

Liahona

**Bring andre
tilbake til tro
på Kristus, s. 12**

**Fire lærdommer fra
Den hellige lund, s. 24**

Forstå julen, s. 36

**Undervisningsmaterieell for
ungdom: Hvordan du kan
hjelpe nye konvertitter, s. 50**

*“Takknemlighet
overvinner hva enn
som skjer rundt
oss. Den overvinner
skuffelse, motløshet
og fortvilelse. Den
blomstrer like vakkert
i vinterens iskalde
landskap som den
gjør i sommerens
behagelige varme.”*

President Dieter F. Uchtdorf,
annenrådgiver i Det første
presidentskap, “Takknemlig
i alle omstendigheter,”
Liahona, mai 2014, 75.

12

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Fyll verden med Kristi kjærlighet**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Jesu Kristi guddommelige misjon: Fredsfyrsten**

HOVEDARTIKLER

- 12 Hjelp andre å finne tro på Kristus**
Av eldste L. Tom Perry
Du kan styrke din tro nå og hjelpe andre tilbake til et solid fundament av tro på Frelseren.
- 18 Pionerer i alle land: Kirken i Sverige – vekst, utvandring og styrke**
Av Inger Höglund
Til tross for hindringene, frem-skynder Herren sitt verk i dette vakre landet.
- 24 Lærdommer fra Den hellige lund**
Av eldste Marlin K. Jensen
Ved å iaktta trærns vekstmønstre kan vi lære å holde oss godt forankret i evige sannheter.
- 30 De 500 tapte år: Fra Malaki til døperen Johannes**
Av S. Kent Brown og Richard Neitzel Holzapfel
Hva skjedde i årene mellom Det gamle og Det nye testamente?

36 Julens virkelighet

Av biskop Gary E. Stevenson
La oss erkjenne at barnet som ble født i Betlehem, er den virkelige Forløser.

AVDELINGER

- 8 Hva vi tror på: Tiende bidrar til å bygge opp Guds rike**
- 10 Refleksjoner og speilbilder: Et julemirakel**
Av Lindsay Alder
- 11 Profeter i Det gamle testamente: Malaki**
- 40 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Jeg vet at han lever**
Av eldste Melvin J. Ballard
Jesus er vår oppstandne Herre, og han innbyr oss alle til å – komme til ham.

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Fotoillustrasjon: Matthew Reier.
Annen omslagsside: Bildeopphavsrett Johnér/offset.com.

44

44 Svaret på alle de vanskelige spørsmålene

Av R. Val Johnson

Hvis tvil begynner å sive inn i ditt hjerte, husk disse fem prinsippene.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.

Tips: Hvordan kan dyr lære oss om lydighet?

48 Frelseren og nadverden

Av David L. Beck

“Gjør dette til minne om meg,” sa Frelseren da han innstiftet nadverden.

50 Hvordan er det å være helt ny konvertitt?

Av Joshua J. Perkey

Lær hvordan du kan hjelpe nye konvertitter å tilpasse seg medlemskap i Kirken.

54 Spørsmål og svar

Hva kan jeg gjøre når jeg blir gjort narr av på skolen fordi jeg følger Kirkens normer?

56 Fra misjonsmarken: Engler trengs ikke

Av Jeniann Jensen Nielsen

57 Plakat: Gjør plass

58 Hvor er jeg? Hvordan oppdage og utvikle dine åndelige gaver og talenter

Av eldste Mervyn B. Arnold

Hva kunne min onkel få til med et gammelt stykke metall?

62 Vi skulle forberede oss til det annet komme

Av eldste Dallin H. Oaks

Hva ville du gjort om du visste at du ville møte Herren i morgen?

63 Julegaven min

Av Dustin Ward

Selv om jeg ble døpt da jeg var åtte år, gikk jeg aldri i kirken – før noe forandret livet mitt for alltid.

64 Klar til å gå videre

Av Richard M. Romney og Mickey Shimomiya

Syv 12-åringer forteller hvordan det er å gå fra Primær til Unge menn eller Unge kvinner.

74

67 Et spesielt vitne: Var det virkelig slik at Jesus døde og sto opp igjen?

Av eldste D. Todd Christofferson

68 Bring Primær hjem: Vi husker og tilber vår Frelser, Jesus Kristus

Av Erin Sanderson og Jean Bingham

70 Yancy

Av eldste Brent H. Nielson

Om bare hesten vår hadde vært lydig, kunne hun ha levd et lykkelig liv.

71 Vår side

72 Venner over hele verden: Jeg er Minna fra Sverige

Av Amie Jane Leavitt

74 Den første jul

Av Jenn Wilks

Husk Jesu fødsel når dere spiller dette stykket.

76 Se inni!

Av Sophia C.

77 Figurer fra Det gamle testamente: David og Goliat

78 For små barn: Litt jul hver dag

Av Kate Strongin

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Lisa C. López

Tekst og redigering: Brittany Beattie, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally
Johnson Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Oversettelse: Statsautorisert translør Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller

adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:

liahona.lds.org.

Liahona's lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatiske,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk,
fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk,
japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk,
ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de
forskjellige språkområder.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-
kommerisielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan
ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke
er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA:
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

December 2014 Vol. 78 No. 12. LIAHONA (USPS 311)
Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

“Å slutte seg til Kirken kan være kre- vende: Konvertitters historier,” side 50:

Tenk deg at du snakker med familien din om omvendelseshistoriene som fortelles av medlemmene i denne artikkelen. Du kan også lese listen over 10 utfordringer som konvertitter opplever (inkludert i artikkelen). Samarbeid som familie om å utpeke de nye medlemmene i menigheten eller grenen, eller medlemmer som begynner å komme tilbake til aktivitet i Kirken. Legg så en plan for å bli venner med disse medlemmene og støtte dem mens de prøver å finne styrke til å tilpasse seg sosialt og kulturelt, og til å vokse åndelig.

“Vi husker og tilber vår Frelser, Jesus Kristus,” side 68, og “Den første jul,” side 74:

Dere kan feire Frelserens fødsel med et av de mange forslagene til juleaktiviteter i dette nummeret. Dere kan for eksempel klippe ut rutene på side 69 og som familie finne ut hvordan dere kan vise deres kjærlighet til Frelseren i løpet av denne julen og resten av året. Dere kan også vurdere å bruke manuset på side 74 som en rettesnor for å hjelpe familien å rollespille Jesu fødsel. Begge disse aktivitetene kan hjelpe barna å lære å konsentrere tankene om Frelseren i julen.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Det annet komme, 62

Det gamle testamente,
11, 30

Død, 40

Elske, 4, 40, 50

Familie, 10, 40, 42

Frafall, 30

Fred, 7

Gjenopprettelsen, 24

Jesus Kristus, 4, 7, 12, 36,
48, 57, 67, 68, 74, 80

Jul, 4, 10, 36, 40, 42, 43,
57, 63, 74, 76, 78

Lydighet, 30, 54, 70

Misjonærarbeid, 12, 18,
50, 56, 76

Motgang, 24, 54

Nadverden, 48

**Omvendelse til
evangeliet,** 42, 50, 63

Oppstandelsen, 67

Pionerer, 18

Skriftene, 30

Sverige, 18, 72

Takknemlighet, 10

Tiende, 8

Tjeneste, 4, 10, 12, 41, 43,
56, 78

Tro, 12, 24, 44, 80

Tvil, 44

Vennskap, 50

Vitnesbyrd, 44

Åndelige gaver, 58

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

FYLL VERDEN MED KRISTI KJÆRLIGHET

Når vi tenker på julen, tenker vi ofte på å gi og motta gaver. Gaver kan være en del av en avholdt tradisjon, men de kan også virke som en avledning fra denne høytidens enkle verdighet og hindre oss i å feire vår Frelasers fødsel på en meningsfylt måte.

Jeg vet av personlig erfaring at de mest minneverdige julehøytider kan være de mest beskjedne. Gavene som ble gitt da jeg var barn, var så absolutt beskjedne sammenlignet med dagens. Noen ganger fikk jeg en lappet skjorte eller et par hansker eller sokker. Jeg husker en spesiell jul da min bror ga meg en kniv med treskaft som han hadde skåret ut.

Man trenger ikke dyre gaver for å gjøre julen meningsfylt. Jeg minnes en historie eldste Glen L. Rudd fortalte. Han var medlem av De sytti fra 1987 til 1992. En dag før jul for mange år siden, mens han ledet et biskopenes lagerhus, informerte en leder i Kirken ham om en trengende familie som nylig hadde flyttet til byen. Da han dro for å besøke dem i deres lille leilighet, fant han en alenemor med fire små barn under 10 år.

Familiens behov var så store at moren ikke kunne kjøpe noe ekstra godt å spise eller gaver til sine barn den julen – hun hadde ikke engang råd til et tre. Bror Rudd snakket med familien og fant ut at de tre små jentene ønsket seg en dukke eller et kosedyr. Da han spurte den seks år gamle sønnen hva han ønsket seg, svarte den sultne lille gutten: “Jeg ønsker meg en bolle med havregrøt.”

Bror Rudd lovet den lille gutten havregrøt og kanskje noe annet. Så dro han til biskopenes lagerhus og fant mat og andre forsyninger for å dekke familiens umiddelbare behov.

Samme morgen hadde en gavmild siste-dagers-hellig gitt ham 50 dollar “til noen som trenger det”. Med denne gaven tok bror Rudd med seg tre av sine egne barn og dro på julehandel. Barna valgte ut leker til de trengende barna.

Etter å ha lastet opp bilen med mat, klær, et juletre og litt pynt, kjørte familien Rudd til familiens leilighet. Der hjalp de moren og barna å sette opp treet. Deretter la de gaver under det og ga den lille gutten en stor pakke havregryn.

Moren gråt, barna strålte av glede, og alle sang en julesang. Den kvelden da familien Rudd satte seg for å spise middag, takket de for at de hadde vært i stand til å bringe litt juleglede til en annen familie, og hjelpe en liten gutt å få en bolle med havregrøt.¹

Kristus og gavmildhetens ånd

Tenk på den enkle, men verdige måten vår himmelske Fader valgte å markere sin Sønnns fødsel på. På denne hellige kvelden viste ikke englene seg for de rike, men for hyrdene. Jesusbarnet ble ikke født i et herskaps hus, men i en krybbe. Barnet ble ikke svøpt i silke, men i simpelt tøy.

Denne første julens enkelhet bar bud om hvordan Frelserens liv skulle bli. Selv om han hadde skapt jorden,

Om Frelseren var blant oss i dag, ville vi ha funnet ham der han alltid var – i tjeneste for de saktmodige, de nedslåtte, de ydmyke, de nødlidende og de fattige i ånden. Gjennom denne julehøytiden og alltid kan vi gi av oss selv til ham ved å vise vår kjærlighet slik han gjør det. Måtte vi minnes den ydmyke verdighet som kjennetegnet hans fødsel, hans gaver og hans liv. Og måtte vi, ved våre enkle velgjerninger, vår kjærlighet og vår medfølelse, fylle verden med hans kjærlighets lys og hans helbredende kraft. ■

NOTE

1. Se Glen L. Rudd, *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (1995), 352–53; se også Glen L. Rudd, “A Bowl of Oatmeal,” *Church News*, 2. des. 2006, 16.

vandret i storhet og herlighet og hadde stått ved Faderens høyre hånd, kom han til denne jord som et hjelpeløst barn. Hans liv var et eksempel på beskjednen edelhet, og han vandret blant de fattige, de syke, de nedslåtte og de som hadde tungt å bære.

Selv om han var konge, brydde han seg ikke om menneskenes heder eller rikdom. Hans liv, hans ord og hans daglige aktiviteter var monumenter for enkel, men gjennomgripende verdighet.

Jesus Kristus ga oss et fullkomment mønster for det å gi. Til dem hvis hjerte er tynget av ensomhet og sorg, kommer han med medlidenhet og trøst. Til dem hvis kropp eller sinn er

rammet av sykdom og lidelse, kommer han med kjærlighet og helbredelse.

Til dem hvis sjel er nedtynget av synd, tilbyr han håp, tilgivelse og forløsning.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

President Uchtdorf forklarer at vi skulle følge Frelserens eksempel med å gi. Vurder å be dem du besøker, etter tur nevne en gave Frelseren har gitt dem, og snakke om hvordan de kan bruke denne gaven til å tjene andre. Hvis for eksempel et medlem er velsignet med musikalisk opplæring, kan han eller hun synge julesanger for noen av naboene. Du kan tilby deg å knele i bønn sammen med dem du besøker, og be om inspirasjon med hensyn til hvilke gaver du kan dele med dem, hvordan du kan dele dem og med hvem. Følg opp enhver inspirasjon du mottar.

For forslag til hvordan du kan undervise ungdom og barn i dette budskapet, kan du se side 6.

UNGDOM

Lær av andres erfaringer

President Uchtdorf snakker av personlig erfaring når han forklarer at "de mest minneverdige julehøytider kan være de mest beskjedne." Vi kan lære så mye av den eldre generasjon. Mange voksne har levd gjennom tider med krig, arbeidsledighet, sykdom eller andre prøvelser. Be de

eldre medlemmene av menigheten eller grenen fortelle deg om sine mest meningsfulle julehøytider. Du kan skrive ned historiene deres. Prøv å lære av deres eksempel ved å fokusere mer denne julen på å gjøre gode gjerninger og minnes Frelseren.

BARN

Gaver fra Jesus Kristus

Noen mennesker bruker et juletre til å feire Jesu Kristi fødsel. Noen ganger legger folk gaver til andre under treet. Hvilke gaver har Frelseren gitt deg? Les hvert skriftsted nedenfor, og fargelegg gaven. Du kan gi gaver til Jesus ved å finne måter å hjelpe andre på.

Studer ydmykt dette stoffet og søk å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan vil det å forstå Frelserens liv og gjerninger styrke din tro på ham og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige misjon: Fredsfyrsten

Dette er en del av en serie Besøkende lærerinnens budskap som beskriver aspekter ved Frelserens misjon.

“Frelseren er kilden til sann fred,” sa eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum. “Selv med livets prøvelser vil et rettskaffent liv, på grunn av Frelserens forsoning og hans nåde, bli belønnet med fred i sinnet.”¹ Å forstå at Jesu Kristus er Fredsfyrsten kan hjelpe oss å finne fred i sinnet og større tro på ham.

Jesus Kristus sa: “Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg. I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden” (Johannes 16:33). Idet hun bar vitnesbyrd om denne sannheten, sa Linda S. Reeves, annenrådgiver i Hjelpeforeningens generalpresident-skap: “Herren har vært barmhjertig

mot meg og hjulpet med å gjøre mine byrder lettere. Han har hjulpet meg å føle stor fred.”²

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum: “Det ideelle sted for... fred er i vårt eget hjem, hvor vi har gjort alt vi kan for å gjøre vår Herre Jesus Kristus til midtpunktet.”³

Ytterligere skriftsteder

Jesaja 9:6; Lukas 2:14; Johannes 14:27; 1 Nephi 13:37; Lære og pakter 59:23

NOTER

1. Quentin L. Cook, “Fred i sinnet – belønningen for rettskaffenhets,” *Liahona*, mai 2013, 35.
2. Linda S. Reeves, “Gjør krav på velsignelsene ved deres pakter,” *Liahona*, nov. 2013, 120.
3. Richard G. Scott, “For fred i hjemmet,” *Liahona*, mai 2013, 29.

Tro, familie, hjelp

Fra Skriftene

Jesaja profeterte om Frelseren Jesu Kristi fødsel, Fredsfyrsten (se Jesaja 9:6). I Amerika fortalte lamanitten Samuel om tegnene som ville ledsage Kristi fødsel fem år senere (se Helaman 14:3, 5). Da dagen som det var profetert om, nærmet seg, truet de vantrø med å henrette alle kristne hvis disse tegnene ikke fant sted. Profeten Nephi “ropte inntrengende til Herren hele dagen, og se, Herrens røst kom til ham og sa: I morgen kommer jeg til verden” (3 Nephi 1:12–13). Tegnene viste seg, og etter Kristi fødsel “begynte folket igjen å få fred i landet” (vers 23).

I Betlehem “fødte [Maria] sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe” (Lukas 2:7).

Overvei dette

På hvilke måter gir Frelseren deg fred?

TIENDE BIDRAR TIL Å BYGGE OPP GUDS RIKE

Vi tror på å gi en tiendedel av vår inntekt til Herren for å bygge opp hans rike. Tiendeloven krever at vi ofrer noen av våre materielle ting for å kunne nyte større åndelige velsignelser.

Tiendepriippet har blitt praktisert siden evangeliet først ble undervist på jorden. Abraham betalte for eksempel tiende til ypperstepresten Melkisedek (se 1 Mosebok 14:18-20). Herren befalte Moses å undervise folket om tiende (se 3 Mosebok 27:30-34). Senere, da Frelseren besøkte nephitene, ga han dem tiendeloven (se 3 Nephi 24). Og i vår tid gjenga han

dette budet gjennom profeten Joseph Smith (se L&p 119).

For å holde dette budet, gir vi en tiendedel av vår inntekt til Herren gjennom lokale prestedømsledere. Pengene blir overført til Kirkens hovedkvarter, hvor et råd bestående av Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og Det presiderende biskopsråd avgjør hvordan de hellige midlene skal brukes (se L&p 120).

Tiende gjør det mulig for Kirken å bygge og vedlikeholde templer og møtehus, støtte Seminar og Institutt, gi Kirkens medlemmer undervisningsmaterieell og drive

misjonærarbeid, tempelarbeid og slekthistorie.

Vi tror at vi må betale tiende med glede, "for Gud elsker en glad giver" (2 Korinterbrev 9:7). Ved å betale tiende bidrar vi til å bygge opp Guds rike på jorden, og vi viser takknemlighet til vår himmelske Fader for at han velsigner oss med alt vi har. Men vi får flere velsignelser ved å betale tiende. Malaki sa: "Bær hele tienden inn i forrådshuset, så det finnes mat i mitt hus. Prøv meg på denne måten, sier Herren, om jeg ikke vil åpne himmels luker for dere og øse ut velsignelser over dere i rikelig mål" (Malaki 3:10). Åndelige og timelige velsignelser kan komme til alle som betaler ærlig tiende, selv om beløpet er lite. ■

Du finner mer informasjon i 1 Mosebok 28:20-22; Malaki 3:8-11 og kapittel 12 i Læresetninger fra Kirkens presidenter – Lorenzo Snow (2012).

VELSIGNELSER VED Å BETALE TIENDE

"Tiende utvikler og prøver vår tro. Ved å ofre til Herren det vi kanskje tror vi trenger eller ønsker for oss selv, lærer vi å stole på ham. Vår tro på ham

gjør det mulig å holde tempelpakter og motta evige tempelvelsignelser ...

Tiende lærer oss også å dempe våre

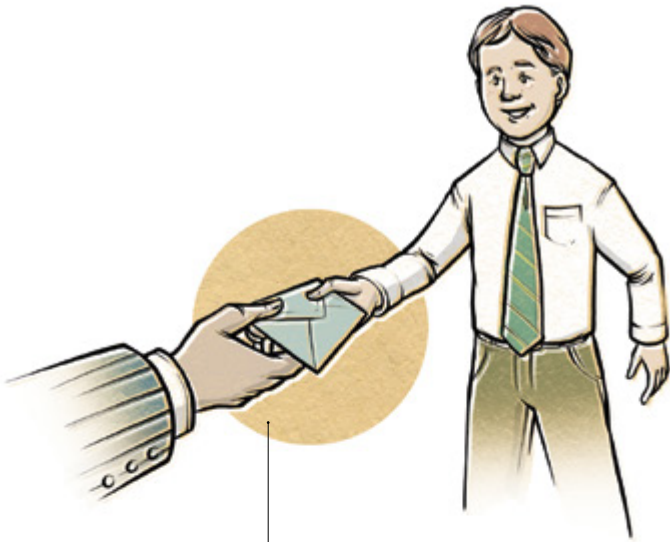
ønsker og vår kjærlighet til det som hører verden til. Betaling av tiende oppmuntrer oss til å være ærlige i vår omgang med våre medmennsker. Vi lærer å stole på at det vi har fått, gjennom Herrens velsignelser og vår egen iherdige innsats, er tilstrekkelig for våre behov ...

Til de som trofast og ærlig etterlever tiendeloven, lover Herren

velsignelser i rikelig mål. Noen av disse velsignelsene er timelige, slik tiende er timelig. Men i likhet med de ytre fysiske ordinansene, dåpen og nadverden, fordrer budet om å betale tiende timelig offer, som i sin tur vil gi store åndelige velsignelser."

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, "Tiende: En prøve på tro med evige velsignelser," Liahona, nov. 2002, 27.

Tiende og andre gaver gis til Herren gjennom et medlem av biskopsrådet eller grenspresidentskapet.

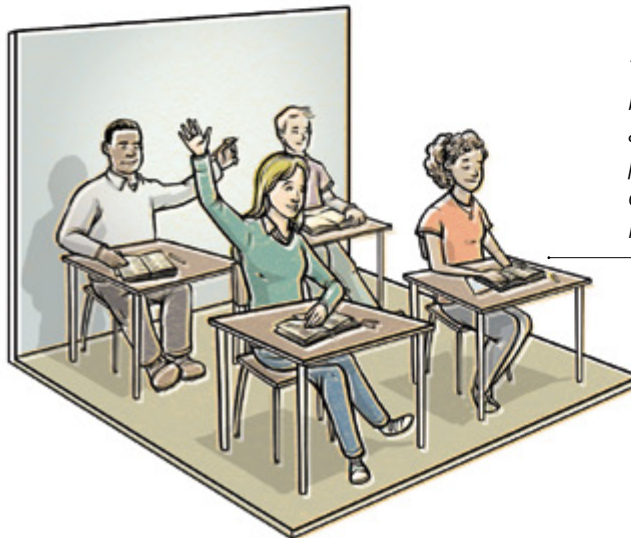

Tiende betaler for å bygge og vedlikeholde templer og møtehus.

Tiende betaler for oversettelse og utgivelse av Skriftene og leksjonsmateriell.

Tiendemidler blir overført fra menigheter og grener til Kirkens hovedkvarter, hvor et råd som innbefatter Det første presidentskap, bestemmer hvordan disse hellige midlene skal brukes.

Tiende bidrar til å betale for opplæring av unge medlemmer på Kirkens skoler og i seminarer og institutter.

ET JULEMIRAKEL

Av Lindsay Alder

*Hjertet hans slår fortsatt. Ikke like godt som det gjorde før hjerteinfarkt.
Men det slår fortsatt.*

Jeg føler meg varm i hjertet i kveld. Sønderknust, medtatt, opprevet, så absolutt. Men likevel en herlig varme. Jeg føler intens takknemlighet – en takknemlighet som er så dyp og altomfattende at det virker som om et nytt hull har åpnet seg i min sjel for å gjøre plass, en takknemlighet som er så tilfredsstillende og så personlig at den ikke vil slutte å renne nedover kinnene mine som stille tårer. Mannen min puster. Jeg kan høre det, dypt og mildt.

For bare noen timer siden klatret jeg opp i sykesengen hans, idet jeg ignorerte de milde sparkene fra vårt nye barn som snart skal bli født, og fant et sted blant alle ledningene som var festet til brystet hans, hvor jeg kunne hvile hodet. Å lytte til hjerteslagene hans var en opplevelse som vil bli brent inn i minnet mitt for alltid.

Hjertet hans slår fortsatt. Ikke like godt som det gjorde før hjerteinfarkt. Men det slår fortsatt.

Det varme lyset fra julelysene som

henger tvers over rommet, gjør at jeg føler meg komfortabel i kveld på mer enn én måte. Den myke gløden gir en beroligende stemning, men det virkelige velværet kommer av å vite at sanne venner var villige til å glemme sine egne planer på julaften for å komme og pynte da Brian ble flyttet fra intensivavdelingen. Det én meter høye juletreet står i vinduet som et symbol på deres kjærlighet.

Hvordan kan jeg få takket vennene våre? Vil de noen gang vite hvor sårt jeg trengte dem og hvor takknemlig jeg er? Mens jeg ikke klarte å tenke på noe annet enn min mann, viste de kjærlighet til barna, rengjorde huset, fylte opp kjøleskapet, vasket klær, pakket inn julegavene våre og ga meg kjærlighet gjennom klemmer, middager, gavekort, penger, telefonsamtaler, tekstmeldinger, e-post, budskap, poser med kanelparfymerte kongler og en koffert full av pynt. De gråt sammen med meg og ba og fastet. Og da de gjorde alt dette, ga de meg den mest verdifulle gaven de kunne ha gitt – sin tid. Jeg er så glad i dem alle!

Jeg tror jeg vil sove godt i natt, for jeg er innhyllet i en tilsynelatende endeløs takknemlighet til dem alle.

Men mest av alt føler jeg takknemlighet til Herren for min manns liv – hans dype åndedrag, hans hjerte som pumper blod, hans levende kropp og sjel. Hans liv er mitt julemirakel. ■

Artikkelforfatteren bor i North Carolina, USA.

MALAKI

“[Jesus] befalte dem at de skulle skrive de ord som Faderen hadde gitt Malakias”
(3 Nephi 24:1).

Navnet mitt betyr “min budbringer”, og som sådan videreformidlet jeg “Herrens ord til Israel”.¹ På min tid, ca 450 år før Kristi fødsel,² ble mange av jødene motløse og hadde sluttet å leve rettskaffent. Herren refset dem gjennom min undervisning.³

Jødernes prester fra Levis stamme var normalt opptatt av å sørge for ordinanser, men levittene var forder- vet på min tid. De var utakknemlige, nektet å hedre Gud og ofret urent brød og ufullkomne dyreofringer.⁴ De hadde brutt prestedømmets pakt som Gud hadde inngått med Levi.

Folket – ikke bare pres- tene – var også for- dervet. De giftet seg utenfor pakten, skilte seg fra sin ungdoms hustru og nektet å betale tiende og offergaver.⁵

Men selv da Herren talte mot disse ugudelige handlingene, var han villig til å tilgi fordi han elsket sitt folk: “Vend om

til meg, så vil jeg vende meg til dere.”⁶ Én måte å vende tilbake til Herren på var å bringe “hele tienden inn i forrådshuset”.⁷

Folket klaget: “Fåfengt er det å tjene Gud... Ikke bare går det dem vel, disse som gjør det onde,”⁸ men jeg underviste at navnene på dem som “frykter Herren og tenker på hans navn”, ble skrevet i “en minnebok”.⁹

Jeg profeterte også at ved Herrens annet komme, skal de ugudelige “være som halm”, men for dem som

frykter hans navn, “skal rettferdighets sol gå opp med legedom under sine vinger.”¹⁰

Jeg profeterte at før det annet komme ville profeten Elijah komme for å giengi de prestedømsnøkler som ville “vende fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til deres fedre”.¹¹

Gjennom mine læresetninger ser vi at Herren husker sitt folk og holder sine løfter til sine trofaste barn. Han ønsker at vi skal tro på disse løftene og, gjennom omvendelse, vende tilbake til ham.¹² ■

NOTER

1. Malaki 1:1.
2. Se Veiledning til Skriftene, “Malakias”.
3. Se *Det gamle testamente – Studieveiledning* (2002), 193.
4. Se Malaki 1: 2, 6–14; se også *Old Testament Instructor's Guide, Religion 301–2* (1994), 109–110.
5. Se Malaki 2:11, 14–16; 3:8.
6. Malaki 3:7.
7. Malaki 3:10; se også LeGrand Richards, “The Second Coming of Christ,” *Ensign*, mai 1978, 75.
8. Malaki 3:14–15.
9. Malaki 3:16.
10. Malaki 4:1–2.
11. Malaki 4:6; se også Lære og pakter 110.
12. Se *Old Testament Teacher Resource Manual* (2003), 215.

Av eldste
L. Tom Perry
i De tolv apostlers
quorum

HJELP ANDRE Å FINNE tro på Kristus

Jeg utfordrer deg til å hjelpe Guds barn tilbake til sin kristne tro og til det sterke religiøse fundament som er så viktig for sjelefred og ekte lykke.

Pave Benedict XVI beklaget svekkelsen av kristne kirkesamfunn i Europa, Australia og USA, og sa: “Vi ser ikke lenger noe behov for Gud, og enda mindre for Kristus.” Han tilføyde: “De såkalte tradisjonelle kirkesamfunn ser ut til å være i ferd med å dø.”¹

Vi har gått bort fra tradisjonell religionsutøvelse. Mange sier de er åndelige istedenfor religiøse. Hvis en læresetning passer med deres levemåte, vil de godta den, og den blir en del av deres tro. Hvis ikke, utvikler de sin egen menneskeskapte tro. Tro og åndelighet blir nå ansett som forbrukerprodukter. Materialismen har tatt overhånd og erstattet Gud.

Som siste-dagers-hellige må vi heve vår røst mot disse farlige trendene som har til hensikt å ødelegge menneskenes tro. Mormons bok advarer oss om og om igjen mot å erstatte vår tillit til Gud med ting som ikke varer. Idet han beskriver en tid da mange av nephittene sviktet sin tro, sier Mormon: “De ble stolte og var oppblåste i sine hjerter på grunn av sine meget store rikdommer. Derfor ble de rike i egne øyne og ville ikke lytte til deres ord om å vandre rettskaffent for Gud” (Alma 45:24).

Det mest omtalte faktum i hele historien er beretningen om vår Herre Jesu Kristi fødsel og misjon på jorden.

Ofring ble innstiftet på jorden som en ordinans i evangeliet, for å praktiseres og utøves i kraft av prestedømmet som forbilde på Mennekens kommende offer, som ga sitt liv for verdens synder.

Når dere ser forringelsen av den kristne tro i samfunnet, må deres egen tro bli enda fastere og sikrere. Helaman erklærer: “Husk at det er på vår Forløseres klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll, så djevelen, når han sender ut sine mektige vinder, ja, sine piler i hvirvelvinden, ja, når all hans hagl og hans mektige storm slår mot dere, skal det ikke ha noen makt over dere til å trekke dere ned i elendighetens og den evige pines avgrunn fordi klippen dere er bygget på, er en sikker grunnvoll, og hvis menneskene bygger på

denne grunnvoll, kan de ikke falle” (Helaman 5:12).

Nephi minner oss om følgende:

“Vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder og det liv som er i Kristus...

For den riktige vei er å tro på Kristus” (2 Nephi 25:26–28).

Har vi noe grunnlag for en slik påstand?

Symbolene på Kristi offer

Det mest omtalte faktum i hele historien er beretningen om vår Herre Jesu Kristi fødsel og misjon på jorden. Hans misjon ble profetert helt fra våre første foreldre levde på jorden. I Moses' bok leser vi:

“Og Adam og hans hustru, Eva, påkalte Herrens navn, og fra veien til Edens hage hørte de Herrens røst som talte til dem, og de så ham ikke, for de var utestengt fra hans nærhet.

Og han ga dem bud, at de skulle tilbe Herren sin Gud og skulle ofre de førstefødte av sin hjord som et offer til Herren. Og Adam var lydige mot Herrens bud.

Og etter mange dager viste en Herrens engel seg for Adam og sa: Hvorfor ofrer du til Herren? Og Adam sa til ham: Jeg vet ikke, men Herren befalte meg det.

Og da talte engelen og sa: Dette er et bilde på Faderens Enbarnes offer, han som er full av nåde og sannhet.

Derfor skal du gjøre alt hva du gjør i Sønnens navn, og du skal omvende deg og påkalle Gud i Sønnens navn for evig og alltid” (Moses 5:4–8).

Slik ble ofring innstiftet på jorden som en ordinans i evangeliet, for å praktiseres og utøves i kraft av prestedømmet som forbilde på Menneskesønnens kommende offer, som ga sitt liv for verdens synder.

Ordinansen var ordnet slik at den pekte på bestemte sider av Herrens offer når han skulle komme i tidens midte. Det senere påskeofferet var for eksempel ordnet slik at et lam av hankjønn, årsgammelt og uten lyte, ble utvalgt som offer. Blodet ble utgytt, og de passet på å ikke bryte noen ben – alt sammen symboler på hvordan Frelseren skulle dø.

Det er fantastisk at ofringen fortsatte gjennom alle tidsaldre, fra Adam og frem til Frelserens tid. Selv om Israels barn gjennomgikk mange perioder med frafall, holdt mange fast ved håpet om at den enbårne Sønn ville sone for alle menneskers synder og at hans forsonings blod ville muliggjøre udødelighet.

Praksisen med ofring av offergaver ble i det store og hele avskaffet etter Frelserens forsoning. Nadverden ble innstiftet for å minne hans tilhengere på at han hadde vært på jorden og utført sin jordiske tjenestegjerning.

Vi leser i Lukas:

“Og han tok et brød, takket og brøt det, gav dem og sa: Dette er mitt legeme, som blir gitt for dere. Gjør dette til minne om meg.

Likeså tok han kalken etter aftensmåltidet og sa: Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for dere” (Lukas 22:19-20).

Igien forundrer det meg at denne påminnelse ble praktisert, selv gjennom de mørke periodene med frafall, i mange former gjennom alle generasjoner frem til Jesu Kristi evangelium ble gjengitt, da prestedømsmyndighet ble gjengitt til jorden for å utføre denne hellige, frelsende ordinans.

Gjennom hele den nedtegnede historie finner vi en konstant påminnelse om vår Frelseres misjon. Han kom til jorden med dobbelt statsborgerskap – ett som Gud og ett som menneske. Dette gjorde ham i stand til å utføre sitt store, lutrende offer for oss alle ved sin forsoning. Kan det finnes noe sterkere bevis på at Jesus er Kristus, verdens Frelser, enn ved å studere og etterleve hans frelsende læresetninger som han har åpenbart gjennom alle verdens evangelieutdelinger? Han har gitt oss sitt evangelium til veiledning under vårt opphold på jorden.

Evangeliet er løsningen

President David O. McKay (1873–1970) sa:

“Ansvaret for å vise verden at Jesu Kristi evangelium vil løse dens problemer, påhviler dem som tror... Jeg tror også at ethvert *problem på jorden kan løses ved å følge prinsippene i Jesu Kristi evangelium.*

Løsningen på verdens store problemer er å finne her i Jesu Kristi Kirke. Det er i rikelig grad sørget for behovene ikke bare til enkeltpersoner, men også til nasjoner og grupper av nasjoner... Jeg vet at det kan virke som vi gjør

uberettiget krav på overlegen visdom, men det gjør vi ikke. Det er kun snakk om å anvende Guds plan på verdens problemer. Dere som bærer prestedømmet, har et større ansvar i dag, nå som dere lever i denne kreative periode av verdens historie, enn Kirken noensinne før har hatt. Jeg gjentar. Hvis vi gjør krav på å ha sannheten, er det enhver siste-dagers-helliges plikt å leve slik at når verdens innbyggere kommer som følge av oppropet, for å smake på frukten av livets tre, vil de finne den sunn og god.”²

Det store budskap vi bringer til verden, er at vår Herre og Frelsers evangelium har blitt gjengitt til jorden. Hans kirke finnes igjen på jorden med det hellige prestedømmes kraft og herlighet.

De som har blitt ordinert, er gitt myndighet til å handle på hans vegne for å bringe læresetningene, ordinansene, prinsippene og myndigheten til å binde på jorden og i himmelen. Dette er Frelserens kirke. Han leder sin kirkes anliggender gjennom sine utvalgte profeter. Hans profeter vil i sin tur forkynne evangeliet for andre og vitne om Jesus som vår Frelser og Forløser. Vår tid er evangelieutdelingen i tidenes fylde, som har blitt omtalt av profetene siden tidens begynnelse. Det er tiden da alt skal oppfylles som har blitt uttalt av Herrens profeter og nedtegnet i de hellige Skrifter. Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er ingen ny kirke, men den kirke som er gjenopprettet i verden i vår tid.

Dere er den generasjon Herren har spart til denne tid. Dere kom opp av dåpens vann med en pakt og et løfte til Herren om å representere ham i arbeidet med å hjelpe andre å legge av sine verdslige veier og vende tilbake til de velsignelser som ble lovet oss om vi ville følge ham og etterleve hans evangelium. Dere kan hjelpe deres himmelske Faders barn å vende tilbake til sin kristne grunnvoll, utvikle tro på ham og vende tilbake til hans veier.

Hva dere kan gjøre

Dere spør kanskje: ”Hva kan jeg gjøre?” I en tale på et nadverdsmøte for noen måneder siden foreslo vår

stavspresident fire ting vi kunne gjøre for å bringe andre tilbake til sin kristne tro:

1. *Be hver dag.*

President Thomas S. Monson har sagt: ”Til dem som kan høre min røst, som strever med små og store utfordringer og vanskeligheter, bønn gir åndelig styrke... Bønn er middelet til å kontakte vår himmelske Fader, som elsker oss. Snakk til ham i bønn, og lytt så etter svaret. Mirakler blir utført gjennom bønn... Husk å be innstendig.”³

Hold deres daglige bønner, og hjelp andre tilbake til sin kristne tro ved å oppfordre dem til å gå ned på sine knær og be til Gud.

2. *Studer Skriftene daglig.*

Kan det finnes noe sterkere vitnesbyrd om Jesus Kristus enn dem vi finner i Mormons bok? Av dens 239 kapitler nevner 233 Frelseren.⁴ Er ikke det fantastisk?

Sørg for å ha daglig skriftstudium. Hjelp så andre tilbake til sin kristne tro ved å oppfordre dem også til å studere Skriftene daglig.

3. *Hold dere verdige til å komme til templet.*

Noen av dere har vært i templet, andre ikke. Det er viktig å forstå hva som kreves for å få en tempelanbefaling. Vi har en klar forståelse av prosessen med å gå til en dommer i Israel og bekrefte for ham vår verdighet til å ha en tempelanbefaling, og deretter etterleve normene som kreves for å beholde denne anbefalingen.

Lev slik at deres rettfærdige eksempel viser andre hvordan de kan være verdige til templets velsignelser.

4. *Utfør daglige tjenestegjeringer.*

Husk kong Benjamins ord: ”Og se, jeg forteller dere disse ting så dere kan få visdom og dere må lære at når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste” (Mosiah 2:17). Herren besvarer bokstavelig talt våre bønner gjennom den tjeneste vi utfører for andre.

Vær et eksempel på Kristus-lignende tjeneste, og hjelp andre tilbake til sin kristne tro ved å oppfordre dem til å tjene andre.

Engasjer dere i enda større grad

Jeg vet at Gud lever. Jeg vet at vi alle er hans barn og at han elsker oss. Jeg vet at han sendte sin Sønn til verden for å være sonofferet for alle mennesker. Jeg vet at de som tar imot hans evangelium og følger ham, vil få evig liv, den største av alle Guds gaver. Jeg vet at Frelseren ledet gjengivelsen av evangeliet her på jorden gjennom profeten Joseph Smiths virksomhet. Jeg vet at den eneste varige glede og lykke vi vil finne mens vi er på jorden, kommer ved å følge Jesus Kristus, etterleve hans lov og holde hans bud.

Jeg utfordrer dere til å engasjere dere enda

mer. Jeg utfordrer dere til å hjelpe Guds barn tilbake til sin kristne tro og til den sterke religiøse grunnvoll som er så nødvendig for å nyte fred i sinnet og ekte lykke i denne jordiske prøvestand.

Måtte Gud velsigne dere med mot, frimodighet, entusiasme og ønske om å gjenopprette troen på vår Herre og Frelsers evangelium. ■

Fra en temakveld for Kirkens skoleverk, "Vi var den beste generasjon," ved Brigham Young University 6. mars 2011. Hele talen finnes på cesdevotionals.lds.org.

NOTER

1. Pave Benedict XVI, i Noelle Knox, "Religion Takes a Back Seat in Western Europe," *USA Today*, 10. aug. 2005; usatoday.com/news/world/2005-08-10-europe-religion-cover_x.htm.
2. David O. McKay, *Gospel Ideals* (1953), 5; uthevelse i originalen.
3. Thomas S. Monson, "Gjør ditt aller beste," *Liahona*, mai 2009, 68, 69.
4. Se Robert J. Matthews, i *Mormons bok: The Keystone Scripture*, red. Paul R. Cheesman og andre (1988), 33.

Kan det finnes noe sterkere vitnesbyrd om Jesus Kristus enn dem vi finner i Mormons bok? Av dens 239 kapitler, nevner 233 Frelseren.

KIRKEN I Sverige

VEKST, UTVANDRING OG STYRKE

Kirken i Sverige har gjennomlevd utvandringen av trofaste medlemmer, ugunstige mediereportasjer og stadig mer verdslig omgivelser, men Herren fremskynder sitt verk i dette utvalgte landet.

Av Inger Höglund

I 1849 kalte president Brigham Young et lite antall menn til å reise til forskjellige deler av verden for å forkynne evangeliet. En tidligere svensk sjømannen, John Forsgren, som hadde sluttet seg til Kirken i Massachusetts i USA og reist til Saltsjødalen, ba president Young om å bli sendt til Sverige som misjonær. Han ble kalt til å tjene og kom til Sverige i juni 1850.

Eldste Forsgren besøkte først sine yngre søsken i Gävle. Hans bror Peter var syk, og legene sa at det ikke var noe de kunne gjøre for ham. Eldste Forsgren forklarte hensikten med sin misjon for sine søsken, og deretter salvet og velsignet han Peter, som ble helt frisk. Den 19. juli 1850 døpte eldste Forsgren sin bror, som ble den første konvertitten i Sverige.

Eldste Forsgrens søster, Erika, hadde en interessant opplevelse som forberedte henne og Peter til å motta evangeliet. Noen måneder før hennes brors ankomst gikk hun i kirken slik hun hadde for vane. Mens de sang en salme, så hun en person som sto foran henne og sa: "Den femte dag

i juli vil en mann komme til deg med tre bøker, og alle som tror på det som er skrevet i disse bøkene, vil bli frelst." Da hennes bror kom med Bibelen, Mormons bok og Lære og pakter, trodde hun på vitnesbyrdet hans uten å tvile.¹

Dessverre måtte eldste Forsgren forlate landet etter bare tre måneder. Etter noen få år ble andre misjonærer sendt til Sverige. De fant innbyggerne i Skönabäck i Skåne fylke mottakelige for evangeliet. Det var så mange som ble omvendt til evangeliet der, at den første grenen ble organisert i 1853, med 36 medlemmer. En av de første lederne i Skåne var Carl Capson, som ble kalt som grenspresident i Lund. Rundt 100 medlemmer var tilstede på den første konferansen i Kirken på Carls låve, som ble holdt om kvelden for å unngå forfølgelse.²

Kvinner med tro

Kvinner som mottok evangeliet, ble støttepilarer i Sverige. Ett eksempel er den første som tok imot evangeliet i Vingåker, Britta Olsdotter Persson. For å forsørge familien

Medlemmene i Västerås møttes i dette hjemmet på 1950-tallet.

delte søster Munter ut brosjyrer om Kirken. Hennes trosarv fortsetter. Flere av hennes etterkommere har vendt tilbake til Sverige som misjonærer.³

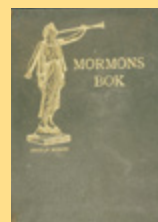
Misjonærer besøkte også Smedjebacken i Dalarna fylke. Blant annet ble en familien Jansson medlem av Kirken i 1886. En etterkommer av denne familien var Reid Johnson, en misjonær som kom til Sverige etter andre verdenskrig. Han kom tilbake flere ganger etter sin misjon – som misjonspresident, regionalrepresentant og tempelpresident. Familien Jansson frembragte også en hustru til en profet, søster Frances Monson.

1850: Den første misjonæren, John Forsgren, kommer til Sverige; de første konvertittene, Peter og Erika Forsgren, blir døpt

1853: Første gren, Skönabäck gren, opprettet med 36 medlemmer

1854: Stockholm gren opprettet

1878: Mormons bok oversatt og trykt på svensk

1904: Kjent for adressen, Svarstengatan 3, den første kirkebygningen som ble kjøpt i Sverige (her vist i 1946)

reiste hun i 1877 til Stockholm for å selge vevearbeidene sine. Der møtte hun misjonærene, skjønnte at de underviste sannheten og ble døpt, 50 år gammel.

Hennes omvendelse til evangeliet og tapre arbeid for å fremme Herrens verk førte til slutt til flere dåp, og en gren ble opprettet i Vingåker. Hennes etterkommere er fremdeles aktive i Kirken. Søster Perssons tippoldebarn Laila Kryllborn bemerket: "Det er herlig å se hva som har hendt i våre barns og barnebarns generasjoner. Nå har familiene våre flere prestedømsbærere og misjonærer."

En annen pionerkvinne var Lovisa Munter fra Uppsala. Hun ble medlem i 1886, og var trofast til hun døde 91 år gammel. Mang en søndag gikk hun til møtesalen, tente lyset og ventet på at de andre medlemmene skulle komme. Ofte kom ingen. Klokken 11 tenkte hun: "Gud burde ikke behøve å vente." Hun sang en sang, holdt bønn og en liten tale, og avsluttet så med en sang og en bønn igjen.

Når hun fikk anledning til å reise til Stockholm med tog,

De overvart forfølgelse

I flere tiår var forfølgelsene mot Kirkens medlemmer alvorlige. Mange misjonærer havnet i fengsel, blant andre Mikael Jonsson, en innfødt svenske. Han ble arrestert i 1852 og ført i lenker 770 km til Malmö, hvor han ble kastet i slottsfengselet, utmattet av sult og savn. Han fikk besøk av en prest, som fant ut at eldste Jonsson var en intelligent mann med utdanning. Presten sa at han var villig til å hjelpe ham, og lovet ham til og med videre utdanning – på betingelse av at han sluttet seg til den lutherske tro og fornektet "mormonismen". Eldste Jonsson ville ikke fornekte sin tro, og derfor ble han landsforvist.⁴

Carl A. Carlquist, født i nærheten av Vänersborg i 1857, var en annen trofast misjonær. I en alder av 17 hadde han et sterkt ønske om å forkynne evangeliet, og ble kalt til å dele ut Kirkens brosjyrer i og rundt Jönköping. Han var fattig, så grenens medlemmer, syv enker og deres barn, skaffet en dressjakke og støvler til ham. Carl hadde ingen

frakk til vinteren, men han fikk lov til å låne en i noen timer hver dag av noen av medlemmene når de ikke trengte sine.⁵

Carl utvandret senere til Utah og giftet seg med Hulda Östergren, en svensk innvandrer. Han kom tilbake til Sverige på misjon to ganger, blant annet som misjonspresident for Den skandinaviske misjon. Mye av hans siste misjon gikk med til å korrigere falske rapporter om Kirken som ble publisert av pastor P. E. Åslev, en prest som hadde bodd i Salt Lake City og ble ansatt for å fremme negative følelser overfor mormonene i Sverige. I 1912

I 1910 besøkte imidlertid president Joseph F. Smith Stockholm og oppfordret medlemmene til å bli der og bygge opp Kirken i Sverige.

Kirken etter andre verdenskrig

Da andre verdenskrig brøt ut, måtte alle amerikanske misjonærer dra hjem. Lokale svenske menn ble da bedt om å virke som misjonærer. C. Fritz Johansson, som hadde sluttet seg til Kirken i 1931, ble kalt som ny misjonspresident. Ett år før krigen solgte han dagligvareforretningen sin og ble misjonær sammen med sin hustru og tre barn. Da

► 1905: Sverige misjon organisert

1914: Svenske Riksdags-medlemmer stemmer mot et forslag om å utvise "mormonagenter" fra landet

1926: Kirken får juridisk tillatelse til å utføre begravelser for egne medlemmer

1952: En ny lov garanterer religionsfrihet for alle ikke-statlige kirkesamfunn; Kirken får juridisk tillatelse til å utføre vielser for egne medlemmer

skrev for eksempel Åslev en artikkel i avisen *Svenska Dagbladet* hvor han hevdet at bror Carlquist var polygamist.⁶ Carls innsats omfattet å møte kong Gustaf V og å gjendrive Åslevs påstander på offentlige møter.⁷

For å bekjempe Åslevs påstander tilbød et lokalt medlem, Einar Johansson, seg å snakke for Kirken. Han gikk til søksmål fordi Åslev også hadde sagt at Kirkens misjonskontor "drev slaveri med hvite", en ærekrenkende påstand.⁸ Bror Johansson fikk stor betydning som leder for Kirken i Sverige, blant annet som grenspresident i Stockholm.⁹

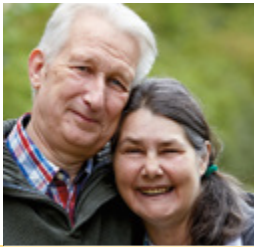
Til tross for forfølgelse i denne perioden, ble mange omvendt til evangeliet. Det mest fremgangsrike året hittil var 1862, da 640 personer ble døpt og bekreftet. De fleste av konvertittene dro imidlertid snart til Utah. Den gangen oppfordret lederne til denne utvandringen for å styrke Kirken der. Resultatene av denne utvandringen sees i dag: omtrent halvparten av Utahs innbyggere har skandinaviske røtter.

krigen var over, ble president Johansson og syv misjonærer fra Sverige kalt til å innlede misjonærarbeidet i Finland, som hadde blitt stoppet på grunn av krigen.

Da amerikanske misjonærer kom tilbake til Sverige i 1946, underviste de i engelsk som en del av sitt misjonærarbeid, og mange av elevene ble medlem av Kirken. Veksten varte imidlertid ikke lenge, for mange svenske medlemmer utvandret til Utah. Frykt for sine tidligere fiender, oppmuntning fra misjonspresidenten og anledning til å motta sine tempelordinanser motiverte 250 aktive medlemmer til å forlate Sverige mellom 1948 og 1950.

Én slik familie var Oskar og Albertina Andersson, som ble medlem av Kirken i 1915. Etter andre verdenskrig tok Oskar, Albertina og syv av deres barn som hadde giftet seg med medlemmer, den hjerteskjærende beslutningen om å selge alt de eide og "reise til Sion". Fra 1949 til 1950 forlot 29 medlemmer av familien Andersson Sverige. Oskar og Albertina forlot sitt hjem, tre barn og

fire barnebarn, som de aldri skulle få se igjen. De kom til en ørken og en by hvor de snakket et språk de ikke forsto. Men for disse trofaste medlemmene var det å være nær templet viktigere enn noe annet.

Medlemmer av familien Andersson har siden virket som misjonærer og kirkeledere i alle deler av verden, blant annet som område-president i Afrika og tempelpresident i Sverige.

Men andre medlemmer av Kirken bestemte seg for å bli i Sverige, og ble

Det jeg husker best var da vi alle vinket med våre hvite lommestørklær og ropte: ‘Hosianna!’”

Valg av tempeltomt viser Herrens hånd i prosessen. Etter mange diskusjoner med flere bydeler i Stockholm-området, ble to egnede tomter funnet. En komité av lokale ledere i Kirken foreslo en av dem, men Kirkens president besluttet at den andre ville være bedre. Denne beslutningen har vist seg å være inspirert, ettersom den andre

KIRKEN I SVERIGE

Misjoner: 1
Staver: 4
Distrikter: 1
Menigheter: 24
Grener: 16
Medlemmer: 9 463

1953: Det første medlemsparet, Bengt Arne Månhammar og Kerstin Skog, blir viet av misjonspresident Clarence F. Johnson

◀ *1955: Den første gruppen svenske medlemmer reiser til templet i Bern i Sveits*

1965: Det første møtehus bygget av Kirken blir innviet i Gubbängen i Stockholm

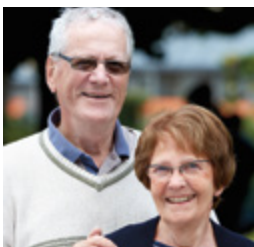

ledere. En av dem var Bo Wennerlund, en ung far som ble døpt i 1949. Han ble en viktig leder i Kirken i Sverige, og virket som misjonspresident, regionalrepresentant og tempelpresident.

Tempelvelsignelser i Sverige

Utvandringen opphørte i stor grad da et tempel ble innviet i Sveits i 1955. I 30 år foretok de svenske medlemmene den mange dager lange reisen dit med tog, buss, bil og til og med fly – noen ganger flere ganger i året.

Medlemmene følte grenseløs glede da et tempel ble bygget i Stockholm og innviet i 1985. Berit Vennerholm, et medlem av Västerhaninge menighet, beskriver innvielsen som “en sårt etterlengtet og strålende opplevelse.

Tabernakelkoret opptrådte i Stockholm konserthus i 1982.

tomten senere viste seg å være uegnet for et tempel.

Selv om Kirken har slitt med å få positiv oppmerksomhet i svenske medier, fikk den det en gang i 1984, da de unge brødrene i familien Herrey vant den største sangkonkurransen i Europa. Deres opptreden på TV og i avisene ga Kirken god publisitet, og mange unge sluttet seg til Kirken på denne tiden.

På slutten av 1980-tallet var et annet medlem som fikk god pressedeckning, den 35 år gamle amerikanske ambassadøren i Sverige, Gregory Newell, som ofte var å se på forskjellige offentlige arrangementer. Han og hans hustru

Kirken vokser også blant medlemmene. Flerstavs-konferanser tiltrekker seg mange unge mennesker fra nabolandene og bidrar til å bygge opp nye familier. Det offentliges generøse barnetrygd og betalt permisjon for nybakte foreldre gjør det mulig å ha ganske store familier.

I dag reiser de fleste av de aktive unge medlemmene på misjon over hele verden. En hjemvendt misjonær, David Halldén, den første misjonæren i Jekaterinburg i Russland, har i dag en flott familie med seks barn. Han forteller hvordan evangeliet hjelper familien hans: "Det

1975: Den første stav blir organisert i Stockholm, av den gang eldste Thomas S. Monson

◀ 1985: Stockholm tempel innviet av president Gordon B. Hinckley

1991: De første medlemmene fra Russland kommer til Stockholm tempel; Russland og de baltiske landene blir innlemmet i tempeldistriktet

◀ 1995: Kong Carl XVI Gustav og dronning Silvia blir mottatt av president Thomas S. Monson utenfor Stockholm tempel

kom tilbake til Sverige i 2011 for å presidere over Sverige Stockholm misjon frem til juli 2014.

President Newell presiderte over et økende antall misjonærer, fra 84 til 205. Ettersom det er få og dyre leiligheter i Sverige, beskriver han det som "et mirakel at misjonen klarte å finne ytterligere 56 leiligheter til våre ankomende misjonærer."

Virkelig vekst

I etterkrigstiden har Sverige blitt et stadig mer verdslig land. Det finnes imidlertid mange innvandrere som søker Gud. Hver sjettede svenske i dag er født utenfor landet. Flertallet av dem som slutter seg til Kirken i Sverige, er innvandrere. President Newell beskrev noen nye konvertitter: "Brødre og søstre fra 28 land har blitt omvendt til Kirken i Sverige. Jeg har uttrykt min oppfatning at Herren samler Israel ved å spre dem fra deres hjemland. Det foregår en tydelig fremskyndelse av arbeidet i vår tid i dette utvalgte landet."

er så mange røster som kan føre barn på villspor. Evangeliet hjelper oss å styrke dem og få deres tillit."

Til tross for det verdslige miljøet og en del dårlig publisitet, bor det mange trofaste medlemmer og sterke ledere i Kirken i Sverige. Medlemmene verdsetter den hjelp som Kirkens læresetninger og aktiviteter gir familier og enkeltpersoner, og det er deres store ønske at mange flere vil motta det gledelige budskapet om Jesus Kristus og hans forsoning. ■

Artikkelforfatteren bor i Sverige.

NOTER

1. Se Box Elder Lore of the Nineteenth Century (1951), 58.
2. Se Andrew Jenson, *History of the Scandinavian Mission* (1979), 81.
3. Se Inger Höglund og Caj-Aage Johansson, *Steg i tro* (2000), 122.
4. Se Jenson, *History of the Scandinavian Mission*, 53.
5. Se Myrtle McDonald, *No Regrets: The Life of Carl A. Carlquist* (1985), 19–21.
6. Se McDonald, *No Regrets*, 219.
7. Se Jenson, *History of the Scandinavian Mission*, 331.
8. I McDonald, *No Regrets*, 239.
9. Se McDonald, *No Regrets*, 219.

**Eldste
Marlin K. Jensen**

Virket som medlem
av De sytti fra 1989
til 2012

LÆRDOMMER
FRA
**Den hellige
Lund**

I 1993, fire år etter at jeg ble kalt til de sytti, ble min familie og jeg bedt om å virke i New York Rochester misjon. Misjonen omfatter byen Palmyra (hvor Joseph Smith og hans familie bodde under store deler av 1820-tallet) og Fayette (der Kirken ble organisert i april 1830).

Det er et pittoresk landskap preget av bølgende, skogkledde åser, klare innsjøer og bekker og varme, fargerike mennesker. Det er også et sted som ble gjort hellig av det som skjedde der.

I en lund av høye boketrær, eiketrær, lønnetrær og andre trær, cirka 400 meter vest for Joseph og Lucy Mack Smiths familiehjem i nærheten av Palmyra, så 14 år gamle Joseph Smith i et syn Gud Faderen og hans Sønn, Jesus Kristus, våren 1820. Denne guddommelige tilkjennegivelsen, som kom som svar på Josephs bønn om å få vite sannheten om religion, innledet evangeliets gjengivelse i denne siste evangelieutdeling. Den gjorde også denne lunden til et spesielt sted i vår kirkes historie – et sted vi hedrer med navnet “Den hellige lund”.

Min familie ble glad i dette skogholtet, og vi følte dets hellighet. Vi dro dit ofte. Hver måned når nye misjonærer kom, og før de skulle reise hjem fra sin misjon, tok vi dem med dit.

Når jeg ærbødig har gått gjennom Den hellige lund eller sittet tankefull på benkene som står der, har jeg ofte reflektert over hvor mye av

*Jeg oppfor-
drer dere til
alltid i deres
sinn og hjerte
å stå i Den
hellige Lund
og leve trofast
mot sannhet-
ene som Gud
begynte å
åpenbare der.*

Skriftenes billedbruk som involverer trær, grener, røtter, frø, frukt og skoger. En oppmerksom iakttaker kan få noen viktige lærdommer av økosystemet der. Jeg ønsker kort å dele fire av disse lærdommene med dere.¹

1. Trær vokser alltid mot lyset.

I Den hellige Lund har trærne som vokser i utkanten av den opprinnelige skogen og langs mange av de indre stiene, vokst utover for å unnsnippe det altoverskyggende bladverket ovenfor dem, og deretter oppover for å absorbere mest mulig sollys. Deres krokete stammer og grener står i sterk kontrast til andre trær i nærheten som vokser nesten helt rett. Trær, i likhet med nesten alle levende organismer, trenger lys for å overleve og trives. De vil gjøre alt i sin makt for å suge til seg så mye sollys som mulig for å fremme fotosyntesen – prosessen med å omdanne lysenergi til kjemisk energi.

Lys er en enda viktigere katalysator i den åndelige verden enn det er i naturen. Dette er slik fordi lys er avgjørende for vår åndelige vekst og realisering av vårt fulle potensial som Guds sønner og døtre.

Mørke er det motsatte av lys og representerer krefter i verden som prøver å skille oss fra Gud og forpurre hans guddommelige plan for vårt liv. Det er vanligvis etter mørkets frembrudd eller på mørke steder at de onde kreftene utøver sin største innflytelse. Brudd på kyskhetsloven, tyveri, gambling, brudd på Visdomsordet og annen adferd som vår himmelske Fader har forbudt, foregår som regel i ly av mørket. Selv når vi velger å gjøre noe galt i fullt dagslys, kan vi ikke unngå å føle mørke.

Heldigvis har vi Kristi ånd som “gir lys til hvert menneske som kommer til verden, og Ånden opplyser hvert menneske i verden som lytter til Åndens røst.

Og enhver som lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, Faderen” (L&p 84:46–47).

Dette sitatet beskriver vakkert Guds barns oppadgående rekkevidde, det naturlige, gudgitte åndelige instinkt vi alle har – hvis vi ikke kveler det – til å gå mot lyset og på den måten nærme oss Gud og hans Sønn og bli mer lik dem.

Jesus Kristus sa om seg selv: “Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys” (Johannes 8:12).

Jeg ber dere innstendig om å unngå syndens mørke i alle dets skammelige former, og fyller deres liv med Ånd, sannhet og vår Frelser Jesu Kristi lys. Dere kan gjøre dette ved å søke etter gode venner, inspirerende musikk og kunst, kunnskap fra de beste bøker (spesielt Skriftene), stunder med oppriktig bønn, rolige stunder i naturen,

sunne aktiviteter og samtaler og et liv sentrert om Kristus og hans læresetninger om kjærlighet og tjeneste.

2. Trær krever motstand for å oppfylle målet for sin skapelse.

Forskjellige teorier om skogforvaltning har blitt fulgt opp gjennom årene i omsorgen for Den hellige lund. En gang ble det valgt ut et prøveområde til en praksis kjent som “*frigjørende tynning*”. Skogvokterne utpekte det de mente potensielt var de største og sunneste unge trærne i prøveområdet, og så hugget og luket de ut de mindre lovende trærne og den konkurrerende undervegetasjonen. Antagelsen var at ved å fjerne mye av konkurransen om vann, sollys og jordnæringsstoffer, ville de utvalgte trærne bli *frigjort* og kunne vokse og utvikle seg på usedvanlig vis.

Noen av trærne i Den hellige lund viser at motstand kan virke til vår fordel, og at det ofte er mye å hente i våre ytterpunkter.

Etter noen år ble det klart at det stikk motsatte fant sted. Da de ble frigjort fra konkurransen, ble de utvalgte trærne selvtilfredse. Istedenfor å strekke seg oppover mot lyset, bremsset de sin vertikale vekst, la ut mange lavere grener som til slutt ville bli ubrukelige når løvtaket ble lukket og ble fetere. Ingen av trærne i prøveområdet kunne sammenlignes i størrelse eller vitalitet med trærne som måtte konkurrere og overvinne motstand for å overleve og trives.

En av de viktigste læresetningene i Mormons bok er at det må være “en motsetning i alle ting” (2 Nephi 2:11). En verden med motsetninger gir valg mellom godt og ondt, slik at handlefriheten kan fungere. Like viktig er imidlertid prinsippet om at motstand må finnes for at åndelig vekst skal finne sted. Å forstå og ta til oss dette prinsippet er en nøkkel til å akseptere og i det store og hele være tilfreds med livet. Det er også avgjørende for å kunne oppleve nødvendig personlig vekst og utvikling.

Før eller senere vil vi alle møte motstand og motgang. Noe av det kommer rett og slett som et resultat av å være her i dødeligheten i en fallen verden. Det kan innebære naturkrefter, sykdom, fristelser, ensomhet eller fysiske eller psykiske ufullkommenheter. Noen ganger kommer motsetning og motgang på grunn av våre gale valg. Hvor takknemlige vi alle skulle være til vår Frelser, hvis forsoning gjør det mulig for oss å reparere alt som er ødelagt.

Jeg finner stor trøst i Herrens ord til Joseph Smith i Liberty fengsel i en tid da Josephs byrder var nesten uutholdelige: “Vit da, min sønn, at alle disse ting skal gi deg erfaring og være til ditt gode” (L&P 122:7).

Noen av trærne i Den hellige lund viser at motstand kan virke til vår fordel, og at det

ofte er mye å hente i våre ytterpunkter. Disse trærne har måttet komme seg etter forskjellige former for motstand eller motgang – et lynnedslag, et kraftig vindkast, en tung oppsamling av snø eller is, uforsiktede menneskers inntrengning og overgrep, og noen ganger til og med aggresjon fra et nabotre. Ut av disse vanskelige omstendighetene har det kommet noen av de mest slitesterke og mest visuelt interessante trærne i lunden.

3. Trær vokser best i skoger, ikke hver for seg.

I naturen er det veldig uvanlig å se et tre som står alene. Trær vokser nesten alltid i lunder, og med tiden kan lunder bli til skoger. Den hellige lund, derimot, er mye mer enn bare en gruppe trær. Det er et komplisert økosystem som omfatter mange arter av flora og fauna.

Det er en observerbar sammenkobling mellom alle de forskjellige varianter av ville blomster, busker, trær, sopp, moser, fugler, gnagere, kaniner, hjort og andre skapninger som finnes der. Disse artene samhandler og er avhengige av hverandre for mat, ly og et synergistisk og sosialt miljø hvor de kan oppleve sin livssyklus.

Guds plan for vårt liv forutsetter en tilsvarende sammenkobling for oss. Vi skal utarbeide vår frelse sammen, ikke i isolasjon. Kirken bygger møtehus, ikke eremittboliger.

Helt fra begynnelsen av gjenopprettelsen har befalingen vært å samles i samfunn, hvor vi kan lære å leve i harmoni og gjensidig støtte hverandre ved å overholde våre dåpspakter (se Mosiah 18:8–10). Som Guds barn kan vi ikke lykkes hver for oss mer enn et enslig tre kan. Friske trær trenger et økosystem. Friske mennesker trenger hverandre.

Heldigvis er det i oss alle en lengsel etter sosialitet, kameratskap og lojale venner. Som medlemmer av Guds evige familie, lengter vi alle etter den tilfredshet og trygghet som nære og varige relasjoner kan gi. Selv om nettsamfunn utvilsomt gir en form for sosialitet, er de ingen erstatning for den ærlige, åpne og direkte kommunikasjonen som må finne sted for at autentiske og varige relasjoner kan etableres.

Det første og beste laboratorium for å lære å komme overens med andre, er utvilsomt hjemmet. Hjemme mottar vi de lærdommer om tjeneste, uselviskheter, tilgivelse og tålmodighet som er avgjørende for å danne varige relasjoner til andre.

Heldigvis gir Kirkens inspirerte organisasjon også situasjoner hvor vi kan utvikle oss sosialt. I kirkekall, møter, klasser, quorumer, råd, aktiviteter og en rekke andre anledninger til å omgås, utvikler vi de egenskaper og sosiale ferdigheter som er med på å forberede oss for den sosiale orden som vil eksistere i himmelen.

Idet han talte om denne høyere orden, sa profeten Joseph Smith: “Og den samme sosiale omgang som finnes blant oss her, vil finnes blant oss der, men der vil den være ledsaget av evig herlighet, en herlighet vi ikke nyter godt av nå” (L&P 130:2).

4. Trær henter styrke fra næringsstoffer skapt av tidligere generasjoner av trær.

Det var en tid da de som hadde ansvar for å ta seg av Den hellige Lund, besluttet at lunden skulle være velstelt. Tjenesteprosjekter ble organisert for å rydde bort falne trær og grener, undervegetasjon, stubber og døde blader. Mens dette pågikk, varte det ikke lenge før lundens vitalitet begynte å avta. Trærne vokste saktere, færre nye trær spiret, noen arter av ville blomster og planter begynte å forsvinne, og antall fugler og dyr gikk ned.

Senere, etter anbefaling om at lunden måtte få være i en så naturlig tilstand som mulig, fikk falne trær og grener lov til å ligge for å bry-

tes ned og berike jordsmonnet. Bladene ble liggende der de falt. Besøkende ble bedt om å holde seg på merkede stier, slik at lunden ville bli mindre forstyrret og jordsmonnet i lunden mindre komprimert. I løpet av få år begynte lunden å regenerere og fornye seg på en bemerkelsesverdig måte. I dag blomstrer den i en nesten uberørt tilstand, med frodig vegetasjon og et rikt dyreliv.

Den lærdom som kan hentes av denne erfaringen, står mitt hjerte nær. I syv år var det mitt privilegium å virke som Kirkens historiker og opptegnelsesfører. Hvorfor har opptegnelsesføring og innsamling, bevaring og deling av historie en så viktig plass i Jesu

En oppmerksom iakttaker kan få noen viktige lærdommer av økosystemet i Den hellige lund.

Kristi Kirke? Hvorfor er det avgjørende for oss å være oppmerksomme på og hente styrke fra tidligere generasjoner? (Se L&p 21:1; 69:3, 8.)

Som svar vil jeg mene at det er umulig å leve fullt ut i nåtiden – langt mindre å planlegge vår fremtid – uten fortiden som grunnvoll. Å forstå forholdet mellom fortiden, nåtiden og fremtiden, hjelper oss mer fullstendig å verdsette Herrens definisjon av sannhet slik den ble åpenbart til Joseph Smith: “Sannhet er

kunnskap om ting som de er og som de var og som de skal bli” (L&p 93:24).

Kunnskapen vi har om vår fortid på grunn av de opptegnelser som har blitt ført, og om vår fremtid på grunn av Skriftene og levende profeters læresetninger, gir oss den sammenheng som tillater fornuftig bruk av vår handlefrihet.

Det er viktig at vi gjør oss kjent med vår kirkes historie, spesielt med dens grunnleggende historier. Disse historiene – Joseph Smiths første syn, Mormons boks fremkomst, englebesøk fra døperen Johannes, Peter, Jakob og Johannes, Elijah, Elias og andre – inneholder de grunnleggende sannheter som gjenopprettelsen bygger på.

Dessverre, i denne teknologiske tidsalder hvor

informasjon finnes i overflod – noe av den kritisk til hendelser og personer i Kirkens historie – blir noen siste-dagers-hellige rokket i sin tro og begynner å stille spørsmål ved rotfestede oppfatninger. Til slike tvilende personer gir jeg kjærlighet, forståelse og forsikring om at hvis de vil følge evangeliets prinsipper og ydmykt studere Kirkens historie – studere tilstrekkelig til å få en mer omfattende snarere enn en fragmentarisk eller ufullstendig kunnskap – vil Den hellige ånd bekrefte deres tro på de essensielle hendelsene i Kirkens historie ved å tale fred til deres sinn. På denne måten kan de bli faste i sin overbevisning om den gjenopprettede kirkes historie.

Konklusjon

Da vi var på misjon nær Palmyra, gikk jeg noen ganger inn i Den hellige Lund alene for å stå i ærbødighet ved mitt kjæreste “vitnetre” – et av tre levende trærne som vokste i lunden da det første syn fant sted. Jeg pleide å tenke at dersom det treet kunne snakke, ville det fortelle meg hva det var vitne til den vårdagen i 1820. Men jeg trengte egentlig ikke å høre det fra treet – jeg visste det allerede.

I kraft av åndelige opplevelser og følelser som begynte i min ungdom og har fortsatt til denne stund, har jeg fått visshet om at Gud vår Fader lever. Jeg vet også at hans Sønn, Jesus Kristus, er alle menneskers Frelser og Forløser. Jeg vet at disse to herliggjorte personene viste seg for Joseph Smith.

Disse strålende sannheter har sitt utspring i Den hellige lund. Jeg oppfordrer dere til alltid i deres sinn og hjerte å stå på dette hellige sted og leve trofast mot sannhetene som Gud begynte å åpenbare der. ■

Fra en kirkens Skoleverks andakt, “Stå i den hellige Lund,” som fant sted i California 6. mai 2012. Hele talen finnes på cesdevotionals.lds.org.

NOTE

1. Jeg står i gjeld til Robert Parrott, skogvokter og naturalist, ansatt av Kirken, som bor i Palmyra, for at han gjorde meg oppmerksom på en del av det jeg skal fortelle dere om Den hellige lund.

DE 500 TAPTE ÅR: FRA MALAKI TIL DØPEREN JOHANNES

De 500 årene mellom Det gamle og Det nye testamente kan lære oss om tilstandene i oldtidens Palestina før Jesu Kristi komme, og hjelpe oss å fornye vår beslutning om å følge Frelseren.

Av S. Kent Brown

æresprofessor i oldtidsskrifter

og **Richard Neitzel Holzapfel**

professor i Kirkens historie og lære ved Brigham Young University

Da profeten Malaki forlot dette jordeliv rundt 450 F. KR., ble ingen sann profetisk røst hørt igjen på ca. 500 år. Vi kjenner denne perioden som den intertestamentale perioden – kløften mellom evangelieutdelingene i Det gamle og Det nye testamente.

Uten en profet begynte folket i landet å bli oppdelt i parter og grupper, og alle hevdet retten til å tolke Skriftene og lede Herrens folk. Den sanne forståelse av Jehova avtok blant disse gruppene. En lang natt med forvirring fulgte, som endte da Gud sendte en ny profet, døperen Johannes, for å innlede en ny evangelieutdeling. Men selv da døperen Johannes og Frelseren underviste folket, var mange ute av stand til å overvinne verdens tradisjoner og oppfatninger som hadde utviklet seg og blitt

539 F.KR.

GREKERNE 332 F.KR.

sterkere i den intertestamentale perioden. Når vi forstår disse 500 årene og forvirringen som ledsaget dem, kan vi forstå mer av Frelserens virke og fornye vår beslutning om å følge ham.

Landflyktighet og trelldom – prisen for ulydighet

Profeter som Jesaja og Jeremia advarte Jerusalems innbyggere og sa at hvis de fortsatte å bryte sine pakter med Herren, ville byen og templet deres bli ødelagt. Denne profetien viste seg å være sann da Babylon første gang invaderte Juda rundt 600 F. KR. og ødela dens landsbyer, byer og religiøse liv.

Til slutt falt Jerusalem i 587 F. KR., og de landsforviste jødene ble tvunget fra sitt ødelagte hjemland (se Salmene 137:1). Noen ble værende i og rundt Jerusalem – herunder samaritanene, som etter hvert giftet seg med ikke-israelitter (se Jeremia 40:7, 11-12). Senere begynte landflyktige å vende tilbake til Palestina og gjenoppbygge sine hjem og sitt religiøse liv (se Esra 3). Templet i

PROFETENE JESAJA OG JEREMIA ADVARTE JUDAS FOLK OG SA AT DE VILLE BLI STYRT AV FREMMEDE LAND. DERES PROFETIER VISTE SEG Å VÆRE SANNE DA OMRÅDET BLE EROBRET AV EN REKKE KONGER FRA FORSKJELLIGE LAND: KONG NEBUKADNESAR AV BABYLON, KYROS DEN STORE AV PERSIA, KONG DARIUS AV PERSIA OG ALEXANDER DEN STORE AV HELLAS. DA ALEXANDER DØDDE, BLE TERRITORIET HANS FORDELT PÅ GENERALENE HANS. PTOLEMAIOS I TOK KONTROLL OVER PALESTINA.

Jerusalem, som til slutt ble gjenoppbygget og ferdigstilt i 515 F. KR., ble igjen sentrum for den jødiske gudsyndkelse.

Fordi jødene forkastet samaritanenes tilbud om å hjelpe med å gjenoppbygge templet, bygget samaritanene et alternativt tempel på Garisim-fjellet, 64 kilometer nord for Jerusalem, på slutten av det fjerde århundre. Derfor ble gudsyndkelsen og troen på Jehova oppdelt mellom det nye templet på Garisim-fjellet og templet i Jerusalem, fordi de kom med konkurrerende påstander om prestedømsmyndighet (se Johannes 4:20).

Denne vekkelsen varte imidlertid ikke lenge. Slik profeten Amos hadde profetert, sendte Herren etter Malaki "hunger i landet, ikke hunger etter brød og ikke tørst etter vann, men etter å høre Herrens ord" (Amos 8:11). Denne sentrale endringen fikk store konsekvenser idet folket forsøkte å forstå og etterleve loven uten en profets autoritative læresetninger og tolkninger.

Omstendighetene rundt frafallet

Som en virkning av dette frafallet, delte folket seg i grupper med

SELEVKIDERNE 198 F.KR.

OPPRØR 164 F.KR.

DEN UAVHENGIGE JØDISKE NASJON 142 F.KR.

forskjellige politiske, religiøse og sosiale dagsordener. De hadde også forskjellig tro og forskjellige tradisjoner med hensyn til Messias. De religiøse gruppene prøvde å etterleve Mose-loven slik de forsto den, men hver gruppe tolket Skriftene ut fra så varierte perspektiver at det jødiske samfunn ble stadig mer splittet. Resultatet ble at den sanne forståelse av hvem Frelseren ville være, ble forvirret.

Da profetenes røster ble tause, ble prestene og de andre tempelarbeiderne, levittene, de viktigste lederne blant jødene, og gjorde krav på retten til å tolke Skriftene. Embedet høyprest mistet imidlertid sin betydning ettersom det ble kjøpt og solgt i denne perioden.

Mange jøder følte at prestene og levittene ikke oppfylte sitt ansvar for å undervise i loven på riktig måte (se Mosebok 33:10), og dermed utviklet det seg en ny gruppe som ønsket å undervise i loven. De var kjent som skriftlærde, og så opp til Esra, som hadde hjulpet sitt folk å bli ivrige etter å lære og adlyde loven (se Esra 7:25; Nehemja 8:1–8).

Aleksander den store erobret området i 332 F.KR. Da han døde, ble riket fordelt på generalene hans. Med tiden

PALESTINA KOM UNDER DE SELEVKIDISKE KEISERES STYRE. EN AV DEM VAR ANTIOKOS IV EPIFANES. ANTIOKOS HELLENISERTE MED TVANG DET JØDISKE SAMFUNN, NOEN GANGER VED Å HENRETTE ET STORT ANTALL JØDER, FORBY JØDISKE RELIGIØSE SEREMONIER OG VANHELLIGE TEMPLET. JUDAS MAKKABEUS, LEDER AV DE ANTIGRESKE JØDENE, LEDET ET OPPRØR OG GJENINNVIEET TEMPLET. FOLKET FEIRET DEN FØRSTE HANUKKAH.

kom Palestina under innflytelse av de gresktalende selevkidiske keiserne. I 167 F.KR. forbød de selevkidiske herskerne den jødiske tro, herunder omskjærelse, og vanhelliget templet ved å ofre svinekjøtt på alteret. Mange jøder gjorde motstand, ledet av en familie kjent som makkabeerne eller hasmoneanerne. Opprøret – kalt makkabeerkrigen – bragte omsider frihet til jødene og opprettet en jødisk nasjon for første gang siden Jerusalems fall. På samme tid ble det dannet en annen religiøs gruppe kjent som hasideanerne, “de fromme”. De viste sin hengivenhet til Gud ved å prøve å etterleve alle aspekter av Moseloven slik de forsto den.

Det oppsto også andre religiøse grupper i den intertestamentale perioden, som alle gjorde krav på enerett til å tolke Skriftene. Fariseerne var en uavhengig religiøs gruppe som oppsto like etter makkabeerkrigen. De ble svært innflytelsesrike i det jødiske samfunn ved å innføre et smalt fokus på matlover og rituell renhet, som først og fremst var rotfestet i deres muntlige tradisjoner, ikke Skriftene. I hjemmet sitt prøvde de å oppføre seg som om de bodde i templet.

ROMERNE 63 F.KR.

Sadduseerne, derimot, hvis opprinnelse fremdeles er ukjent, forkastet enhver tilknytning til muntlige tradisjoner, holdt seg strengt til de fem Mosebøkene, og vendte ryggen til andre profeters skrifter. Denne gruppen besto for det meste av eliten i Jerusalem. Da Jesus ble født, hadde de utvidet sin makt ved å ta kontroll over templet i Jerusalem.

Hver av disse religiøse gruppene bevarte tradisjoner og læresetninger som de mente var avgjørende for et gudfryktig liv. Men fordi de manglet veiledning fra en sann profet, ble de overlatt til sine egne tolkninger.

I påvente av en ny evangelieutdeling

Uavhengig av sin religiøse overbevisning, så fortsatt rettskafne menn og kvinner frem til Messias' komme i den intertestamentale perioden. Diktere sang salmer og vanlige mennesker ba, snakket og drømte om hans komme – en David-lignende konge som skulle komme for å frelse sitt folk.

En gruppe som ventet på Messias, var esseerne, som oppsto under den makkabenske konflikten. Esseerene mente at tempelprestene i Jerusalem var uhederlige og at templet trengte

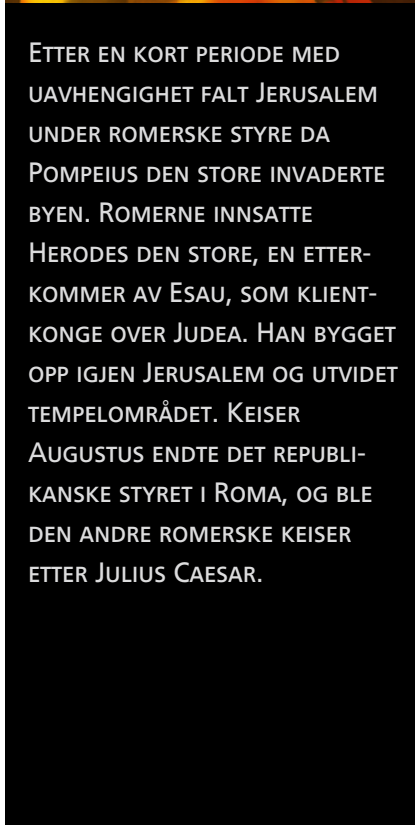
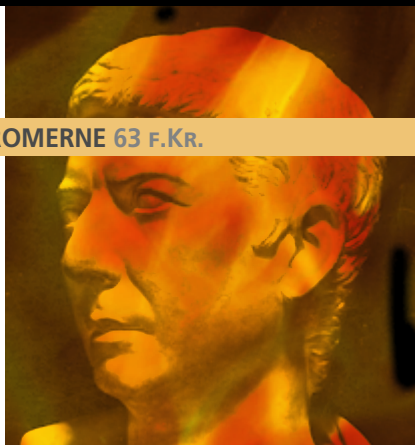
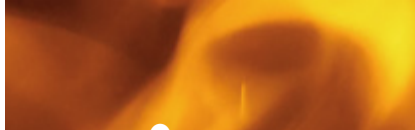
ETTER EN KORT PERIODE MED UAVHENGIGHET FALT JERUSALEM UNDER ROMERSKE STYRE DA POMPEIUS DEN STORE INVADERTE BYEN. ROMERNE INNSATTE HERODES DEN STORE, EN ETTERKOMMER AV ESAU, SOM KLIENTKONGE OVER JUDEA. HAN BYGGET OPP IGJEN JERUSALEM OG UTVIDET TEMPELOMRÅDET. KEISER AUGUSTUS ENDTE DET REPUBLIKANSKE STYRET I ROMA, OG BLE DEN ANDRE ROMERSKE KEISER ETTER JULIUS CAESAR.

betydelige reformer. Etter deres syn var Messias komme nært forestående. De trodde han ville slutte seg til dem for å kaste av seg Romas undertrykkende åk, hvis ledere hadde erobret Palestina rundt 60 år før Jesu fødsel.

I likhet med reformasjonen som gikk forut for gjenopprettelsen, fant det i den intertestamentale perioden også sted hendelser som forberedte verden for Jesu Kristi komme. Denne gangen vokste det frem en bemerkelsesverdig produksjon av religiøs litteratur, herunder oversettelsen av Bibelen til gresk og begynnelsen av Dødehavsrullene og de apokryfiske bøker. I denne perioden ble tanker om engler, oppstandelse, himmel og helvete utviklet og foredlet.

Men uten en profet til å veilede dem, diskuterte jødene Skriftenes betydning og om hvem Messias skulle bli. Selv om de fleste ventet på en David-lignende Messias (en som stammet fra kong David), forfektet andre en Messias som var sønn av Aron – en presteaktig Messias. Atter andre forventet ikke at Messias skulle komme i det hele tatt.

Så mange forventninger hadde bygget seg opp blant de forskjellige

UNDER KEISER AUGUSTUS OG HERODES DEN STORES STYRE BLE FRELSENER JESUS KRISTUS FØDT I BETLEHEM. HAN BLE FØDT SOM KONGENES KONGE OG HERRENES HERRE (SE JESAJA 44:6).

gruppene i den intertestamentale perioden at gruppene ikke visste hvordan de kunne gjenkjenne den sanne Messias da han kom til dem. Noen av gruppene – skriftlærde, fariseere, esseere eller saddukeere – aksepterte døperen Johannes som profet eller Jesus som Messias. Noen medlemmer av disse gruppene ble Johannes og Jesu hovedmotstandere under deres tjenestegjerning (se Matteus 21:23–46).

Debatter og ordstrid om Messias fortsatte blant de forskjellige gruppene. Den første profet i den nye evangelieutdelingen, døperen Johannes, bekjentgjorde den sanne Messias komme og forklarte hva slags frelse han ville tilby. Idet han viste til Jesus Kristus, sa Johannes: “Se, Guds Lam som tar bort verdens synd” (Johannes 1:29). Mange jøder aksepterte Johannes da han forberedte folket på Kristi komme.

Da Jesus Kristus innledet sin tjenestegjerning, underviste han folket “som en som hadde myndighet, og ikke som deres skriftlærde” (Matteus 7:29). Han hadde mange diskusjoner med religiøse ledere, hvor han forklarte læren om ekteskap, oppstandelse,

Guddommen og sin rolle som verdens Frelser. Ettersom mange av de religiøse lederne forkastet ham (se Matteus 26), fortalte Jesus dem: “Dere kjenner verken meg eller min Far. Hvis dere kjente meg, da kjente dere også min Far.” Han tilføyde: “Var Gud deres far, da hadde dere elsket meg” (Johannes 8:19, 42).

Fordi de forventet en Messias som var så annerledes enn Jesus, forkastet de ham. Heldigvis lever vi i en tid da evangeliets sannheter er bygget på de grunnleggende læresetningene fra profeter og apostler (se Efeserne 2:20). Vi trenger ikke å velge blant de åndelige sidevindene som oppstår uten veiledning av profeter og apostler. Når vi følger våre siste-dagers profeter og apostler, vil vi lære å forstå Frelseren Jesu Kristi sanne lære, som ble åpenbart til profeten Joseph Smith:

“For [jeg] så ham, ja, ved Guds høyre hånd, og [jeg] hørte røsten bære vitnesbyrd om at han er Faderens Enbårne,

at ved ham og gjennom ham og av ham blir og ble verdener skapt, og deres innbyggere er født sønner og døtre av Gud” (L&p 76:23–24). ■

DØDEHAVSRULLENE

VINDUET TIL VÅR TIDS BIBEL

Av Donald W. Parry

Professor i den hebraiske bibel ved Brigham Young University

I begynnelsen av 1947 lette tre hyrder fra Ta'amireh-stammen etter et bortkommet dyr. En av dem kastet en stein inn i en hule og hørte en keramikkrukke knuse. Da de kom inn i hulen, så de flere store leirkrukker, og noen av dem inneholdt skriftruller.* I årene som fulgte, fant beduiner og arkeologer flere hundre skriftruller i 11 huler på den nordvestre bredden av Dødehavet.

Mange forskere mener at Dødehavsrullene er det største arkeologiske funn på 1900-tallet. Rullene danner et oldtidsbibliotek med over 900 tekster, de fleste av dem skrevet på opprinnelig hebraisk som i Det gamle testamente. Ca 225 av rullene inneholder det eldste eksemplaret av Det gamle testamente (med unntak av Esters bok), som er mer enn 1000 år eldre enn kopiene som ble brukt i middelalderen. De fleste av rullene er fra mellom 150 F.KR. og 68 E.KR., selv om noen tekster kan dateres så langt tilbake som det tredje århundre f.Kr.

I tillegg til tradisjonelle bibeltekster, omfatter Dødehavsrullene også tempelrullen (som beskriver et tempel som skal bygges i Jerusalem og det ideelle paktssamfunn), krigsrullen (som beskriver den siste konflikten) og tekster som står parallelt med Bibelen (for eksempel bøkene til Enok, Noah og Melkisedek, og testamentene til Jakob,

Juda og Levi). Bibelen forteller ikke mye om Enok, men i rullene er Enok en av hovedfigurene – en mektig profet med spesielle gaver.

De fleste av rullene er alvorlig fragmentert på grunn av alder og eksponering for elementene, men forskere har vært i stand til å fange opp et vell av informasjon om skrivepraksis. Skrivernes omhyggelige og nitide arbeid tyder på et høyt nivå av profesjonalitet og kompetanse da de kopierte og overførte hellige tekster fra én generasjon til den neste. De av oss som elsker og verdsetter de hellige skrifter, står i stor gjeld til disse skriverne for deres omhyggelige arbeid.

Når vi overveier oldtidens metoder for å overføre tekster for hånd, forstår vi at Bibelen gikk gjennom en bemerkelsesverdig prosess for å komme til dette århundret. Dødehavsrullene står som et vitnesbyrd om at Det gamle testamente har blitt overlevert gjennom århundrene med en respektabel grad av nøyaktighet. For dette må vi være takknemlige til profeter, skrivere, avskrivere og alle som var ansvarlige for Bibelens overføring fra generasjon til generasjon. ■

*Beretningene om hvordan rullene ble oppdaget, varierer fordi hyrdene stolte på hukommelsen da de skulle fortelle historien mange år senere.

Av biskop
Gary E.
Stevenson
Presiderende
biskop

*Uten Frelse-
rens fødsel
og forsoning
ville vi ikke
hatt noen
Mellom-
mann, ingen
Talsmann
hos Faderen
og ingen
Megler, som
gjør det
mulig for
oss å vende
tilbake til
vår kjærlige
himmelske
Faders nær-
het og leve
sammen
som evige
familier.*

JULENS virkelighet

Da min far var gutt, bodde han i en liten by i det sentrale Utah nær Utah Lake. I tiden før pionerene, jaktet og fisket indianere i området. Visse steder rundt innsjøen ble populære blant dem som lette etter pilspisser.

På en aktivitet for fedre og sønner da min far var fem år gammel, dro menighe-ten til Utah Lake for å lete etter pilspisser. Da gruppen hadde brukt dagen til å lete, spurte bestefar min far om han hadde funnet noen pilspisser.

“Nei, jeg fant ingen,” svarte min far. Så stakk han hånden i lommen og sa: “Men jeg fant denne fine steinen som er formet som et juletre.”

Far hadde funnet en pilspiss likevel, men han visste det ikke. Han holdt den virkelige gjenstanden i hånden, men han gjenkjente den ikke.

Vi må gjenkjenne Forløseren

For mange i dag er bildet av noe som er virkelig og ytterst viktig – Jesus Kristus, verdens Frelser – tåkete på grunn av ting som ikke er reelle.

Jeg så nylig et TV-program om Jesus Kristus som stilte spørsmålet om han virkelig ble født av jomfru Maria. Til og med kjente professorer fra velrenommer-te utdannelseinstitusjoner spekulerte på hvorvidt dette kunne være tilfelle.

Som svar til slike tvilere sa president Ezra Taft Benson (1899–1994): “De såkalte lærde prøver å overbevise oss om at Kristi guddommelige fødsel, som Det nye tes-tamente proklamerer, slett ikke var gud-dommelig og at Maria ikke var en jomfru da Jesus ble unnfanget. De vil at vi skal tro at Josef, Jesu fosterfar, var hans biologiske far, og at Jesus derfor var menneskelig i alle egenskaper og karaktertrekk. De vir-ker rause i sine lovord om ham når de sier at han var en stor moralfilosof, kanskje til og med den største. Men betydningen av deres innsats er å tilbakevise at Jesus er Guds Sønn, for på denne læresetnin-gen hviler alle kristendommens andre påstander.”¹

Jeg har stått på ski på kunstsno, og jeg har pyntet falske juletrær med falske istap-per. Noen ganger kan det være vanskelig

FINN FRELSEREN

“Noen ganger er de mest dyrebare og helligste ting rett foran oss, i fullt åsyn, men vi kan ikke eller vil ikke se dem...”

Jeg lover at om vi rydder opp litt i vårt liv og oppriktig og ydmykt søker den rene og milde Kristus i vårt hjerte, vil vi se ham, vi vil finne ham – både i julen og resten av året.

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “How to See the Christ in Christmas,” *New Era*, des. 2013, 48.

å forstå hva som er ekte, spesielt i en tid med virtuell virkelighet. Så hvordan vet vi hva som er ekte? Hvordan kan vi få et vitnesbyrd om at Jesus Kristus lever?

Vi får et vitnesbyrd om det som er virkelig når vi leser Guds ord i Skriftene – både fra oldtid og nyere tid. Vi lærer at Frelseren virkelig lever når vi lytter til og leser vitnesbyrd fra levende profeter og apostler. Vi finner sannheten når vi ber “av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus (Moroni 10:4). Vi oppdager “den riktige vei” når vi “[tror] på Kristus og ikke [fornekter] ham”, og når vi bøyer oss “ned for ham og tilbe[r] ham av all [vår] makt, sinn og styrke og av hele [vår] sjel” (2 Nephi 25:29).

Profetier om Kristi fødsel

Det finnes rikelig med skriftsteder som profeterer om Kristi fødsel – den første jul. Vi kan glemme når vi leser disse profetiene, at de virkelig var *profetier*. De gir mange detaljer om det som skal skje, men ennå ikke har skjedd.

Åtte hundre år før Kristi fødsel sa Jesaja: “For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste” (Jesaja 9:6).

Seks hundre år før Frelseren ble født beskrev Nephi et syn han fikk om Guds Sønnens mor:

“Og jeg så byen Nasaret, og i byen Nasaret så jeg en jomfru som var overmåte skjønn og ren...”

Og engelen sa til meg: Se, jomfruen som du ser, er Guds Sønnens mor...

Og jeg så og fikk se jomfruen igjen med et barn i sine armer.

Og engelen sa til meg: Se, Guds Lam” (1 Nephi 11:13, 18, 20–21).

124 år før Frelserens fødsel sa kong Benjamin:

“Se, tiden kommer og er ikke langt borte da Herren Den Allmektige... skal komme ned fra himmelen blant menneskenes barn og skal bo i et jordisk tabernakel og skal gå ut blant menneskene og utføre mektige mirakler...

Og han skal kalles Jesus Kristus, Guds Sønn, himmelens og jordens Fader, Skaperen av alle ting fra begynnelsen av. Og hans mor skal kalles Maria” (Mosiah 3:5, 8).

83 år før Kristi fødsel sa Alma: “Og se, [Guds Sønn] skal bli født av Maria ved Jerusalem, våre forfedres land. Og hun er en jomfru, et dyrebart og utvalgt redskap” (Alma 7:10).

Og bare seks år før den første jul erklærte lamanitten Samuel:

“Og se, dette vil jeg gi dere som tegn på hans komme, for se, det skal være store lys på himmelen, så det

ikke skal være mørkt natten før han kommer, så det skal se ut for menneskene som det var dag...

Og se, en ny stjerne skal vise seg, en som dere aldri før har sett maken til” (Helaman 14:23, 5).

Jødene ventet ivrig på denne store begivenheten. De visste at Messias skulle komme, og de forventet at han kom i herlighet for å befri dem time-lig, skape et jordisk rike og regjere som deres konge.

Hvem skulle først få vite om Messias fødsel? Ville det ikke være Sanhedrin eller andre med makt og innflytelse?

Bibelen forteller oss at det var uanselige hyrder som sov på bakken, som en engel forkynte “en stor glede” til (Lukas 2:10), og at det var vismenn langveisfra som så “hans stjerne i Østen, og [kom] for å tilbe ham” (Matteus 2:2). De mektige og innflytelsesrike, de hvis syn var uklart på grunn av menneskenes filosofier, var ikke sammen med Frelseren ved hans fødsel eller under hans virke. De hadde foran seg den virkelige personen, men visste det ikke eller aksepterte det ikke.

Bli mer lik Kristus

President Benson sa at noe av det beste ved julen er at den øker vår følsomhet for det som er av Gud:

“Den får oss til å tenke på vårt

forhold til vår Fader og hvilken grad av hengivenhet vi har til Gud.

Den tilskynder oss til å være mer tolerante, mer bevisste på andre, mer generøse og oppriktige, mer fylt av håp og nestekjærlighet – alt sammen Kristus-lignende egenskaper. Ikke rart julens ånd påvirker mennesker over hele verden... I det minste for en stund rettes større oppmerksomhet og hengivenhet mot vår Herre og Frelser, Jesus Kristus.”²

La julens ånd gjennomsyre vårt hjerte, og la oss gjøre noe som uttrykker våre følelser og viser at vi forstår at barnet som ble født i Betlehem, virkelig var Forløseren. President Howard W. Hunter (1907–95) ga oss noen praktiske råd som hjelper oss å gjøre det:

“Denne julen kan du bilegge en krangel. Oppsøk en glemt venn. Kvitt deg med mistenksomhet og erstatt

den med tillit. Skriv et brev. Gi et mildt svar. Oppmuntre de unge. Tilkjennegi din lojalitet i ord og gjerning. Hold et løfte. Glem at noen har fornærmet deg. Tilgi en fiende. Be om unnskyldning. Prøv å forstå. Undersøk dine krav til andre. Tenk først på en annen. Vær vennlig. Vær mild. Le litt mer. Gi uttrykk for takknemlighet. Ønsk en fremmed velkommen. Gled et barn. Fryd deg over jordens skjønnhet og under. Gi uttrykk for din kjærlighet, og gjør det om igjen.”³

Uten Kristus ville det ikke være noen jul. Uten Kristus kan det ikke være noen fylde av glede. Uten hans fødsel og hans forsoning ville vi ikke hatt noen Mellommann, ingen Talsmann hos Faderen og ingen Megler, som gjør det mulig for oss å vende tilbake til vår kjærlige himmelske Faders nærhet og leve sammen som evige familier.

Jeg feirer sammen med deg Guds Sønnns vakre og mirakuløse fødsel og misjon, og jeg bærer mitt vitnesbyrd om at Jesus Kristus er vår Frelser og Forløser – den lovede Messias. ■

NOTER

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 128.
2. Ezra Taft Benson, i Larry C. Porter, “Remembering Christmas Past: Presidents of the Church Celebrate the Birth of the Son of Man and Remember His Servant Joseph Smith,” *BYU Studies*, bind 40, nr. 3. (2001), 108.
3. Howard W. Hunter, “The Gifts of Christmas,” *Ensign*, des. 2002, 18–19.

MORS JULELAPPETEPPE

En av de vanskeligste opplevelsene i mitt liv fant sted kort tid etter at vår 10 år gamle datter døde av hjernekreft. Ordtaket “Man kan ikke ta det med seg” sto veldig klart for oss da vi kikket rundt i rommet hennes en lørdag ettermiddag.

Clarissa var borte, men rommet inneholdt fremdeles de identifiserbare levningene av hennes opphold i jordelivet. Nå sto vi overfor den skremmende oppgaven å avgjøre hva vi skulle gjøre med de personlige

eiendelene hennes. Jeg visste det ville bli vanskelig å gi avkall på en eneste ting, spesielt for min hustru.

Mens vi opplevde hvirvelvinden av detaljer knyttet til sykehus, cellegiftbehandling og stråling, hadde vi hatt smått med tid til å rydde og organisere.

Minnene strømmet på da vi pakket ting hun hadde satt på hodegjerdet eller bokhyllen. Alle hadde dyp betydning – fra yndlings-teppet, yndlingsboken eller

yndlingsmykket, til kosedyrene, skolebøkene og fotballen. Min hustru gråt da vi snakket om hva vi skulle gjøre med hver gjenstand.

Vi samlet mange av Clarissas bøker og tok dem med til barneskolen hennes så andre barn kunne glede seg over dem. Vi ga kommoden hennes til en nabo. Noen av klærne hennes gikk til søskenbarn. Ved å fokusere på andre ble den vanskelige situasjonen med å ta avskjed med tingene hennes, litt lettere.

Jeg vil alltid huske min hustrus ansiktsuttrykk da hun åpnet gaven sin og så hva døtrene hennes hadde laget til henne.

HAN TRENGER MIN TJENESTE NÅ

Noen uker senere, da julen nærmet seg, spurte de to tenåringsdøtrene mine moren sin om de kunne bruke noen av Clarissas klær til å lage en spesiell julegave. De valgte hvert klesplagg på grunn av familieminnet det vekket, og klippet omhyggelig ut ruter som skulle symbolisere dyrebare øyeblikk i livet hennes.

Noen dager før jul viste de og deres leder i Unge kvinner, som hadde hjulpet dem å utarbeide ideen, et lappeteppe de laget. Jeg så forundret på hver rute med stoff som representerte en hendelse i Clarissas liv: en rute fra fotballdrakten hennes, en rute fra skjorten vi kjøpte til henne på en familietur, en rute fra pyjamasbuksen hun gikk med på sykehuset. Hver bit var så dyrebare og vakker, og minnet meg om vår tid sammen med henne. Jeg fortalte døtrene mine at det var perfekt. Jeg visste at moren deres også ville elske det.

Den juledagsmorgenen så jeg en gave som ble gitt fra hjertet. Jeg vil alltid huske min hustrus ansiktsuttrykk da hun åpnet gaven sin og så hva døtrene hennes hadde laget til henne. Hver kveld siden da har hun lagt julelappeteppet sitt rundt seg og mimret og drømt om dagen da vår familie vil bli gjenforenet, takket være Jesu Kristi forsoning og oppstandelse. ■

Jed Packer,
Utah, USA

Jeg sitter ved symaskinen og mater tråd inn i sømmer av flanell. Barnemønstre i duse farger pryder forsiden, og koordinerende farger danner baksiden av nyfødt-teppene jeg syr.

Hjelpeforeningen i menigheten setter sammen nyfødtpakker til fattige og katastroferammede områder. Jeg er en amatør på søm, men jeg gjør mitt beste for å bidra. Jeg liker å velge stoff til prosjektet og klippe ut ruter til lappetepper.

Jeg setter tøybitene sammen, syr rundt kantene og lar et område være åpent slik at teppet kan vreges. Så syr jeg langs kantene, klipper av hjørnene, vender teppet slik at de fargerike sidene er på utsiden, og syr sammen det åpne området.

Jeg syr langs kantene igjen for å forsterke sømmene. Jeg legger stoffet forsiktig på plass og skynder meg av gårde. Når jeg skynder meg for å bli ferdig så jeg kan fortsette med huslige plikter, slår tanken meg: "Hva om jeg sydde dette teppet til Jesusbarnet?"

Når jeg tenker dette, roer jeg ned og retter sømmene med stor omhu. Men selv om jeg gjør mitt beste, går ikke sømmene rett.

Deretter syr jeg en rute på 25 cm i midten for å feste forsiden til baksiden. Jeg lager en mal av kartong, legger den midt på teppet og markerer forsiktig rundt den. Jeg legger stoffet på plass, setter nålen forsiktig ned og syr omhyggelig.

Når jeg er ferdig, klipper jeg trådene

og trekker ut det ferdige teppet. Det er ikke kvadratisk – det er en blanding mellom et trapes og et parallelogram.

Jeg legger teppet til side, finner frem ny flanell og begynner på nytt – og er enda mer nøye med denne gaven som skal være Guddommen verdig. Men selv med den ekstra anstrengelsen, blir resultatene bare litt bedre. Hvert teppe jeg syr, er ufullkomment.

Jeg føler ikke at jeg kan ta noen av teppene med til innsamlingsstedet, i hvert fall ikke i år. Jeg vil fortsette å øve, og kanskje en dag kan jeg yte et bidrag.

Men så slår en annen tanke meg: "Hvis du venter til sømmen din er fullkommen, vil Jesusbarnet være i Egypt."

Jeg forstår. Anledningen til å tjene ville være borte. Frelseren aksepterer våre offergaver når vi gjør vårt beste, selv om de er ufullkomne. Jeg vet at en nyfødt, inntullet i et mykt, rent teppe, ikke ville nekte å sove fordi hjørnene ikke var rette.

Når jeg tenker på om mine anstrengelser vil ha noen betydning for verdensomspennende behov, tenker jeg på Kristi rettledning: "Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg" (Matteus 25:40).

Så jeg fortsetter å sy tepper, idet jeg gjør mitt beste for å gjøre dem så pene som jeg kan. Jeg vet at det finnes behov nå, ikke en eller annen gang i fremtiden når jeg kan sy dem perfekt. ■

Jean Hedengren Moultrie,
Washington, USA

VÅR BESTE JULEGAVE NOENSINNE

Det var julaften, og familien var samlet for å feire slik vi gjør hvert år. Klokken nærmet seg midnatt da far kalte oss sammen og sa at han hadde noe å vise oss.

Med alle forberedelsene og spenningen som ledsager julaften, hadde ikke mine søstre, mor eller jeg lagt merke til hva far hadde forberedt til anledningen. Så snart vi alle var samlet, begynte han å vise oss noen lysbilder.

I sin lysbildefremvisning, som inneholdt et maleri av Frelseren, julescener og nøyе gjennomtenkte ord, uttrykte pappa sin kjærlichkeit til oss. Presentasjonen hans minnet oss på julens sanne betydning og den lykke og

takknemlichkeit vi skulle føle for Frelserens fødsel. Ett lysbilde av et fargerikt juletre inneholdt også ordene: “Denne julen vil Jesu Kristi kjærlichkeit gi meg et nytt liv.”

Den mest spesielle delen av pappas presentasjon fulgte da han brukte et lysbilde av et maleri av Frelseren til å gi oss en nyhet. Det var ikke en hvilken som helst nyhet, det var den beste nyheten noensinne. Over Frelseren sto ordene “Jeg har bestemt meg for å bli døpt i Jesu Kristi kirke av siste-dagers-hellige.”

Far hadde endelig bestemte seg for å slutte seg til Kirken! En slik beslutning er kanskje lett for noen, men det var det ikke for far. Han hadde

studert evangeliet og lært om Kirken i 25 år. Til tross for vår beste innsats og mange misjonærdiskusjoner, hadde han fremdeles ikke blitt døpt. Vi forsto aldri hvorfor, men vi visste at han ikke var klar.

Jeg innrømmer at det var stunder da jeg følte at far aldri ville bli døpt. Dypt inni meg mistet jeg imidlertid aldri håpet, og vi fortsatte å be for ham. På julaften besvarte Herren våre bønner.

Da pappa gjorde sin kunngjøring, klarte vi til å begynne med ikke å gjøre noe annet enn å gråte av glede. Vi hadde blandede følelser – begeistring, overraskelse, og fremfor alt annet en enorm lykke som er vanskelig å beskrive.

Pappas kunngjøring forandret ikke bare julaften – den forandret livet for hele familien. Vi må fremdeles streve fremover som enkeltpersoner og som familie, men jeg vet at veien fremover vil være bedre nå som vi er sammen i Kirken.

Jeg er så takknemlig til Herren for denne velsignelsen. Om noen måneder vil vi bli beseglet som familie i templet. Pappas kunngjøring var absolutt den beste julegaven noensinne. ■
Adriana Nava Navarro, Bolivia

Den mest spesielle delen av pappas presentasjon kom da han brukte et lysbilde av et maleri av Frelseren til å gi oss den beste nyheten noensinne.

JUL UNDER BØLGEBLIKK

Mens jeg var stasjonert i Manila på Filippinene under andre verdenskrig, møtte jeg ofte en liten gruppe andre medlemmer i militærtjeneste for ha nadverdsmøtet. Under et møte la jeg merke til en filippinsk kvinne bak vår utbombede bygning, som kikket gjennom en åpning som en gang hadde vært en dør. Jeg lurte på om hun hadde blitt tiltrukket av sangen vår. Mens våre øyne var lukket under avslutningsbønnen, smøg hun seg stille bort.

En annen gang hun besøkte oss, inviterte jeg henne til å bli med oss. Hun het Aniceta Fajardo, og hun tok entusiastisk imot vårt vennskap. Hun fortsatte å delta på møtene våre, og hun lærte om Jesu Kristi gjengitte evangelium.

Da julen nærmet seg, bestemte vi oss for å velsigne Aniceta og familien hennes med noen julegaver. Vi samlet inn hermetisert melk, kjøtt og grønnsaker, noen ulltepper og et sett med medisinsk utstyr og medisiner, herunder penicillin for å behandle Anicetas syke barnebarn.

På julaften tok vi med oss gavene og dro hjem til Aniceta. Hun bodde sammen med datteren og barnebarnet under bølgeblikkplater som var lent mot en murvegg – en rest av en bygning som hadde blitt sprengt i filler. Vi lurte på hvordan de kunne overleve med så lite beskyttelse i det tropiske regnet som var så vanlig på denne tiden av året.

En av oss knakk av en gren fra et mangotre og stakk den i bakken. Vi fant biter av søppel som vi pyntet grenen med.

Aniceta og familien hennes så på med glede og forundring. Da de så gavene vi hadde med, gikk gleden over i tårer av lykke og takknemlighet. De hadde ikke sett eller spist den slags mat på lenge, og de gråt så mye at en stund klarte de ikke å snakke.

Fordi det var julaften, gikk våre tanker til våre hjem og våre kjære. Jeg tenkte på kabeltelegrammet jeg hadde mottatt bare to dager tidligere, hvor det sto at jeg hadde blitt far. Vi uttrykte våre følelser og avsluttet med vårt vitnesbyrd om Frelseren og det gjengitte evangelium.

Vi forsikret denne fantastiske familien om Frelserens kjærlighet til dem.

Vi knakk av en gren fra et mangotre og stakk den i bakken. Aniceta og familien hennes så på med glede og forundring.

De fant trøst i våre ord, og freden vi følte, varmet kveldsluften. Så bød vi våre kjære venner farvel og ønsket dem god jul.

Kort tid senere ble jeg overflyttet til et nytt område, og jeg så aldri Aniceta eller familien hennes igjen. Men mange år senere åpnet jeg *Church Almanac* på en del om Filippinene og leste at Aniceta Pabilona Fajardo var den første filippiner som sluttet seg til Kirken på øyene.¹ For en storartet velsignelse å tenke på frøene som ble sådd den julen i 1945. ■
Erwin E. Wirkus, Idaho, USA

NOTE

1. Se "Philippines," *Deseret News 1991–1992 Church Almanac*, 157; nyere utgaver av *Church Almanac* staver søster Fajardos fornavn Aneleta.

Svaret på **ALLE**
de vanskelige
spørgsmålene

I møte med vanskelige spørsmål, er det til syvende og sist bare ett som teller.

Av R. Val Johnson
Kirkens tidsskrifter

Spørsmålene som livet sender vår vei, er ikke alltid enkle å besvare. Noen av våre personlige utfordringer – et barns død, for eksempel, en venn som svikter oss, eller et uheldig økonomisk tilbakeslag – er ofte ikke lett å få til å harmonere, og vi trenger medfølelse og støtte fra menneskene rundt oss. Noen ganger er den vanskeligste kampen i disse situasjonene å forstå at vår himmelske Fader elsker oss og ikke straffer oss, selv om grunnen til prøvelsen, hvis det engang er noen grunn, er uforståelig for oss i denne omgang.

Noen av de vanskeligste spørsmålene kommer når det vi tror på, blir utfordret av omskiftelige kulturelle moter eller ny informasjon, noen ganger feilinformasjon, som Kirkens kritikere konfronterer oss

med. I slike stunder kan det virke som vår doktrinære eller historiske grunnvoll ikke er så solid som vi trodde. Vi kan bli fristet til å tvile på sannhetene vi har tatt for gitt og åndelige opplevelser som har formet vår tro.

Hva gjør vi når tvil siver inn i vårt hjerte? Finnes det virkelig svar på disse vanskelige spørsmålene?

Ja, det gjør det. Faktisk er alle svarene – de riktige svarene – avhengige av svaret på bare ett spørsmål: Stoler jeg på Gud fremfor alle andre?

Enkelt, men ikke lett

Er denne tilnærmingen for enkel? For lett?

Kanskje. Sannheten er ikke alltid opplagt, spesielt når den må konkurrere med alternativer som presenteres i tiltrekkende pakker. Ofte forstår vi sannheten bare stykkevis, mens helheten gjenstår å lære. Og mens vi lærer, står vi overfor den ubehagelige muligheten for å måtte oppgi ufullkommen, men hittil betryggende forståelse. Men hvis vi stoler på at Gud har alle svarene, at han elsker oss og at han vil besvare alle våre spørsmål – på sin måte, ifølge sin timeplan – kan vår søken bli forenklet. Det vil kanskje ikke alltid være lett, men hvis vi bare stoler på på Guds råd, kan vi bli ledet trygt gjennom forvirringens skyer.

På generalkonferansen i oktober

2013 ga president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i det første presidentskap, følgende innsiktsfulle uttalelse:

“Det er naturlig å ha spørsmål – eikenøtten av oppriktige spørsmål har ofte spiret og vokst til en stor eik av forståelse. Det er få medlemmer av Kirken som ikke på ett eller annet tidspunkt har kjempet med alvorlige eller ømtålige spørsmål. Et av Kirkens formål er å gi næring til og dyrke troens frø – selv om det noen ganger vokser i sandjord i form av tvil og usikkerhet. Tro er å håpe på noe som ikke er sett, men som er sant.

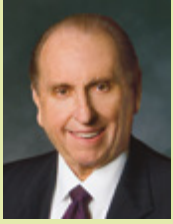
Derfor, mine kjære brødre og søstre – mine kjære venner – vær så snill, tvil på deres tvil før dere tviler på deres tro. Vi må aldri la tvil holde oss fanget og borte fra den guddommelige kjærlighet og fred og de dyrebare gaver som kommer ved tro på den Herre Jesus Kristus.”¹

Noen nyttige prinsipper

Hvordan kan vi oppriktig tvile på vår tvil? Hvordan kan vi forankre vår tro i åpenbaringsens solide klippe, og ikke i sandjorden av menneskenes omskiftelige forståelse? Det kan hjelpe å huske på følgende prinsipper.

PRINSIPP NUMMER 1: Gud vet uendelig mye mer enn oss. I møte med spørsmål – personlige, sosiale eller doktrinære – kan vi stole på at

MOT TIL Å STÅ FOR PRINSIPPER

“Det er umulig å stå oppreist når man planter sine røtter i den ustøe sanden av folkemening og anerkjennelse... Vi vil alle oppleve frykt, latterliggjørelse og motgang. La oss ha mot til å utfordre det som er populært, og mot til å stå for prinsipper.”

President Thomas S. Monson, “Vær frimodig og sterk,” *Liahona*, mai 2014, 68-69.

FINN SVAR

For å utvide ditt studium av vanskelige spørsmål, kan du gå til lds.org/topics og history.lds.org, blant andre støttede Internett-ressurser.

universets skaper vet langt mer enn vi gjør. Hvis han har tatt opp et emne (og noen ganger har han ikke det), kan vi stole på at hans syn er klarere enn vårt.

“For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren.

For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker” (Jesaja 55:8-9).

PRINSIPP NUMMER 2: Gud deler litt av sin kunnskap. En

naturlig følge av prinsipp nummer 1 er at Gud deler med oss så mye av det han vet som vi er rede til å motta, og han er rede til å gi oss. Vi må bare forberede oss til å motta det, og deretter søke det. Skriftene besvarer mange spørsmål. En av de store gledene i dette liv er å bli undervist av Den hellige ånd når Han bruker Skriftene til å åpenbare “linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da” (2 Nephi 28:30) som følge av vårt flittige studium.

Noen spørsmål, særlig av historisk art, har rimelige forklaringer, og jo mer informasjon ærlig lærdom avdekker, jo klarere blir vårt syn.

Vi er også velsignet med å ha levende profeter og apostler som underviser oss under inspirasjon fra himmelen. Vi trenger ikke å la oss “kaste og drive omkring av hver

lærdoms vind”. Vi kan stole på at deres samlede veiledning vil hjelpe oss alle å “[nå] fram til enhet i tro på Guds Sønn”. (Se Efeserne 4:11-15.)

PRINSIPP NUMMER 3: Vi kan stole på Guds kjærlighet. Gud

elsker oss langt mer enn vi kan forestille oss. Vi er hans barn, og han ønsker at vi skal vende tilbake til hans nærhet som modne, herliggjorte personer som er i stand til å bli ham lik (se Moses 1:39). Alle de råd han gir oss, gis med den dypeste kjærlighet for å velsigne oss for evig. Vi kan stole fullstendig på denne kjærligheten.

“Hvor dyrebar er din miskunnhet, Gud! Menneskenes barn søker ly i dine vingens skygge” (Salmene 36:7).

PRINSIPP NUMMER 4: Vi må søke åndelige bekreftelser. Hvis

så mye av verdens visdom synes å være i strid med Guds visdom, skulle vi ikke bli overrasket. Vi lever tross alt etter guddommelig forordning i en fallen verden hvor vi er avskåret fra Guds nærhet og tanker. Slike omstendigheter kan gjøre det vanskelig å forstå det som er av Gud, "for hvem blant mennesker vet hva som bor i et menneske, uten menneskets egen ånd som er i ham? Slik vet heller ikke noen hva som bor i Gud, uten Guds Ånd..."

Et sjelelig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er en dårskap for ham, og han kan ikke kjenne det, det kan bare bedømmes på åndelig vis" (1 Korinterbrev 2:11, 14).

Hvis vi skal forstå det som er av Gud, kan vi ikke stole på menneskelig visdom alene. Vi trenger tilgang til Guds ånd "for at vi skal kjenne det

som Gud i sin nåde har gitt oss... med ord vi har lært av Ånden. Vi tolker åndelige ting med åndelige ord" (1 Korinterbrev 2:12-13).

Når vi blir døpt og bekreftet som medlem av Kristi Kirke, blir vi gitt Den hellige ånds gave. Med denne gaven kan vi lære av Ånden og motta hans betryggende bekreftelser på sannheten. Når vi mottar slike åndelige bekreftelser, fordrives tvil med større sikkerhet enn den mest overbevisende logikk, og det er tilgjengelig for alle som søker sannhet gjennom oppriktig bønn, flittig studium og lydighet mot Herrens bud.

"Be, så skal dere få, let, så skal dere finne, bank på, så skal det lukkes opp for dere" (Matteus 7:7).

PRINSIPP NUMMER 5: Vi må kanskje vente på Herren. Noen ganger står vi uten svar når vi strever med å forstå våre prøvelser og

spørsmål. Til tross for våre beste anstrengelser, forstår vi fremdeles ikke. Himmelen virker å være lukket. Det er da vår tillit til Gud gjør oss i stand til å ha tålmodighet til å vente på ham. Ikke alle spørsmål blir besvart umiddelbart eller engang i dette liv. Ikke alle prøvelser vil bli borte før legeme og ånd skiller lag. Men hvis vi elsker Gud over alt annet, hvis vi stoler på hans kjærlighet til oss, vil vi være i stand til å holde ut i tro inntil den dag gryr da sløret blir løftet og alt blir tydelig.

"Sett din vei i Herrens hånd og stol på ham! Han skal gjøre det.

Han skal la din rettferdighet bryte fram som lyset og din rett som lyset midt på dagen.

Vær stille for Herren og vent på ham" (Salmene 37:5-7). ■

NOTE

1. Dieter F. Uchtdorf, "Kom og bli med oss," *Liahona*, nov. 2013, 23.

Av David L. Beck
Unge menns
generalpresident

FRELSEREN OG NADVERDEN

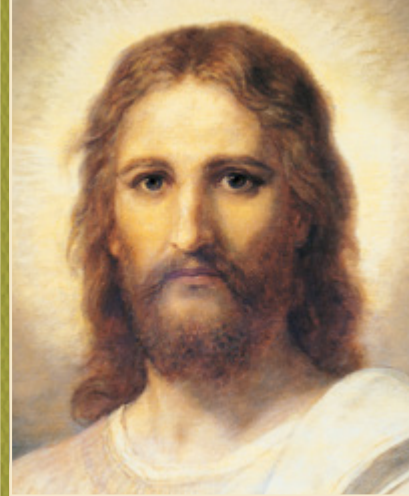
MIN ERFARING MED NADVERDEN

Så lenge jeg kan huske, har jeg blitt bedt om å tenke på Jesus Kristus under nadverden. Første gang jeg delte ut nadverden i desember i fjor, kom en følelse av fred og hellighet over meg. Jeg følte at Ånden fortalte meg at jeg hjalp andre å komme til Kristus. Jeg er takknemlig for at vår himmelske Fader har nok tillit til meg til å la meg tjene ham og hjelpe andre.

Jacob R., 12 år, Idaho, USA

*Når du tar del
i nadverden,
forny du din
pakt om alltid å
minnes Frelseren.*

Å MINNES FRELSEREN

For å hjelpe deg og familien å minnes Frelseren, kan du vurdere å studere leksjonsutkastet i *Kom, følg med meg*, "Hvordan kan jeg hjelpe andre å ha en meningsfylt opplevelse av nadverden?" på lds.org/go/491214. Videoen på denne siden, "Alltid minnes ham", kan brukes som en effektiv ressurs på familiens hjemmeaften.

Hva tenker du på når du spiser brødet og drikker vannet under nadverden, eller når du forbereder, velsigner eller deler ut nadverden? Mange av oss grunner på våre pakter og hvordan vi lever. Vi tenker på våre synder, ber om tilgivelse og bestemmer oss for å gjøre det bedre.

Dette er viktige sider av nadverdens ordinans. I tillegg finnes det noe annet å grunne på – noe så dyptgripende og så konkret at det er en del av selve nadverdsbønnene. Det er å minnes Jesus Kristus, Guds Sønn, verdens Frelser. De som spiser brødet, lover å "ete til minne om [Sønnens] legeme" og "alltid minnes ham" (L&p 20:77). På samme måte lover de som drikker vannet, å drikke "til minne om [Sønnens] blod" så "de alltid minnes ham" (L&p 20:79).

Valget om å minnes Frelseren og hans forsoning og offer er grunnleggende for nadverdens ordinans.

Eldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlers Quorum sa: "Med nadverdsbønnenes enkle og vakre språk... synes det viktigste ordet vi hører, å være ordet *minnes*... Det som *blir* understreket i begge bønner, er at alt dette gjøres til minne om Kristus. Når vi gjør dette, vitner vi om at vi alltid vil minnes ham, så vi alltid kan ha hans Ånd hos oss."¹

Frelseren understreket disse samme poengene da han innstiftet nadverden sammen med sine apostler under påskehøytiden i Jerusalem den siste natten av sin virksomhet på jorden – natten da han led for oss i Getsemane før han igjen led på korset. Etter å ha gitt dem brød å spise, sa han: "Dette er mitt legeme, som blir gitt for dere. Gjør dette til minne om meg" (Lukas 22:19–20; se også Matteus 26:26–28).

I løpet av Frelserens første dag blant nephittene i Amerika lærte han dem også nadverdens ordinans. Igjen befalte han dem å ete til minne om hans legeme og blod, og fortalte dem at når de gjorde det, skulle det "være et vitnesbyrd for Faderen at dere alltid husker meg" (3 Nephi 18:7). Så lovet han dem: "Hvis dere alltid husker meg, skal min Ånd være hos dere" (3 Nephi 18:7, 11).

For en fantastisk velsignelse! Kan vi få noen viktigere gave i en verden fylt

med utfordringer, uro og fristelser som stadig prøver å lede oss på villspor? Ved å ha Ånden med oss, kan vi "vite sannheten i alle ting" (Moroni 10:5). Det vil gi oss kraft og visdom til å leve slik Herren ønsker at vi skal leve, til å ta riktige valg, til å tjene trofast og til å bli ham lik.

Hva kan du gjøre for å minnes ham når du deltar i nadverden hver uke? Hva kan du gjøre for *alltid* å minnes ham – hele uken og hele livet?

Jeg vil oppfordre deg til å grunne på disse spørsmålene, og til å bestemme deg for alltid å minnes Frelseren. Du vil bli overrasket over hvordan det vil forandre livet ditt. ■

NOTE

1. Jeffrey R. Holland, "Gjør dette til minne om meg," *Lys over Norge*, jan. 1996, 67.

////////////////////////////////////

HVORDAN ER DET Å VÆRE HELT NY KONVERTITT?

////////////////////////////////////

Du kan hjelpe nye medlemmer når du forstår hva de gjennomgår.

Hvis man vokser opp i Kirken, blir kirketing ganske vanlige. Man blir vant til regelmessige møter, bygningen man er i og klærne folk bruker i kirken. Ting som å holde tale på nadverdsmøtet, betale tiende og fasteoffer, og faste en gang i måneden, er bare en del av livet. Å etterleve Visdomsordet, ta imot kall til å tjene og etterleve kyskhetsloven er noe av det man lærer å gjøre.

For konvertitter kan det imidlertid være en stor tilpasning å prøve å ta alt sammen til seg. Å få et vitnesbyrd om evangeliets sannheter er utvilsomt første trinn til medlemskap i Kristi kirke. Men å ha et vitnesbyrd betyr ikke at overgangen til livet som medlem av Kirken, er lett.

Kirken kan virke svært annerledes

Ta meg, for eksempel. Jeg har hatt venner i Kirken siden jeg var 13, og til slutt ble jeg medlem av Kirken da jeg var 19. Men til tross for at jeg lærte mye om Kirkens kultur i årenes løp, hadde jeg en vanskelig overgang. For meg var Kirkens kultur og praksis så annerledes at det virket litt underlig.

Jeg vokste opp i et kirkesamfunn som på mange måter er helt annerledes enn det dere kjenner, eller er i ferd med å bli kjent med. I kirken bar prestene og koret kjortler som ligner på dem man bruker når man har fullført videregående skole. Under gudstjenesten – deres motstykke til nadverdsmøtet – holdt prestene taler og sto for all snakkingen. Hver søndag gjentok vi alle Herrens bønn i kor og sang alltid salmen "Praise God from Whom All Blessings Flow". Spedbarn ble døpt ved å få vann stenket på hodet, mens bekreftelsen (konfirmasjonen) fant sted når de var rundt 14 år gamle.

Vi brukte druesaft istedenfor vann til nadverden, og ungdommene deltok i Søndagsskolen sammen med de voksne i en klasse som handlet om aktuelle saker i samfunnet.

Til og med bygningen var forskjellig fra Jesu Kristi Kirkes bygninger som jeg hadde besøkt. Vi hadde en stor kirkebygning etter modell av kristne kirker i Europa, med høyt kuppeltak og glassmaleri-vinduer. Det var et kors i galleriet. Utenfor var det et vakkert, høyt klokketårn. Jeg elsket å ringe med den klokken etter gudstjenesten. Den var så tung at den kunne løfte et lite barn opp fra bakken når tauet gikk opp og ned.

Våre skikker og sosiale oppfatninger var også annerledes. Vi ble lært at det var greit å drikke alkohol eller røyke. Å ha kjæreste som tenåring, var greit. Vi lærte til og med at man kunne ha seksuell omgang før ekteskapet så lenge man mente man var forelsket. Vi snakket aldri om å ha et vitnesbyrd. Første gang jeg så et faste- og vitnesbyrds møte, ble jeg helt himmelfallen! Jeg kunne ikke tro hvor underlig det virket. Ingen reiste seg noen gang for å uttrykke sin tro på denne måten i min kirke.

Å komme til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige handlet ikke bare om å lære nye læresetninger, som for

DE FØRSTE SEKS MÅNEDENE ETTER DÅPEN VAR VIRKELIG VANSKELIGE. DET VAR SÅ VIDT JEG KLARTE DET. ALT VAR SÅ ANNERLEDES ...

eksempel det førjordiske liv og dåp for døde. Det var en forandring i livsstil, kultur og forventninger. Å venne seg til disse forskjellene var en tung vei å gå.

De første seks månedene etter dåpen var virkelig vanskelige. Det var så vidt jeg klarte det. Alt var så annerledes, spesielt fordi jeg gikk i kirken uten familien. Jeg strevde fremdeles med visse ting i læren, så vel som følelsen av å fjerne meg fra min fortid.

Heldigvis var mine venner i Kirken tålmodige, vennlige og standhaftige. De tok meg med på aktiviteter, inviterte meg hjem på middag og familiens hjemmeaften, og ba sammen med meg. Det betydde enormt mye ikke bare for at jeg sluttet meg til Kirken, men også for at jeg holdt meg aktiv og fant styrke når mitt vitnesbyrd vaklet. Jeg står i stor gjeld til dem for at de hjalp meg å finne ut av ting.

I følgende beretninger forteller to unge medlemmer om sine egne erfaringer med å slutte seg til Kirken og hvordan de fant styrke til å klare det. Mens du leser om deres erfaringer, kan du tenke over hva du kan gjøre for å hjelpe en ny konvertitt eller en som vender tilbake til aktivitet, å finne styrke til å tilpasse seg sosialt og kulturelt, og til å vokse åndelig.

Jeg ventet i mange år før jeg ble døpt

Da jeg gikk på videregående skole, bestemte jeg meg for å slutte meg til Kirken etter å ha møtt misjonærene på engelsk-kurs, og etter å ha studert sammen med dem. Foreldrene mine reagerte ganske negativt da jeg fortalte dem at jeg ønsket å bli døpt. De visste ikke mye om Kirken, og de var redd jeg skulle bli innblandet i noe farlig. De trodde

**JEG MÅTTE BYGGE OPP MIN TRO
OG MITT VITNESBYRD
MED BØNN, SKRIFTSTUDIUM
OG ORD FRA
PROFETER I VÅR TID-
ALENE.**

HVA KONVERTITTER OPPLEVER

Her er noen av utfordringene nye konvertitter opplever. Hvordan kan ditt vennskap hjelpe dem å takle sine utfordringer?

1. Vansker med å forstå ny lære.
2. Å velge andre medier, musikk, filmer og bøker.
3. Å forstå Skriftenes språk.
4. Manglende forståelse fra familie og venner som ikke er medlem av Kirken.
5. Å gå med andre typer klær.
6. Å sette av tid til å delta i kirken og Seminar.
7. Å lære ny praksis og nye skikker på Kirkens møter.
8. Å måtte forandre vaner, språk og tenkemåter.
9. Tilpasning til Kirkens sosiale kultur.
10. Å lære ord og uttrykk som er spesielle for Kirken, som *evangelium*, *frafall* og *gjenopprettelse*.

at Kirken ville komme i veien for min utdanning og at jeg ikke ville kunne nyte livet på grunn av alle reglene. De ville ikke la meg bli døpt på to og et halvt år.

Jeg ble umiddelbart satt på prøve. I årene før jeg kunne bli døpt ba jeg om og om igjen om styrke og den nødvendige tro til å fortsette. Jeg kunne ikke gå i kirken eller være sammen med medlemmer eller misjonærer. Jeg måtte bygge opp min tro og mitt vitnesbyrd med bønn, skriftstudium og ord fra profeter i vår tid – alene. Jeg gikk glipp av mange interessante programmer og morsomme aktiviteter.

Da jeg flyttet til Roma for å studere, ble min biskop en sann venn som støttet meg når foreldrene mine ble veldig sinte. Han lærte meg at det var viktig å elske mine foreldre uansett.

Da jeg endelig ble døpt, kom mange medlemmer av menigheten og støttet meg. Jeg ble medlem av koret og fikk mange venner der. Deres vennskap og vennlighet fikk meg til å føle meg hjemme.

Når vi er trofaste mot Jesu Kristi læresetninger og følger hans eksempel på kjærlighet og omsorg for andre, vil nye konvertitter og undersøkere se at vi ikke bare snakker, men følger opp med handling.

Ottavio Caruso er fra Italia og er nå på heltidsmisjon.

Jeg passet ikke inn

Jeg ble medlem av Kirken da jeg var 13 år gammel. Jeg hadde et vitnesbyrd om evangeliet, men jeg hadde en nagende følelse av at jeg ikke helt passet inn i kirken. Alle andre kunne sangene og historiene fra Skriftene. Ikke jeg. Alle andre hadde minner fra Primærs aktiviteter eller familiens hjemmeaften-leksjoner. Jeg hadde aldri gjort noen av disse tingene.

**DERE ER GODE MENNESKER,
OG JEG ER ET GODT
MENNESKE. MEN VI ER
BARE ALTFOR
FORSKJELLIGE.
JEG HØRER
IKKE HJEMME HER.**

Sakkeus klatret opp i et tre for å se over folkemengden da Kristus gikk gjennom byen hans.

I tillegg syntes alle å ha de samme interessene og oppfatningene – noen ganger svært sterke meninger som var motsatt av mine – om alt fra filmer og politikk til tolkningen av bestemte skriftsteder. Jeg så meg deg rundt på alle de nikkende hodene og tenke: “Dere er gode mennesker, og jeg er et godt menneske. Men vi er bare altfor forskjellige. Jeg hører ikke hjemme her.”

Jeg strevde med disse følelsene i flere år. Så husket jeg og leste om igjen beretningen fra Lukas 19 om Sakkeus. Fordi han var toller, var han upopulær og betraktet som en synder. Men da Jesus gikk gjennom byen hans, klatret Sakkeus opp i et tre for å se over folkemengden. Han brydde seg ikke om hva andre mente om ham. Det var denne handlingen – å klatre opp

i treet og skille seg ut fra mengden – som gjorde ham i stand til å ha en svært vakker og personlig opplevelse med Frelseren. Da jeg leste, innså jeg at mine følelser av å være en utenforstående ikke kom fra Kristus. Jesus var inkluderende og tilgivende. Han søkte aktivt dem som ble dømt og utstøtt – de som syntes å være annerledes.

Jeg kan ikke si at jeg har aldri følt meg utenfor igjen. Det har jeg. Jeg har imidlertid lært at det som gjør meg annerledes – mitt utseende, andres syn på meg, det jeg er opptatt av, mitt syn på verden – dette er ikke grunner til å falle fra. Dette er grunner til at Kirken trenger oss alle, med alle våre forskjellige talenter, sterke sider og perspektiver. ■

Elaine Vickers bor i Utah i USA.

DELTA I DISKUSJONEN

Ting å grunne på

- Hva slags endringer gjør det vanskelig for noen å bli medlem av Kirken?
- Hvordan kan ditt vennskap hjelpe noen å komme tilbake til eller holde seg sterk i Kirken?

Ting du kan gjøre

- Skriv ned en liste over utfordringer konvertitter ofte er nødt til å overvinne, og sett deg mål for hvordan du kan hjelpe dem.
- Be en ny konvertitt eller en mindre aktiv venn om hjelp til å arrangere en aktivitet for klassen eller quorumet.
- Del dine erfaringer i kirken, hjemme eller på nettet.

“Hva skulle jeg gjøre når jeg blir gjort narr av på skolen fordi jeg følger Kirkens normer?”

Hvis du blir latterliggjort for å følge Kirkens normer, kan du se på det som en mulighet til å representere Jesus Kristus. Vis respekt og nestekjærlighet. Hvis du blir tilskyndet til det, kan du forklare hvorfor du lever slik du gjør. Vurder å bruke *Til styrke for ungdom* for å hjelpe deg å snakke om dine normer. Innby ånden i ditt liv så han kan røre ved dine jevnaldrendes hjerte. Ånden kan hjelpe deg å vite hva du skal si.

Du kan også få råd fra dine foreldre, ledere i Kirken eller heltidsmisjonærene. Spør dem hvordan de har reagert i lignende situasjoner.

Du kan til tider føle deg fristet til å krangle med andre om din tro. Men husk at “den som har stridighetens ånd, er ikke av [Kristus]” (3 Nephi 11:29).

Andre ganger kan du føle press til å gi opp og slutte å følge Kirkens normer. Vær sterk. Hvis du står urokkelig, vil du ikke bare bli velsignet med fred, men det kan også være til velsignelse for dine jevnaldrende. Ditt eksempel kan oppmuntre dem til å ta gode avgjørelser.

Se hen til Frelseres eksempel for å få styrke. Frelseren ble latterliggjort fordi han sto frem for sannheten (se Jesaja 53). Han vet nøyaktig hva du føler. Han utførte forsoningen for *deg* og opplevde de samme prøvelsene som deg. Han er med deg. Studer mer om livet hans slik at du kan bli ham lik i disse situasjonene.

Hold fast i jernstangen

Når folk gjør narr av meg på skolen, tenker jeg på synet Lehi hadde

om den store og rommelige bygningen: “Den var full av folk, både gamle og unge, både menn og kvinner. De var meget fint kledd, og de hånte og pekte fingre mot dem som hadde kommet og som spiste av frukten” (1 Nephi 8:27). Jeg vil være som Lehi. Jeg vil aldri slippe denne jernstangen som fører til evig liv.

Pierre S., 18 år, Haiti

Bær vitnesbyrd

Når du vet hvilke velsignelser som følger av å etterleve normene, trenger du ikke føle skam når du blir latterliggjort. Du kan undervise i normene og bære vitnesbyrd om å etterleve dem. Dine jevnaldrende kan lære og bli fylt med Ånden, siden du bærer vitnesbyrd om evangeliet.

Emmanuel A., 16 år, Ghana

Del evangeliet med andre

Da en venn og jeg holdt på med verdinormprosjektet innen

dyd til Personlig fremgang, leste vi Mormons bok i friminuttene på skolen. Læreren og klassekameratene våre begynte å gjøre narr av oss. Til tider ønsket jeg å slutte å lese, men jeg kunne bare ikke gå fra Skriftene mine hjemme. Vi fortsatte å lese på

skolen, og etter hvert ble vi ikke lenger gjort narr av. En av vennene våre ble interessert i evangeliet og Personlig fremgang. Vi ga henne heftet og trippelkombinasjonen, og siden da har vi fortalt henne om evangeliet. Broren hennes ble også interessert i evangeliet. Begge leser Mormons bok.

Kimberly A., 16 år, Brasil

Vær et eksempel

På skolen min er det ikke mange elever som er kjent med evangeliet. Jeg tror det beste du kan gjøre er å vise folk hvordan etterlevelse av evangeliet påvirker deg positivt. Ved å være vennlig og respektfull uansett hva de sier til deg, er du et stort eksempel, og de vil få større respekt for deg og din tro. Når de husker ditt eksempel, vil kanskje de samme menneskene være åpne for å lære mer om evangeliet senere!

Kelsey P., 14 år, Florida, USA

Husk hvem du er

Til arrangementer på skolen ber mine klassekamerater eller til og med mine venner meg om å bruke klær som ikke er tiltalende i Guds øyne. De sier: "Du må ta deg godt ut. Du må se annerledes ut." Noen ganger sier de at jeg må glemme min tro for å tilpasse meg denne verden. Svaret mitt er imidlertid alltid nei. Jeg vet at det å være meg

selv er å være trofast og skille meg ut fra verden. Det er greit om de ikke liker meg sånn som jeg er. Det handler ikke om hva andre måtte si. Det handler om å følge vår himmelske Faders vilje.

Jazzy C., 19 år, Filippinene

Vær en misjonær

Jeg har opplevd mye med hensyn til å etterleve evangeliets normer på skolen. Jeg har lært at dette er en utmerket anledning for oss til å styrke vårt vitnesbyrd og delta i misjonærarbeid. Hver gang jeg har vært i en slik situasjon og holdt høye normer, har jeg vært fornøyd med meg selv fordi jeg handlet slik Gud ønsker at jeg skal handle. La det aldri være tvil om hvem du er og hva du tror på.

Hiram D., 18 år, Brasil

GI DITT VITNESBYRD NÆRING

"Ha mot til å stå fast på sannhet og rettferdighet.

Fordi trenden i samfunnet i dag er langt fra de moralverdier og prinsipper som Herren har gitt oss, vil dere nesten med sikkerhet bli nødt til å forsvare det dere tror på. Hvis ikke deres vitnesbyrds røtter er godt festet, vil det bli vanskelig for dere å holde stand mot latterliggjøring fra folk som utfordrer deres tro... Ditt vitnesbyrd vil, når det stadig pleies, holde deg trygg."

President Thomas S. Monson, "Må dere ha mot," Liahona, mai 2009, 126.

KOMMENDE SPØRSMÅL

"Jeg føler meg for utilstrekkelig til å være Ungpikenes klassepresident. Hvordan kan jeg bli en bedre leder?"

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 15. januar 2015 på liahona.lds.org (klikk på "Submit Your Work"), pr. e-post til liahona@ldschurch.org eller i posten (se adressen på side 3).

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og fotografi.

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

ENGLER TRENGS IKKE

Denne første juledags morgenen på et sykehus i Guatemala kunne vi ikke kalle på engler for å synge. Men vi kunne kalle på oss selv.

Av Jeniann Jensen Nielsen

Fyrverkeri og kinaputter, fargerike julekrybber og festmåltider med stappet tamale – det er jul i Guatemala. Som heltidsmisjonær opplevde jeg tradisjonene svært annerledes enn mine egne tradisjoner i USA. Jeg hadde hjemlengsel og trodde julen min kom til å bli miserabel.

Min ledsager, søster Anaya, sa vi ville finne glede i julen ved å tjene andre. Hun foreslo at vi tilbragte formiddagen med å synge på sykehuset, og vi inviterte andre misjonærer til å bli med oss.

Da vi nærmet oss inngangen, så jeg at folk ventet i kø for å møte sine kjære. Ansiktene deres var triste, de sandalkledde føttene støvete, klærne falmet. Vi ventet sammen med dem. Da vi endelig fikk lov til å komme inn i bygningen, gikk vi gjennom smale ganger med flassende grønn maling og sementgulv. Lukten av medisiner og sykdom overvældet meg.

I det svake lyset kunne jeg se syke pasienter i senger i et stort rom med dårlig ventilasjon og privatliv. De lå der, noen med bandasjer, noen med drypp, noen koblet til maskiner som hjalp dem å puste. Noen stønnet lavmælt. Andre sov. Jeg lurte på hvorfor vi hadde kommet. De fleste i vår lille gruppe misjonærer sto i døren, uten å vite hva vi skulle gjøre.

Men ikke søster Anaya. Hun gikk bort til hver seng, hilste på de syke, spurte hvordan de følte seg og ønsket dem god jul. Hennes frimodighet minnet oss andre på hvorfor vi var kommet, og vi begynte å synge julesanger, lavt til å begynne med, men mer frimodig etter hvert. Noen av pasientene smilte. Noen bare lå der og syntes ikke å legge merke til det, og noen nynnnet med.

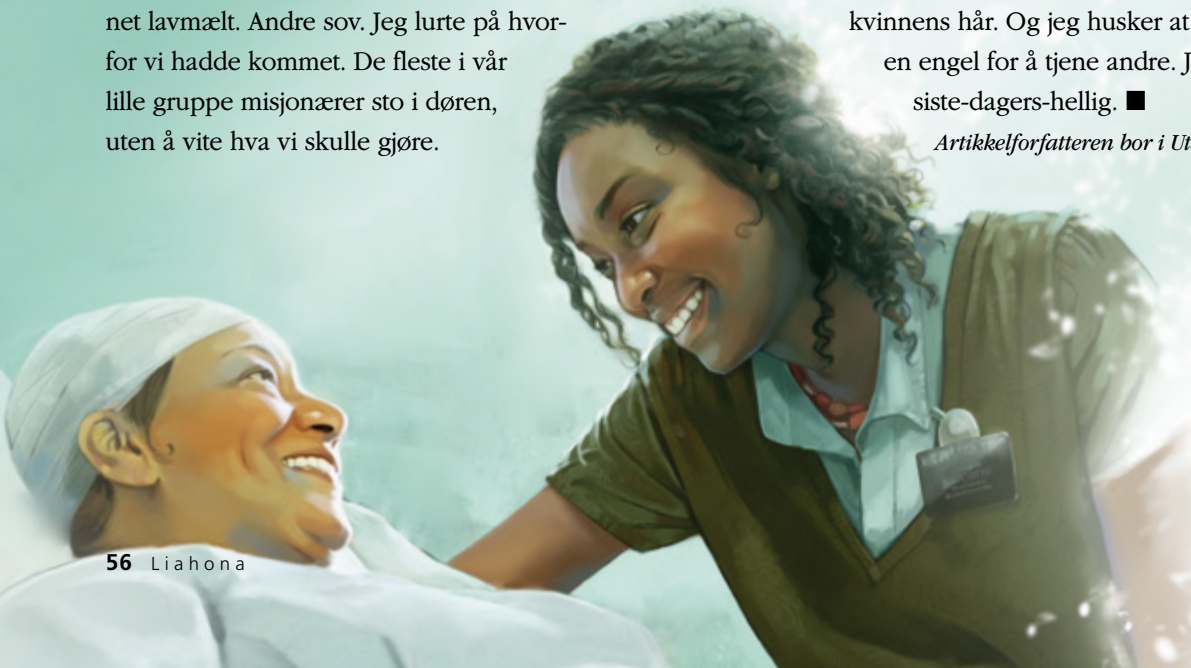
Søster Anaya sang med en salmebok i hånden, og gikk bort til en kvinne som var innpakket i bandasjer. Kvinnen begynte å gråte lavmælt, og ledsageren min strøk henne kjærlig gjennom håret. Gjennom tårer sa kvinnen følgende: “Dere er engler. Dere er engler.”

Jeg kommer aldri til å glemme søster Anayas svar. “Nei, du hører ikke engler,” svarte hun. “Du hører siste-dagers-hellige.”

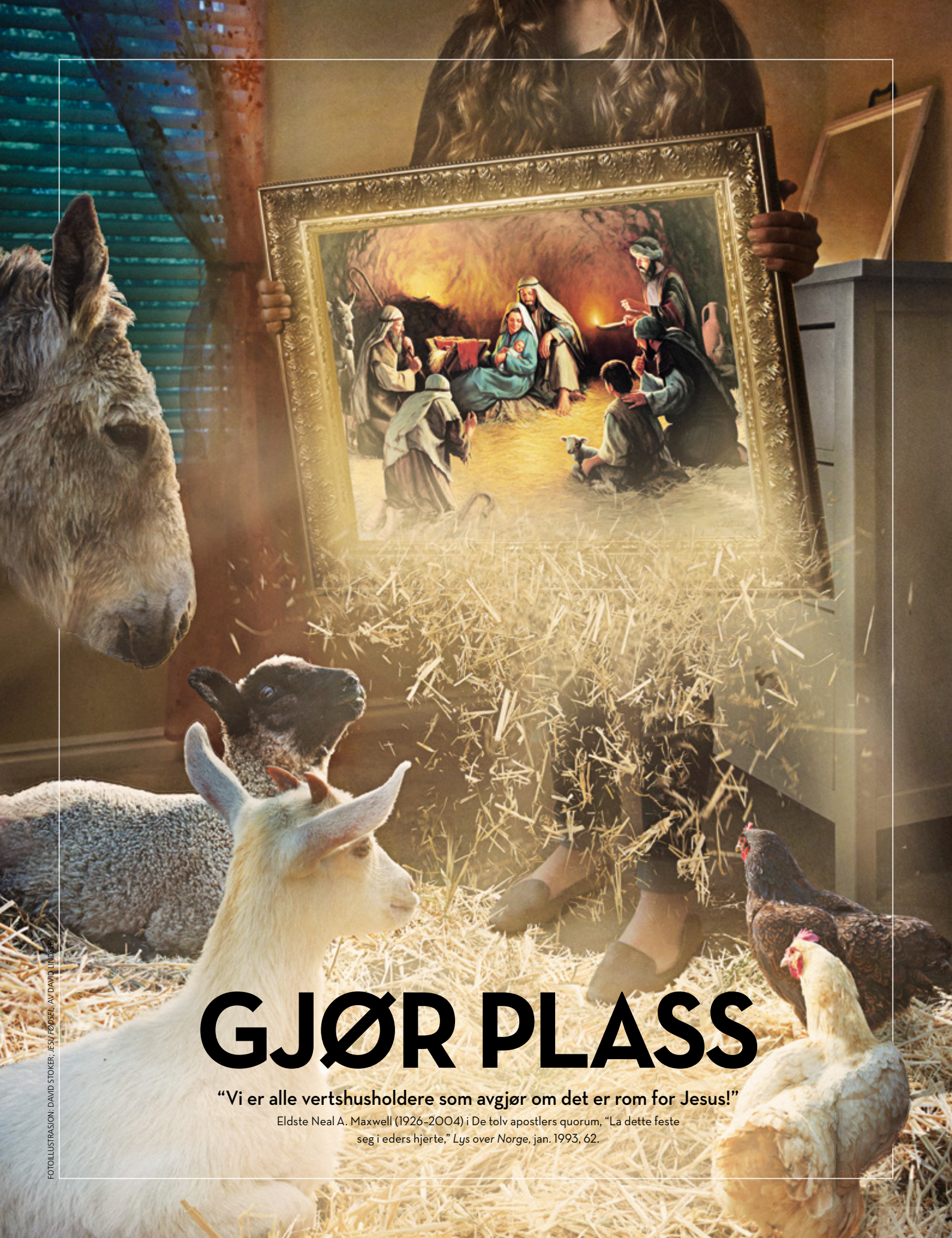
Da Jesus Kristus ble født, bekjentgjorde en engel hans fødsel, og en himmelsk hærske lovpriste Gud (se Lukas 2:8-14). Jeg tenker på disse englene hver jul.

Men jeg tenker også på søster Anaya. Jeg husker da hun oppfordret oss til å synge på sykehuset, og at vi fant glede ved å spre glede. Jeg husker da hun strøk den syke kvinnens hår. Og jeg husker at jeg ikke trenger å være en engel for å tjene andre. Jeg kan tjene dem som siste-dagers-hellig. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

GJØR PLOSS

“Vi er alle vertshusholdere som avgjør om det er rom for Jesus!”

Eldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i De tolv apostlers quorum, “La dette feste seg i eders hjerte,” *Lys over Norge*, jan. 1993, 62.

Av eldste
Mervyn B. Arnold
i De sytti

Hvor er jeg?

Hvordan oppdage og utvikle dine åndelige gaver og talenter

Vår himmelske Fader har gitt deg åndelige gaver og talenter for å hjelpe deg å bli den han ønsker at du skal bli.

I Skriftene finner vi mange spørsmål som får oss til å reflektere over vårt liv. Et av de første spørsmålene i Bibelen ble stilt til Adam, etter at han spiste av den forbudte frukten. Jeg oppfordrer deg til å grunne på hvordan dette spørsmålet kan anvendes på ditt liv:

“Adam og hans hustru skjulte seg for Gud Herrens åsyn mellom trærne i hagen.

Da kalte Gud Herren på Adam og sa til ham: *Hvor er du?*” (1 Mosebok 3:8–9; uthevelse tilføyd).

Herren er allvitende, så vi kan være sikre på at han visste hvor Adam og Eva gjemte seg. Hva spurte egentlig Herren om hvis han visste hvor de var?

Dette spørsmålet tilskyndet trolig Adam og Eva til å tenke på hva som

foregikk i livet deres. Vi kan stille oss selv lignende spørsmål. For eksempel: Hvor er vi på vår reise langs paktens vei til evig liv? Hvilke gaver og talenter ga vår himmelske Fader oss i det førjordiske liv for å hjelpe oss langs denne veien? Hvilke andre gaver og talenter er det meningen at vi skal oppnå når vi gjør vårt beste for å bli den Herren ønsker at vi skal bli?

President Joseph F. Smith (1838–1918) sa: “Mennesket, som en ånd, ble unnfanget og født av himmelske foreldre og oppdratt til modenhet i Faderens evige boliger før det kom til jorden i et verdslig [fysisk] legeme.”¹ Håndboken *Evangeliets prinsipper* lærer oss at “vår Fader i himmelen vet hvem vi er og hva vi gjorde før vi kom hit. Han har valgt tid og sted for hver av oss til å bli født så vi kan lære det vi personlig trenger, og *utrette mest godt med våre individuelle talenter og vår personlighet.*”²

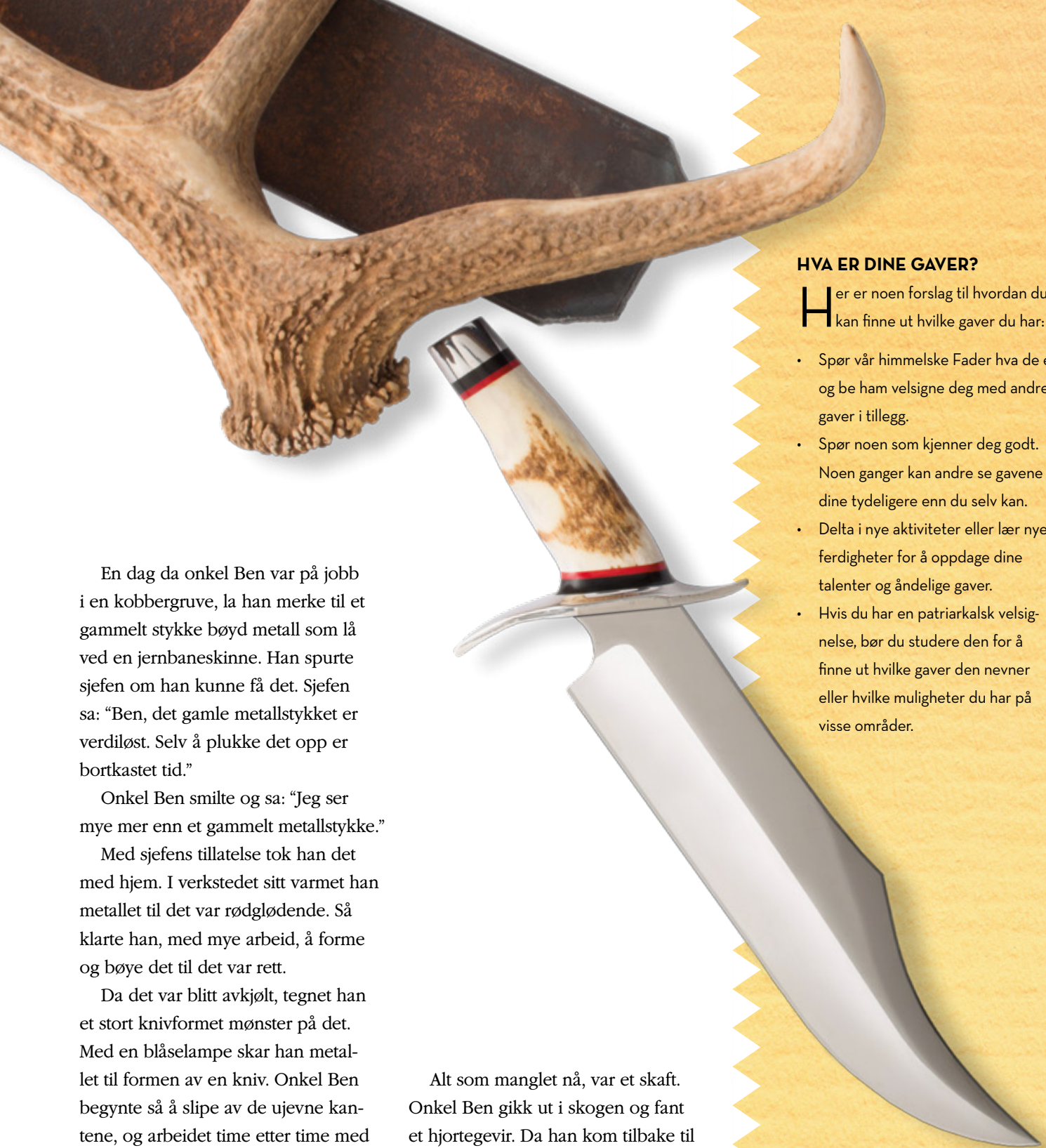
Vår himmelske Fader satte deg på det beste stedet for å bruke dine åndelige gaver og utvikle dine talenter. Uansett hvor du bor eller hva slags

omstendigheter du befinner deg i, kan du velge å lykkes, uavhengig av dine utfordringer. Gi aldri opp. Hold det gående. Ikke slutt. Husk at det er det du gjør med det du har, som gjør deg til den du er.

Adam og Evas eksempel kan gi oss mye håp. Etter at de overtrådte budet om ikke å spise av den forbudte frukten, ble de kastet ut av en vakker hage, jorden ble forbannet, torner og tistler dukket opp, og de måtte arbeide og dyrke jorden for å forsørge seg selv. De ga ikke opp. De begynte å arbeide, slik Herren hadde befalt dem (se Moses 5:1). Deres sønn Kain gjorde et svært dårlig valg, men de fortsatte å leve rettferdig og fortsatte å undervise sine barn.

Onkel Bens oppdagelse

Jeg har en onkel som stadig prøvde å forbedre og styrke de gaver og talenter han hadde mottatt fra vår himmelske Fader. La meg fortelle en historie fra livet hans som har hjulpet meg å forstå hvordan åndelige gaver og talenter utvikles og styrkes.

En dag da onkel Ben var på jobb i en kobbergruve, la han merke til et gammelt stykke bøyd metall som lå ved en jernbaneskinne. Han spurte sjefen om han kunne få det. Sjefen sa: "Ben, det gamle metallstykket er verdiløst. Selv å plukke det opp er bortkastet tid."

Onkel Ben smilte og sa: "Jeg ser mye mer enn et gammelt metallstykke."

Med sjefens tillatelse tok han det med hjem. I verkstedet sitt varmet han metallet til det var rødgledende. Så klarte han, med mye arbeid, å forme og bøye det til det var rett.

Da det var blitt avkjølt, tegnet han et stort knivformet mønster på det. Med en blåselampe skar han metallet til formen av en kniv. Onkel Ben begynte så å slipe av de ujevne kantene, og arbeidet time etter time med å kutte, slipe og foredle det gamle metallstykket.

Dag etter dag arbeidet han på det sjefen hadde kalt et verdiløst metallstykke. Bladet begynte langsomt å ta form og bli et vakkert, skinnende mesterverk.

Alt som manglet nå, var et skaft. Onkel Ben gikk ut i skogen og fant et hjortegevir. Da han kom tilbake til verkstedet, renset, kappet og polerte han geviret. Da han var ferdig, var det glatt og vakkert. Han festet omhyggelig skaftet til kniven. Det som en gang var et gammelt, rustent og bøyd metallstykke, ble til en vakker kniv som vant en rekke priser.

HVA ER DINE GAVER?

Her er noen forslag til hvordan du kan finne ut hvilke gaver du har:

- Spør vår himmelske Fader hva de er, og be ham velsigne deg med andre gaver i tillegg.
- Spør noen som kjenner deg godt. Noen ganger kan andre se gavene dine tydeligere enn du selv kan.
- Delta i nye aktiviteter eller lær nye ferdigheter for å oppdage dine talenter og åndelige gaver.
- Hvis du har en patriarkalsk velsignelse, bør du studere den for å finne ut hvilke gaver den nevner eller hvilke muligheter du har på visse områder.

HAR DU EN AV DISSE GAVENE?

“La meg nevne noen gaver som ikke alltid er like tydelige eller bemerkelsesverdige, men som likevel er meget viktige. Blant disse kan dine egne gaver være – gaver som ikke

er så åpenbare, men ikke desto mindre reelle og verdifulle.

La oss se nærmere på disse ikke fullt så iøynefallende gavene: evnen til å kunne spørre, evnen til å lytte, evnen til å gi akt på og følge den lille stemmen, evnen til å gråte, evnen til å unngå stridigheter, evnen til å være omgjengelig, evnen til å unngå unødvendige gjentakelser, evnen til å søke rettferdighet, evnen til å la være å dømme andre, evnen til å be Gud om veiledning, evnen til å være en god disippel, evnen til å vise omsorg for andre, evnen til å overveie, evnen til å be, evnen til å bære et sterkt vitnesbyrd, og evnen til å motta Den hellige ånd.”

Eldste Marvin J. Ashton (1915-94) i De tolv apostlers quorum, “Det er mange gaver,” *Lys over Norge*, jan. 1988, 17.

Du og jeg er som det gamle metallstykket. Vi trenger også forming, foredling og polering for å nå vårt fulle potensial. En del av denne prosessen er å oppdage, styrke og mangfoldiggjøre våre talenter og evner.

Onkel Ben forsto at mye av vårt potensial ikke er synlig på overflaten, men må oppdages og utvikles. Herren lærer oss: “Søk oppriktig etter de beste gaver” (L&p 46:8), “for at enhver kan tilegne seg andre talenter, ja, ett hundre fold” (L&p 82:18). Og hvorfor må vi gjøre dette? Vi kan bruke våre talenter og evner til å tjene andre, slik det neste verset forklarer: “Enhver søker å ivareta sin nestes interesser og gjøre alle ting med øyet ene og alene vendt mot Guds ære”

(L&p 82:19). Å yte tjeneste former oss til å leve et mer Kristus-lignende liv.

Vi kan finne våre talenter

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum har forklart hvordan prøvelser kan forme oss: “Akkurat når alt synes å gå bra, kommer ofte utfordringene i flerfoldige doser, anvendt samtidig. Når disse prøvelsene ikke er en følge av ulydighet fra din side, er de tegn på at Herren mener du er beredt til å vokse mer (se Ordspråkene 3:11–12). Han gir deg derfor erfaringer som stimulerer til vekst, *forståelse og medfølelse med andre*, [to svært viktige evner] og som *polerer og foredler deg til ditt evigvarende beste*. Å få deg fra det sted du er til det sted Han ønsker du skal være, krever en masse strekking, og det medfører normalt ubehag og smerte.”³

Vi kan forbedre våre talenter

Å utvikle våre talenter krever arbeid. For ikke lenge siden sa eldste Scott til min hustru: “Devonna, du burde male.”

Søster Arnold hadde aldri malt i sitt liv. Hun måtte jobbe med saken. Hun tok noen kurs, malte dag etter dag, og etter mye tid og innsats lærte hun å male vakkert. Jeg har et av hennes nydelige malerier av en elvescene hengende på kontorveggen.

Ja, utvikling av talenter krever arbeid, men hvor stor vil ikke vår glede bli når vi hører Herren si til oss:

“Vel gjort. Dine evner og talenter skal bli mangfoldiggjort på grunn av din flid” (se Matteus 25:14–30).

Dine åndelige gaver

Min hustru oppdaget et talent for maling. Hva er dine evner og talenter? Jeg vet at vår himmelske Fader har gitt deg noen. Hvordan vet jeg det? “Det finnes mange gaver, og enhver er gitt en gave ved Guds Ånd” (L&p 46:11). Guds gaver og krefter er tilgjengelige for oss alle. Det er vår rett og vårt ansvar å motta våre gaver, mangfoldiggjøre våre talenter og dele dem med andre.

Skriftene viser noen gaver vi kan søke (se for eksempel L&p 46), men det finnes faktisk hundrevis av gaver og talenter. Gransk Mormons bok, spesielt 3 Nephi 11-26, og du vil oppdage mange gaver og talenter som er tilgjengelige for oss alle. I 3 Nephi 11 leser vi for eksempel om at folket hørte vår himmelske Faders røst, men til å begynne med ikke kunne forstå den:

“For tredje gang hørte de røsten og åpnet sine ører for å høre den. Og deres øyne var vendt etter lyden...

Og det skjedde at da de forsto, så de opp mot himmelen igjen, og se, de så et menneske [Jesus Kristus] stige ned fra himmelen” (vers 5, 8).

Å høre og se klart og tydelig er bare to eksempler på åndelige gaver og talenter som du kan oppnå og mangfoldiggjøre hvis du er villig til å *søke etter og arbeide for dem*.

Jeg oppfordrer oss alle til å gjøre som onkel Ben – se det beste i alt når vi søker åndelige gaver og talenter, og bruke dem til å velsigne andre rundt oss. Jeg vet at vår himmelske Fader har mange gaver og talenter som han ønsker å gi oss, “men som er avhengige av at vi ber om dem. Velsignelser krever en viss innsats fra vår side” (Bible Dictionary, “Prayer”). Måtte vi finne, arbeide for og mangfoldiggjøre de Gud-gitte gavene og talentene vi ble født med, og måtte vi tilegne oss andre gaver. Det er min ydmyke bønn. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 335.
2. *Evangeliets prinsipper* (2009), 10; uthevelse tilføyd.
3. Richard G. Scott, “Stol på Herren,” *Lys over Norge*, jan. 1996, 16; uthevelse tilføyd.

Av eldste
Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers
quorum

VI SKULLE FORBEREDE OSS TIL DET ANNET KOMME

“Dette liv er tiden til å forberede seg til å møte Gud” (Alma 34:32). Forbereder vi oss?

Hva om dagen for hans komme var i morgen? Hvis vi visste at vi skulle møte Herren i morgen – ved for tidlig død eller at han uventet kom – hva ville vi da gjøre i dag? Hvilke bekjennelser ville vi komme med? Hva ville vi slutte å gjøre? Hvilke mellomværender ville vi gjøre opp? Hvem ville vi tilgi? Hvilke vitnesbyrd ville vi bære?

Hvis vi ville gjøre dette da, hvorfor ikke nå? Hvorfor ikke søke fred mens fred kan oppnås?

Onskap som pleide å begrenses til ett område og dekkes til som en byll, blir nå legalisert og holdt opp

som et banner. Selve fundamentet og bolverket (beskyttende murer) i sivilisasjonen blir trukket i tvil eller angrepet. Nasjoner fornekte sin religiøse arv. Ekteskap og familieansvar blir forkastet som hindringer for personlig tilfredsstillelse. Filmer og blader og fjernsyn som former vår holdning, er fulle av historier eller bilder som skildrer Guds barn som rovdyr eller i beste fall som ubetydelige skapninger som ikke søker stort annet enn personlig fornøyelse. Og altfor mange av oss godtar dette som underholdning.

Det gode, det sanne og det vakre blir erstattet med det dårlige, med likegyldigheter og verdiløse personlige innfall. Ikke overraskende blir mange involvert i pornografi, hedensk piercing av kroppsdeler, selvisk søking etter fornøyer, uhederlig adferd, avslørende klær, grovt språk og nedbrytende seksuell aktivitet.

Alt dette er sørgelig i vår himmelske Faders øyne, han som elsker alle sine barn og forbyr enhver handling som hindrer noen i å vende tilbake til hans nærhet.

Hvordan er stillingen med hensyn til vår personlige forberedelse til evig liv? Guds folk har alltid vært et paktsfolk, herunder de hellige løftene vi ga i dåpens vann, da vi mottok det hellige prestedømmet og i Guds templer. Gir vi løfter uten å holde dem, og er vi troende som ikke handler ifølge vår tro?

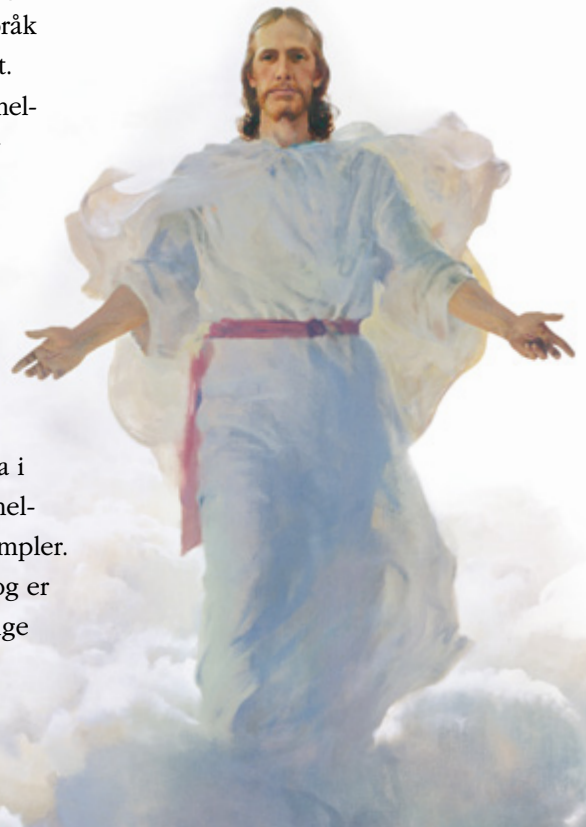
Følger vi Herrens befaling: “Derfor, stå på hellige steder og vær urokkelige inntil Herrens dag kommer, for se, den kommer hastig?” (L&p 87:8).

Vi er omringet av utfordringer på alle kanter (se 2 Korinterbrev 4:8–9). Men med tro på Gud stoler vi på velsignelsene han har lovet dem som holder hans bud. Vi har tro på fremtiden, og vi forbereder oss til den fremtiden.

“Derfor,” sier Frelseren, “vær trofaste, be alltid, sørg for at deres lamper er gjort istand og brenner, og ha olje med dere så dere kan være rede til Brudgommens komme –

for se, sannelig, sannelig sier jeg dere, jeg kommer hastig” (L&p 33:17–18). ■

Fra en tale ved generalkonferansen i april 2004

JULEGAVEN MIN

Hva skulle jeg gi Frelseren i år?

Av Dustin Ward

Min vanlige plass i Seminar i nien-deklasse var på bakerste rad, hvor jeg kunne snakke og spøke med vennen min. Jeg hadde bare meldt meg på Seminar fordi det var en ledig plass i timeplanen min. Seminar ble holdt i løpet av skoledagen der jeg bodde, og en rådgiver ved skolen foreslo at jeg burde ta det siden jeg er siste-dagers-hellig. Jeg visste lærerens navn, men det var så å si alt jeg hadde lært i klassen.

Så en dag var vennen min borte, og da fikk jeg et problem: Jeg hadde ingen å spøke med. Hvordan skulle jeg fordrive tiden? I panikk valgte jeg det eneste andre alternativet – jeg lyttet. Det var første gang jeg hadde gitt læreren noe oppmerksomhet.

Når jeg tenker tilbake, husker jeg ikke et ord han sa den dagen, men jeg husker at jeg ble fascinert. Vennen min var tilbake dagen etter, men istedenfor å spøke og tulle, lyttet jeg og syntes igjen det var interessant.

Til slutt flyttet jeg meg til forreste rad, hvor det var lettere å følge med. Det hendte ikke en eneste gang at jeg ikke følte sterk interesse for leksjonen eller for elevene som bar sitt vitnesbyrd.

Jeg likte Seminar så godt at jeg meldte meg på igjen året etter. Jeg hadde blitt døpt da jeg var åtte år gammel, men hadde egentlig aldri gått i kirken. Men noe endret seg en dag i desember rett før juleferien. Læreren ba oss komme frem i rommet og si hvilken gave vi ville gi Kristus det året.

“Ingen vil gjøre dette,” tenkte jeg. Men til min overraskelse gikk den ene etter den andre frem foran klassen. Noen gråt, andre

fortalte om mål de hadde satt seg, og noen fortalte historier. Jeg kunne ikke tro det.

Tiden gikk. Jeg var den eneste som ikke hadde gått frem. Før jeg visste ordet av det, reiste jeg meg. Jeg hadde ingen anelse om hva jeg skulle si. Så med skjelvende røst sa jeg: “Til Kristi fødselsdag i år skal jeg begynne å gå i kirken.”

Fra den dagen av begynte jeg å gå i kirken som min gave til Frelseren. Det ironiske var at jeg var den som mottok gaven. Å gå i kirken igjen forandret livet mitt, og det hele begynte den dagen jeg sluttet å snakke lenge nok til å lytte og la Ånden røre ved mitt hjerte.

Ånden snakker fortsatt til meg. Alt jeg må gjøre er å stoppe opp for å lytte – og så følge. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

KLAR TIL Å GÅ VIDERE

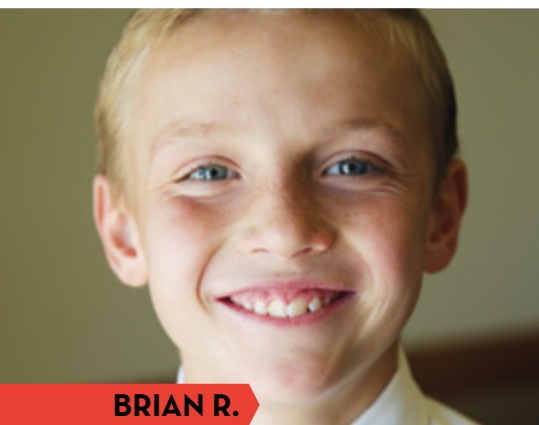
NODOKA T.

JOSH W.

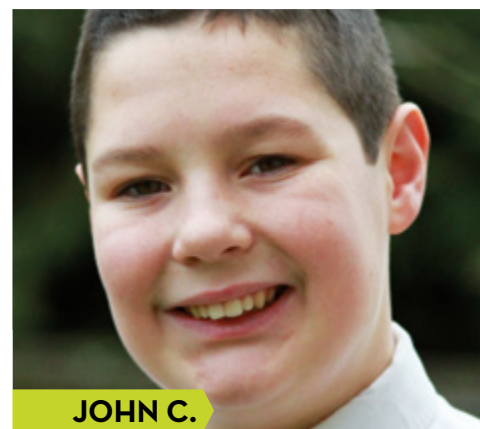
GRACE S.

BRIAN R.

ÅIOLAH OG EVALINE V.

JOHN C.

Skal du flyttes opp fra Primær til Unge menn eller Unge kvinner? Ta en titt på disse tankene fra seks 12-åringer som skal gjøre den samme overgangen.

Av Richard M. Romney, Kirkens tidsskrifter og Mickey Shimomiya, Tokyo, Japan

Du er nesten 12. Livet er fullt av forandringer. I Kirken skal du flyttes opp fra Primær til Unge menn eller Unge kvinner. Det innebærer å sette seg mål, yte tjeneste, forberede seg til templet og lære mer om evangeliet. Men ikke vær nervøs! Andre som går gjennom det samme, sier det er kjempefint.

To sammen

Aiolah V. fra Frankrike er en 12 år gammel bikubepike. Det samme er søsteren, Evaline, som blir 13 om en måned. "Jeg er glad for at søsteren min er der for å hjelpe meg å gå fra Primær til Unge kvinner," sier Aiolah.

Noe av det de liker best, er Personlig fremgang, men da de leste om ett mål, lo de. "Lære å spille et musikkinstrument," sto det.

"Vi har spilt i mange år," sier Evaline. Men så snakket de med moren sin. Hun hjalp dem å forstå at de kan bruke musikk til å oppnå et annet mål: tjeneste.

Aiolah og Evaline forbereder seg nå til å opptre på nadverds-møter og talentkvelder, holde konserter for barn og eldre, og akkompagnere misjonærene når de synger.

"Personlig fremgang er fint," sier Evaline. "Man kan gjøre det man liker, og gjøre nye ting også."

Still spørsmål

Tolv år gamle Brian R. fra Arizona i USA forberedte seg til å dele ut nadverden for første gang. Han ville ikke gjøre noen feil, så han ba de andre bærerne av Det aronske prestedømme i menigheten om å forklare ting for ham.

"De var fantastiske," sier han. "De fortalte meg hvor jeg skulle stå, hvor jeg skulle gå og hvordan jeg skulle anvende brettene."

Men ikke minst minnet de ham på å være ærbødig. "Vi må minnes Frelseren når vi deler ut nadverden," sier Brian. "Hvis vi er ærbødige, hjelper det andre også å minnes ham."

Brian lærte at andre gjerne vil hjelpe ham å forstå sine plikter og lære å gjøre dem godt. "Bare spør," sier han. Det er lettere enn du tror å gå fra Primær til Unge menn."

Få nye venner

"Jeg var nervøs da rådgiveren ba meg dra på unge kvinners leir i staven for første gang," sier Nodoka T. Okinawa fra Japan. "Jeg bestemte meg for å be. Etter bønnen følte jeg meg vel, så jeg bestemte meg for å dra."

"Fra første dag fikk jeg nye venner. De unge kvinnene var så snille og hyggelige mot meg at frykten snart forlot meg. Jeg lærte å rense vann, knytte knuter, lage bandasjer, utføre gjenopplivning og finne spiselige planter!"

Føl deg velkommen

"Min første dag i Unge kvinner var min fødselsdag," sier Grace S. fra Arizona, USA. "De gjorde et stort nummer av det. Men etter det fortsatte de å være vennlige. De gjorde små ting som fikk meg til å føle meg velkommen."

Veilederen hennes ønsket henne også velkommen. "Hun forteller oss om ting hun gjorde da hun var i Unge kvinner," sier Grace. "Og hun gjennomgår heftet Personlig fremgang med hver enkelt av oss for å sørge for at vi forstår."

Lær, undervis og del med andre

Som ny diakon ble Josh W. fra Utah bedt om å holde leksjon om å være en Kristi disippel. “Jeg fant skriftsteder om da Peter og andre fisket. De prøvde på én side av båten og fikk ingenting,” sier Josh. “Så ba Frelseren dem om å fiske på den andre siden av båten, og de fikk massevis av fisk (se Lukas 5:5–11 og Johannes 21:6–11). Så vi leste det i leksjonen min. Deretter snakket vi om at det er sånn for oss. Når vi prøver oss på egen hånd, kan vi ha vanskeligheter. Men når vi lytter til Herren, hjelper han oss.”

Josh sier at å lære, undervise og dele med andre er viktig i Unge menn. “I primær lærte vi mye og hadde mange aktiviteter,” sier han. “Nå lærer

vi mye og deler med andre. Det betyr å *gjøre* mye med det vi lærer.” Etter en leksjon i prestedømmet besøkte for eksempel Josh en venn som ikke hadde vært i kirken på lang tid. “Foreldrene arbeider på søndager, så de kommer ikke. Men jeg fortalte ham at han kunne bli med meg.”

Josh lærer hensikten med Unge menn og Unge kvinner. “Det er å vise oss hvordan vi kan bli mer lik Frelseren,” sier han. Han vet at invitasjonen, “Kom til Kristus”, innebærer å bevege seg langs en vei som begynte med dåp og bekreftelse, fortsetter mot templet og fører til evig liv.

“Jeg er klar til å gå videre,” sier han. ■

SAMARBEID OM PLIKT OVERFOR GUD

Tolv år gamle John C. og hans far arbeider ofte på prosjekter sammen. For eksempel har de sydd lapper på tepper som de skal bruke når de drar på camping. Lappene er fra forskjellige leirer og aktiviteter de har deltatt på i British Columbia i Canada, hvor de bor.

“Pappa er til stor hjelp,” sier John. “Jeg kan ikke tenke meg å gjøre kirkeprosjekter uten ham.”

Da John hadde fylt 12, gjennomgikk de heftet Plikt overfor Gud sammen. Snart kom de til det som står under “Forstå læren” i kapitlet for diakoner. “Pappa fortalte meg om prestedømmets nøkler og myndighet,” sier John. Og det hjalp John å oppfylle ett av kravene.

“Når du gjør plikt overfor Gud,” sier John, “bør du engasjere faren din. Pappa har allerede hjulpet meg mye.”

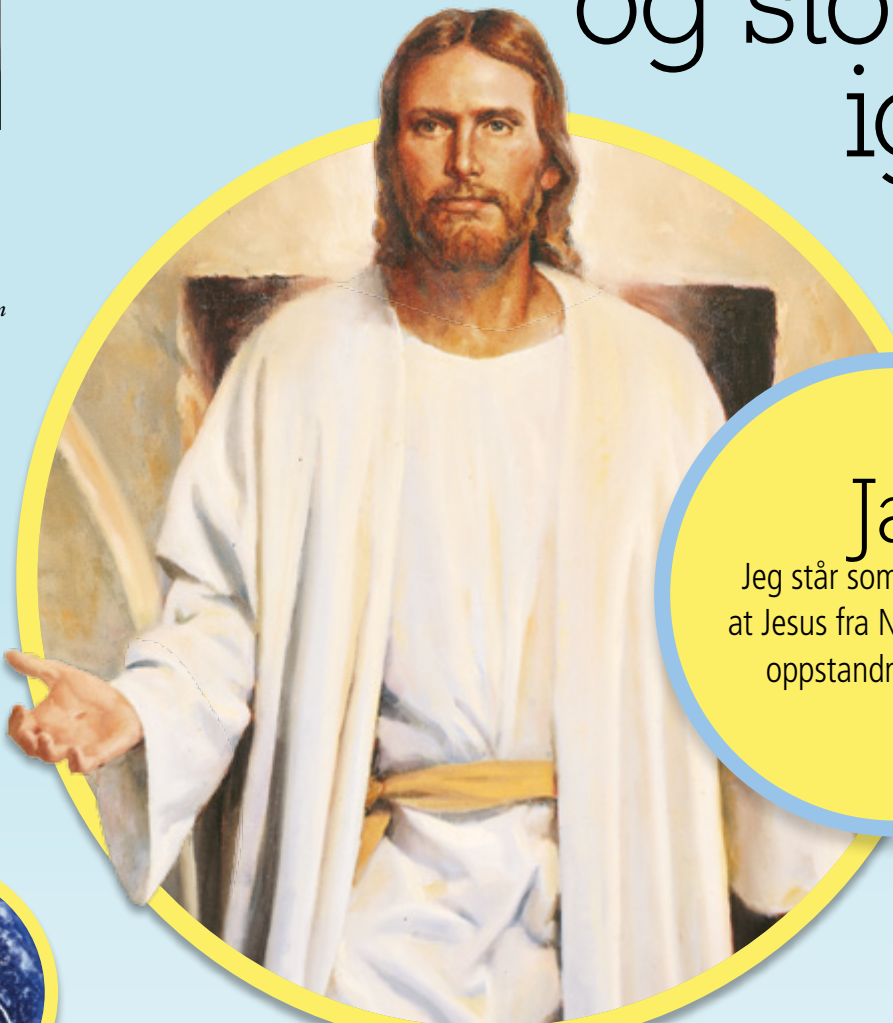

Av eldste D. Todd Christofferson

i De tolv apostlers quorum

Medlemmene av De tolv apostlers quorum er spesielle vitner om Jesus Kristus.

Var det virkelig slik at Jesus døde og sto opp igjen?

Ja.
Jeg står som et vitne om at Jesus fra Nasaret er den oppstandne Forløser.

Han var jordens Skaper.

Miraklene hans fant virkelig sted.

Han vil komme igjen.

Hans nåde er virkelig, og den gjør det mulig for alle mennesker å omvende seg og bli rene.

Det finnes en oppstandelse for alle.

Fra "Jesu Kristi oppstandelse," Liahona, mai 2014, 111–14.

DETAIL FRA HAV ER OPPSTÅTT, AV DEL PARSON; DETALJ FRA JESUS HELEBRERER EN BLIND, AV CARL HEINRICH BLOCH; HIMMELFARTEN, AV HARRY ANDERSON; DETALJ FRA KVINNE GREPET I HØR, FOTO AV BLOMSTER; SALORRISTOCK/THINKSTOCK

Vi husker og tilber vår Frelser, Jesus Kristus

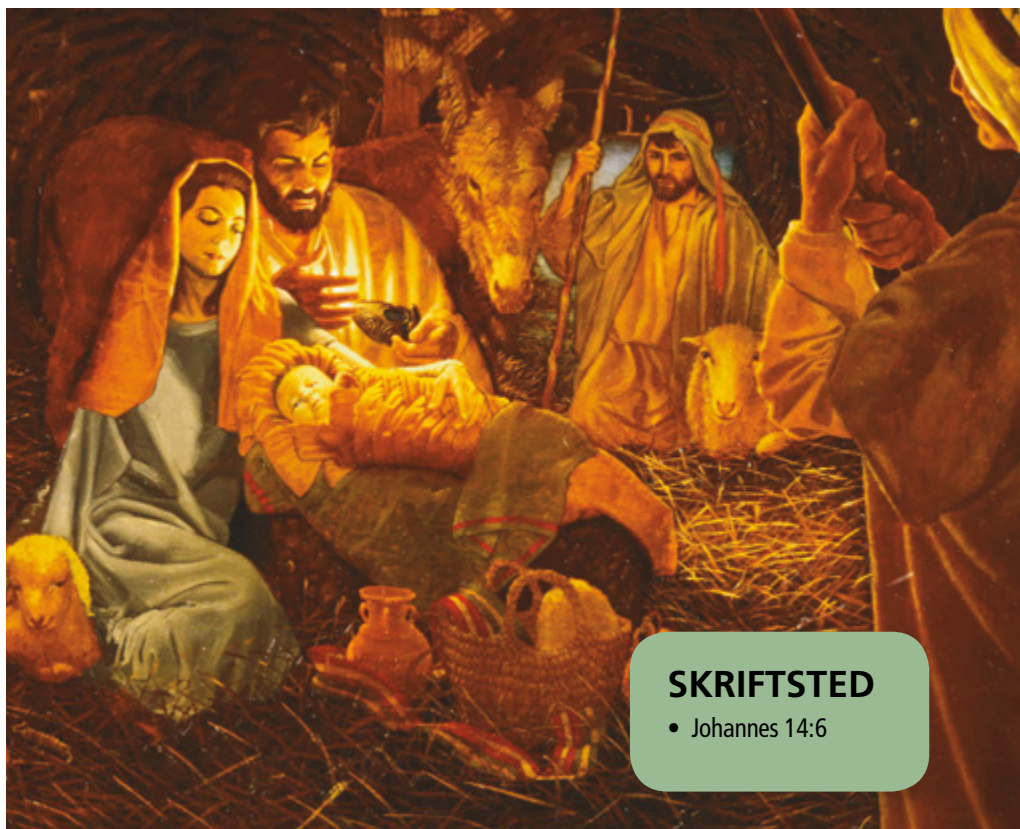
Av Erin Sanderson og Jean Bingham

For lenge siden fortalte vår himmelske Fader sine profeter om en strålende gave som han ville sende til hele verden. Denne gaven var hans egen Sønn, Jesus Kristus, som skulle komme til jorden for å være vår Frelser. Jesus skulle vise oss hvordan vi skulle leve slik at vi kunne vende tilbake til vår himmelske Fader. Profeter så med stor glede frem til den tid da Jesus skulle bli født.

Da englene sa til hyrdene i nærheten av Betlehem at det spesielle barnet som var Guds Sønn, hadde blitt født, følte de stor glede. De skyndte seg for å se og tilbe ham.

På det amerikanske kontinent visste nephittene at han ble født da himmelen var lys hele natten, selv om solen gikk ned. De følte også stor glede og takket sin himmelske Fader for den gave hans Sønn var.

I vår tid minnes og feirer vi Jesu Kristi fødsel i julen. Vi viser vår

SKRIFTSTED

• Johannes 14:6

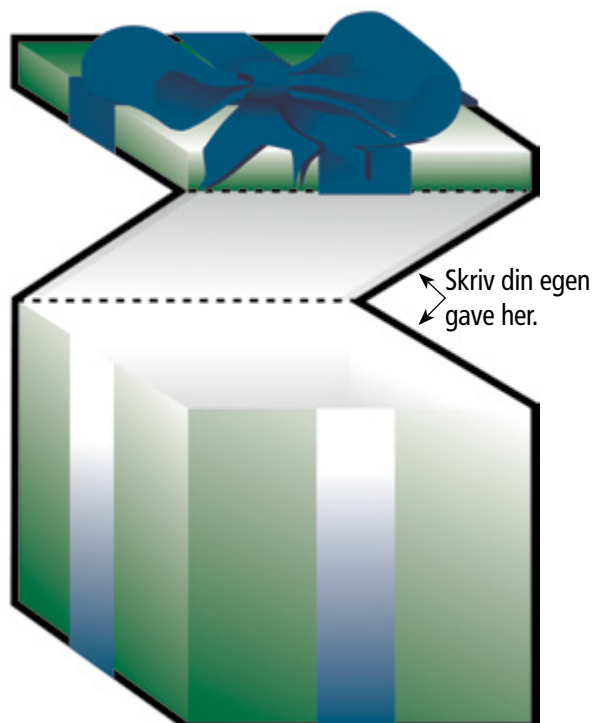
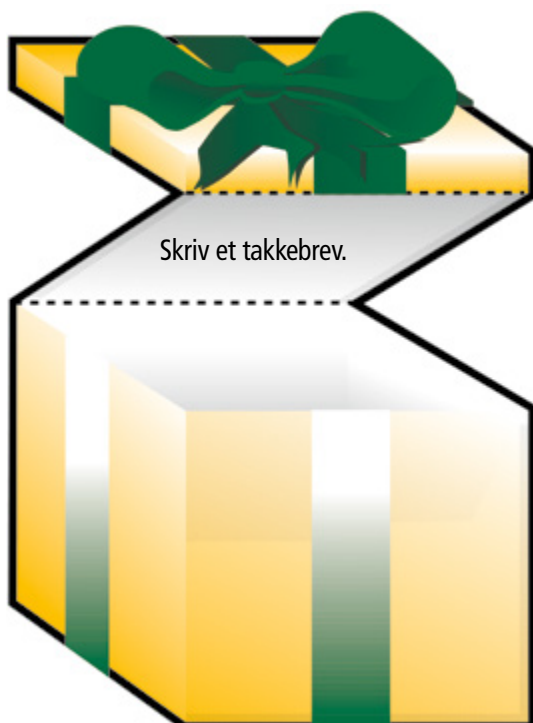
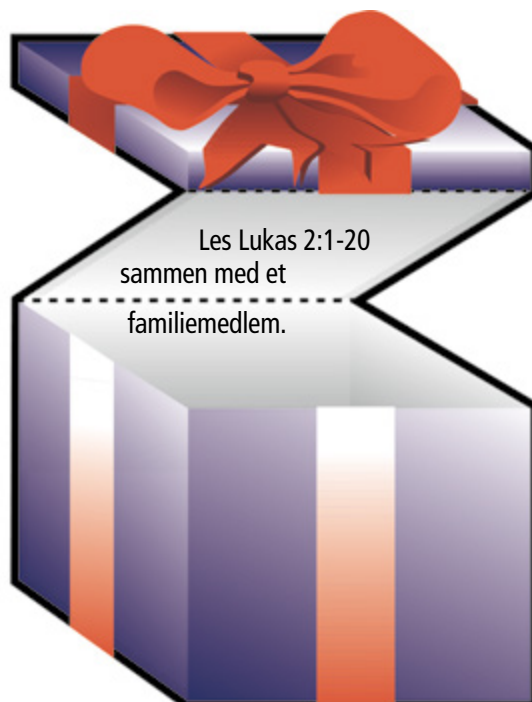
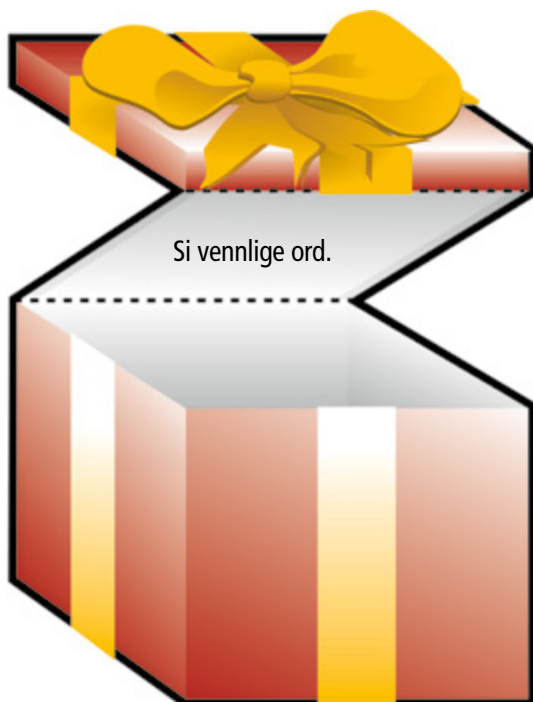
glede og takknemlighet for gaven som vår Frelser var, ved å følge hans eksempel på å gi kjærlighet til andre på så mange måter vi kan. ■
Artikkelforfatterne bor i Utah, USA.

IDEER TIL SAMTALE I FAMILIEN

Snakk om de mange måtene som Jesus Kristus viste kjærlighet på. Som familie kan dere velge noen måter å vise kjærlighet til andre på i løpet av desember, som en måte å minnes og følge Jesu Kristi eksempel.

KJÆRLIGHETSGAVER

Klipp ut gaveeskene langs de heltrukne linjene. Skriv din egen gaveaktivitet på den tomme. Brett langs de stiplede linjene. Tape så lokkene ned. Stikk hull i toppen av hver gave og fest en hyssing der. Heng gavene et sted hvor du ser dem. Med få dagers mellomrom åpner du en "gave" og gjør det som står inni den. Husk at du kan gi disse gavene hele året!

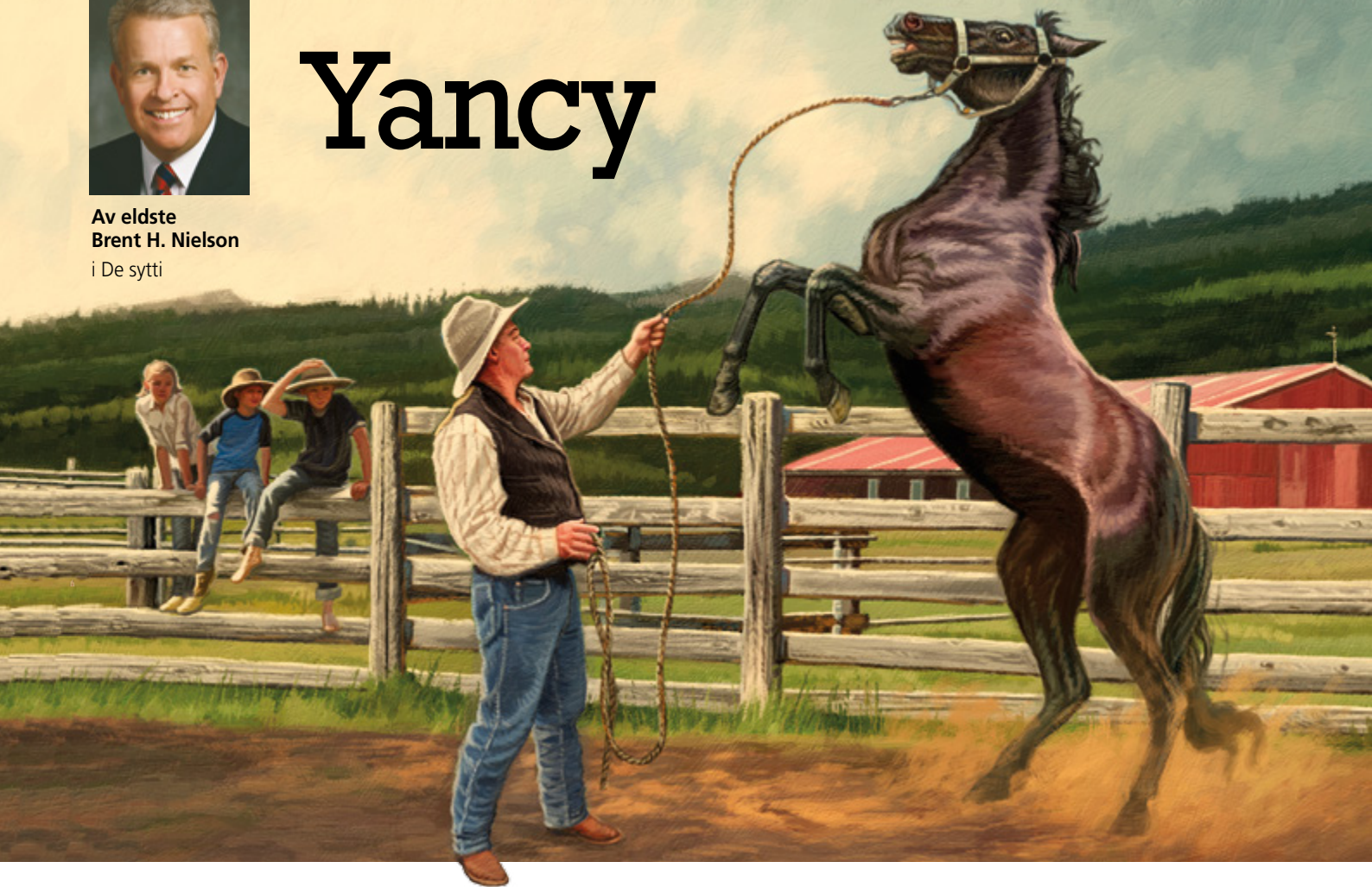
Du kan skrive ut flere kopier av denne aktiviteten på liahona.lds.org.

Av eldste
Brent H. Nielson
i De sytti

Yancy

“Og nå vil jeg dere skal være ydmyke og være føyelige og vennlige” (Alma 7:23).

Mine søsken og jeg ønsket oss alltid hest. Da jeg var omkring ni eller ti år gammel, kjøpte pappa en nydelig, sort hoppe. Vi kalte henne Yancy. Vi var så glade for å få denne hesten, men hun var ikke trent for å bli ridd. Vi var for unge til å gjøre alt det harde arbeidet som skulle til for å trene en hest, så pappa ba en venn som visste mye om hester, om å hjelpe til med å trene Yancy.

Vi gikk ofte til beitet for å se Yancy. Vi gledet oss sånn til vil kunne ri henne. Men uansett hvor hardt alle prøvde, klarte ingen å trene Yancy. Hun var altfor sta. Vi fikk aldri ridd henne.

En dag forsøkte min fars venn å ri henne i en parade. Da Yancy og rytteren hennes red langs veien, steilet Yancy, kastet av seg rytteren og begynte å løpe gjennom byen. Yancy løp så vilt at hun kuttet beinet på en brannhydrant. Jeg løp etter Yancy og fant henne

liggende i gaten i smerte.

Jeg ble lei meg. Vi var glad i Yancy. Hvis hun hadde vært lydlig mot treneren, kunne hun ha blitt en lykkelig hest med et fantastisk liv. Men Yancy ville ikke lytte til og følge sin herre. I stedet var hun nå skadet og lå midt i gaten.

Yancys historie lærte meg om velsignelsene som kommer når vi følger Mesteren, vår Frelser Jesus Kristus. Når vi er vennlige, milde og ydmyke, kan vi være lykkelige når vi lar Frelseren lede oss. ■

VÅR SIDE

I fjor reiste min familie og jeg sammen med menigheten til templet i Sveits i fire dager. Lørdag morgen, før vi dro tilbake til Italia, så vi en regnbue.

Saria C., 10 år, Italia

Vi laget slektstrær som Primær-aktivitet.

Las Heras menighet, Argentina

Dette er min første Mormons bok. Nå som jeg kan lese noen ord, kan jeg lese Skriftene.

Anna L., 5 år, Brasil

I fjor hadde vi vårt første Primær-program på nadverdsmøtet noensinne. Strømmen hadde gått da vi øvde uken før, men vi sang og fremsa rollene våre likevel.

Vientiane gren, Laos

VENNER OVER HELE VERDEN

Jeg er Minna fra Sverige

Hallå,
vänner!*

* "Hei, venner!" på svensk

Fra et intervju ved
Amie Jane Leavitt

Kunne du tenkt deg å bo i en skolebygning? Minna og familien hennes bor på landet i Syd-Sverige. Huset deres var en skolebygning for mange år siden. Hun sier at det beste er at huset har et rom som er stort nok til mange mennesker. I desember inviterer Minnas familie naboer, venner og familie til en spesiell "sangstund". Rundt 80 personer kommer for å synge julesanger sammen. Så nyter de forfriskninger før alle går ut i det kalde skandinaviske vinterværet igjen. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

*Dette er en
stor zucchini
jeg har plukket
i hagen vår.*

Jeg elsker å hoppe på trampoline. Jeg liker også å spille piano og fløyte.

På skolen er jeg eneste det medlem av Kirken, så jeg prøver å dele evangeliet med vennene mine. Jeg har ofte med meg noen av mine venner fra skolen til aktivitetsdager i Primær. Det betyr at jeg er misjonær nå, i likhet med søstrene mine.

Jeg er 10 år gammel, og det yngste av 9 barn i familien. To av søstrene mine er på misjon – én i Frankrike og den andre på Temple Square i Utah.

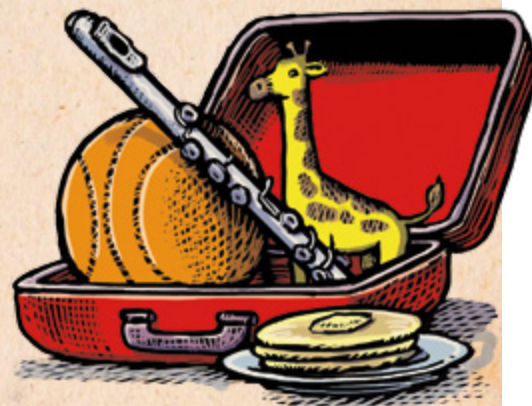
En av mine favorittaktiviteter sammen med familien er å kjøre nordover til Sveriges hovedstad Stockholm. Jeg elsker å besøke besteforeldrene mine og andre slektninger som bor der.

Familien min elsker å svømme sammen. Om sommeren går vi til en innsjø i nærheten av huset vårt. Om vinteren drar vi til et innendørsanlegg som har mange bassenger og vannsklier.

JEG ELSKER Å SE TEMPLET

Stockholm Sverige tempel ligger i nærheten av mine besteforeldres hjem. Dette templet har en spesiell plass i hjertet mitt. En gang gikk min far og jeg gikk rundt på tempelområdet. Vi snakket om templet og hvordan jeg kunne komme inn en dag.

KLAR TIL Å DRA!

Minnas koffert er pakket med noen av sakene hun liker best. Hvilke av disse sakene ville du pakke i din koffert?

Den første jul

Av Jenn Wilks

Du kan sette opp dette stykket sammen med familie, venner eller Primærklassen din. Les Lukas 2:1-16 som hjelp til å forberede deg.

FIGURER:

Maria

Josef

Vertshusholder

Hyrde 1

Hyrde 2

engel

KOSTYMER:

Lag enkle kostymer: en kappe til Josef, et skjerf til Maria og staver til hyrdene.

REKVISITTER:

et ullteppe som henges over to stoler for å forestille stallen

små puter som skal forestille sauer

en dukke eller et sammenrullet ullteppe for å forestille Jesusbarnet

Sang: “Da Josef dro til Betlehem,” første vers (*Barnas sangbok*, 22).

Maria: Jeg håper vi kan finne et sted å bo snart. Vi har reist så lenge.

Josef: Det er et herberge der borte. Vent her og hvil deg en stund mens jeg finner ut om det er rom til oss.

[Josef hjelper Maria å sette seg ned, og banker så på “døren”. Verten svarer.]

Vert: Hva vil du?

Josef: Jeg ønsker et sted å bo. Min hustru og jeg har reist langt, og vi trenger et sted å sove.

Vert: Beklager, men herberget er fullt.

Josef: Vær så snill, kan du ikke gjøre noe for å hjelpe oss? Maria kommer snart til å føde.

Vert: Dere kan sikkert sove i stallen. Det er alt jeg har.

Josef: Takk. Veldig snilt av deg. *[Josef går til Maria og hjelper henne opp.]*

FORSLAG:
La forsamlingen synge sangene sammen med figurene.

Josef: Det er ikke rom i herberget, men verten sa at vi kan sove i stallen.

Maria: Å, så glad jeg er for at vi fant et sted for natten.

[De går til stallen. Maria og Josef setter seg ned, og scenen slutter.]

Sang: “Da Josef dro til Betlehem,” andre og tredje vers (*Barnas sangbok*, 22).

[Hyrdene passer sauene sine. Engelen kommer, og hyrdene faller ned på kne.]

Hyrde 1: Hvem er du?

Hyrde 2: Ikke gjør oss vondt.

Engel: Vær ikke redde. Jeg bringer gledelige nyheter! I kveld ble Guds Sønn født i Betlehem. Dere vil finne barnet liggende i en krybbe.

Hyrde 1: La oss gå og se dette barnet.

Engel: Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag.

Sang: “Julenatt” (*Barnas sangbok*, 24).

[Hyrdene går inn og banker på “døren”. Verten svarer.]

Hyrde 2: Vi har kommet for å se Jesusbarnet.

Hyrde 1: En engel fortalte oss at han ville ligge i en krybbe.

Hyrde 2: Vet du hvor han er?

Vert: Et barn ble født i stallen min i kveld. Jeg skal vise vei.

[Hyrdene følger verten til stallen, hvor Josef og Maria sitter ved siden av en krybbe med Jesusbarnet i.]

Hyrde 1: Det er sant! Det er virkelig et spedbarn som ligger i en krybbe, akkurat som englene sa det ville være.

Hyrde 2: Dette er virkelig Frelseren, Kristus, Herren.

[Hyrdene og verten knelte rundt krybben.]

Sang: “Stille natt, hellige natt” (*Salmer*, nr. 128). ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

FORSLAG:
Sett en stor papirstjerne på et skaft og hold den over stallen.

Se inni!

Av Sophia C., 9 år, Brasil

Før jul kjøpte foreldrene mine en hel eske med Mormons bok for å gi til andre. Det var da jeg fikk ideen om å ta med meg noen på skolen og gi dem som gaver til tre av lærerne mine.

Da jeg kom til musikkrommet, så jeg musikk læreren min og tenkte: "Kom igjen, Sophia. Gi en til henne!" Jeg gikk langsomt bort til læreren min. Men jeg hadde ikke mot til å gi henne boken.

Jeg gikk til et hjørne av rommet og ba veldig stille. "Himmelske Fader, vær så snill å hjelpe meg å gi denne boken til læreren min." Da jeg avsluttet bønningen, følte jeg veldig sterkt at jeg skulle gi boken til henne. Plutselig fikk jeg mot.

Jeg gikk bort til henne. Hun så på meg, og jeg ga henne Mormons bok og sa: "Jeg er veldig glad i deg, og jeg ønsker å gi deg Mormons bok!"

Hun tok imot den og så på omslaget. "Se inni!" sa jeg. Hun så at jeg hadde skrevet noen ord.

Hun klemte meg og sa: "Å, Sophia, takk for at du ville gi meg denne!"

Da jeg hadde satt meg, sa hun til klassen: "Se hva Sophia ga meg. Jeg skal lese den i ferien!"

Da jeg kom hjem, løp jeg til mor og sa: "Vet du hva? Jeg ga læreren min en Mormons bok."

Hun smilte og sa: "Så flott! Du er et godt eksempel for meg, Sophia."

Vi bestemte oss for å be for å takke vår himmelske Fader for at han ga meg mot til å gi Mormons bok til læreren min. ■

David og Goliat

1 Samuel 17

Lim denne siden på tykt papir eller papp. Klipp så ut figurene, og fest dem på tynne pinner eller papirposer. Du kan bruke dem til å rollespille dine favoritt historier i Det gamle testamente. ■

Goliat

David

David

Litt jul hver dag

*Alle gavene var pakket inn og lå under treet.
Eller var de?*

Av Kate Strongin

Basert på en sann historie

*“God jul! Spre glede overalt!”
(Children’s Songbook, 51).*

Julen var nesten her. Amalie gledet seg. Snart kunne hun pakke opp gavene under treet!

Det var mors tur til å holde leksjonen på familiens hjemmeaften.

“Hvorfor gir vi gaver i julen?”

spurte mamma.

“Fordi det er Jesu fødselsdag!” sa Amalie.

“Burde vi ikke gi en gave til ham, da?” sa mor.

Pappa hjalp Amalies bror Noah å lese et skriftsted. Han sa at når vi tjener andre, tjener vi Gud (se Mosiah 2:17).

“Er tjeneste for andre å gi en gave til Jesus?” sa mor.

Noah nikket.

“Hva annet?”

“Å holde budene,” sa Amalie.

“Å være snill,” sa Noah.

“Gode ideer!” sa mor. “La oss gjøre en lek. Jeg skal si en gave som noen har gitt til Jesus. Hvis dere vet hvem det var, forteller dere meg det. Da prøver vi. Denne personen delte ut julekort på pleiehjemmet.”

Noah rakte opp hånden.

“Amalie gjorde det!”

“Denne personen gikk ut som hjemmelærer.”

“Det er pappa,” sa Amalie.

Snart hadde de nevnt mange gaver som de allerede hadde gitt til Frelseren.

“Vi kan gi gaver hver dag,” sa mor.

Neste morgen var det på tide å rydde i huset. “Å nei,” stønnet Amalie. Men så husket hun det. Å tjene andre er en gave! Hvis

hun hjalp mamma, var det det samme som å hjelpe Jesus. Hun fant en klut og tørket av benkene til de skinte.

Dagen etter tjente Amalie litt penger.

“Tienden din er åtte cent,” sa mor.

Amalie husket det igjen. Tiende er et bud, så å betale den er en gave. Hun la åtte cent i tiendekrukken sin.

Senere den uken hjalp Amalie til med å plukke opp puter. Lillebroren hennes hadde kastet dem ut av sofaen. “Enda en gave til Jesus,” sa hun.

På julaften fortalte mor og far Amalie at de var stolt av henne. “Du har gitt gaver til Jesus hele uken,” sa pappa. “Det er som å ha litt av julen hver dag.” ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Av eldste Melvin J. Ballard (1873-1939)

i De tolv apostlers quorum

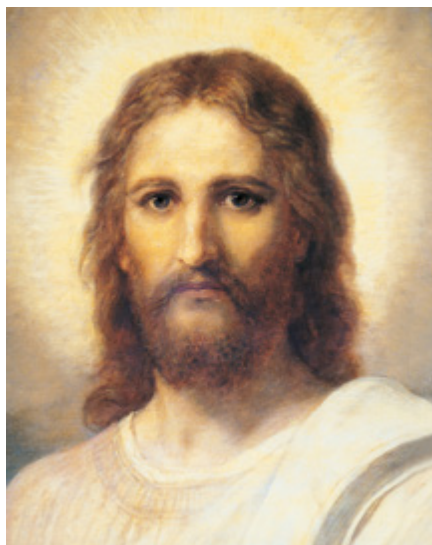
JEG VET AT HAN LEVER

Jeg ville ha gitt alt jeg er, alt som jeg noen gang håper å bli, for å føle det jeg følte da!

Jeg liker å tenke på hva det kostet vår himmelske Fader å gi oss sin elskede Sønn i gave, denne verdige Sønn av vår Fader, som elsket verden så høyt at han nedla sitt liv for å frelse verden, for å frelse oss og gi oss åndelig føde mens vi vandrer omkring her i dette liv, og forbereder oss til å bo sammen med ham i de evige verdener ...

Jeg husker en opplevelse jeg hadde... som vitnet for min sjel om [Frelserens] død, hans korsfestelse og hans oppstandelse på en måte jeg aldri vil glemme ...

Jeg satt en kveld og drømte i denne hellige bygning, templet. Etter en tid med bønn og glede ble jeg informert om at jeg ville få anledning til å gå inn i et av disse rommene for å møte en strålende person, og da jeg kom inn døren, så jeg sittende på en

forhøyning den mest strålende person jeg noensinne har sett eller som jeg noensinne har forestilt meg kunne finnes i de evige verdener.

Da jeg nærmet meg for å presentere meg, reiste han seg og kom mot meg med utstrakte armer, og han smilte idet han mildt uttalte navnet mitt. Om jeg lever til jeg blir en million år gammel, kommer jeg aldri til å glemme det smilet. Han tok meg i armene sine og kysset meg og holdt meg tett inntil seg og velsignet meg, helt til marginen i benene mine syntes å smelte! Da han var ferdig, falt jeg ned for hans føtter

og badet dem med mine tårer og kyss, og jeg jeg så naglegapene i føttene til verdens Forløser. Det jeg følte sammen med ham som har alle ting i sine hender, å ha hans kjærighet, hans hengivenhet og hans velsignelse, var slik at hvis jeg kan motta det som jeg bare fikk en forsmak av, ville jeg gi alt jeg er, alt som jeg noen gang håper å bli, for å føle det jeg følte da!

...Jeg ser ikke Jesus på korset nå.

Jeg ser ikke pannen hans gjennombo-ret av torner og heller ikke hendene hans opprevet av naglene, men jeg ser ham smile, med utstrakte armer, idet han sier til oss alle: "Kom til meg!" ■

Bruk av store bokstaver er standardisert.

Fra Bryant S. Hinckley, Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard (1949), 147-57, som gjengitt i "Classic Discourses from the General Authorities: The Sacramental Covenant," New Era, jan. 1976, 7-11.

INNBLIKK

På hvilke måter er Jesus Kristus verdens lys?

“[Jesus Kristus] er Betlehems lys, født av Maria, sin jordiske mor, og sin Fader, Den allmektige Gud... Han er forsoningens lys som ble oppfylt i Getsemane og på Golgata og som påtok seg verdens synder, for at alle mennesker kunne bli frelst. Han er den tomme gravs lys, den oppstandne Herre med et herliggjort legeme av kjøtt og ben, som brøt dødens bånd og vant en evig seier over graven... Han er *mitt* Lys, *min* Forløser, *min* Frelser — og din.”

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

Svaret PÅ ALLE DE VANSKELIGE SPØRSMÅLENE

President Uchtdorf har rådet oss til å tvile på vår tvil før vi tviler på vår tro. Hvordan kan du tvile på din tvil og gå fremover i tro?

s. 44

FOR UNGDOM

s. 48

FRELSEREN OG NADVERDEN

Hva skulle du egentlig tenke på mens du forbereder, velsigner, deler ut eller tar del i nadverden?

FOR BARN

Den første jul

Gjør juleevangeliet levende ved å rollespille Kristi fødsel!

s. 74